RED

ISSN 1307-072X
9 771307 072007
Sayı 45, Haziran 2010-6,
3 Lira (KKTC 3.5 Lira)

Sende mi kadersin TAYYİP

katil

let

Akşamsefası

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

mantar tarlası

Sanki Türkiye'de ilk defa, örneğin, bir grizu patlaması oluyor. Sanki ilk defa bir maden kazası oluyor gibi bu meselenin nasıl abartıldığını gördük, gördünüz.

Recep Tayyip Erdoğan... 30 canın lafı mı olur? Ne abartıyorsunuz kardeşim?!

***

Bu mesleğin kaderinde maalesef var. Bu mesleğe giren kardeşlerim de, bu mesleğe girerken içerisinde bu tür şeylerin olacağını bilerek giriyorlar.

Recep Tayyip Erdoğan... Yorumsuz...

***

İlk 19-20 cesedimizde herhangi bir şey yoktu. Güzel öldüler. O konuda ben acı çekmediklerini ve fizik olarak da güzel öldüklerini buradan rahatlıkla söyleyebilirim...

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer... Kendisine de güzel bir ölüm diliyoruz...

***

Üzgünüz, yerin altındaki canlarımızı kurtaramadık... yerin üstündeki pek yüksek siyasetimize dönelim yeniden.

Taraf yazarı, TKP Eski Genel Sekreteri Nabi Yağcı. Dön baba dönelim! Alıştınız nasılsa...

***

Bu ülkenin iş adamları, sanayicileri, yatırımcıları, tüccarları, girişimcileri 7,5 yıl boyunca o karamsar analizlere, kötümser yorumlara, felaket tellallarına kulak asmadılar ve onlar işlerini yaptılar.

Recep Tayyip Erdoğan... Onların mesleğinin kaderi de 'işlerini yapmak'! Madenlerde önlem almayan girişimciler hâlâ kimseye kulak asmıyor mesela...

***

Müslümanların sosyete kadınları var artık. İkindi partileri, konkenler, hizmetçiler ve nargile Safaları... Boğazda ve lüks yerlerde fink atarlar. Onlardan ayrı alkol almazlar. Müslümanca başlayıp burjuvalaşan bu kesim bir başka şeye kalbolurlarken, Müslümanların iddialarını ve ideallerini yerle bir ettiler. Cemaatleri de kendilerine benzettiler. Hem bir tarikat mensubudurlar, hem şalvarlı ve cübbelidirler, hem de en lüks araçlarla fink atarlar.

Milli Gazete yazarı Ali Haydar Haksal... Eski 'yoldaş'ları bile şaşırıyor duruma!

***

Bülent Ecevit'ten Deniz Baykal'a kadar bize bırakılan görkemli tarihin sahibi olacağız ve onu çağdaş uygarlığa taşıyacağız...

Kemal Kılıçdaroğlu... Görkemli tarihe bakıp çay demleyebilirsiniz! Ayrıca, bu çağdaş uygarlık da çok acayipmiş be arkadaş! Taşı taşı bitmiyor... Nereye kadar?...

***

Göreceksiniz 3 aya kalmaz sıkıntılar başlayacak. Soyadı Kılıçdar bir kere... Soyadında darlık var. Yapamayacak, yürütemeyecek göreceksiniz.

AKP Grup Başkanvekili Suat Kılıç... Tiple espri yeteneği arasında bir diyalektik bağ var kesinlikle!

***

Bu defa New York'ta beni lezzetiyle çarpan, bir Meksikalı oldu. Little Italy'deki La Esquina. Methini duymamışsanız (Manhattan'daki en lezzetli Meksika yemekleri diye namlı, celebrity'si de eksik olmazmış) önünde durup baktığınızda geçecek his: Bu Kızılkayalar/Bambi/Marmaris/Barış Büfe'yi aratır delik kadar yerde ne halt edeceğiz?

Radikal'in radikal kalemi Nur Çintay, Türkiye'de yiye yiye bütün mekanları bitirmiş, şimdi New York'ta yemeye devam ediyor. Senelerdir yiyor, yazıyor, tekrar yiyor... Haydi çocuklar New York'a!.. Hep beraber tıkınalım!..

'Kapak kızı'nın hisleri...

Yandaki fotoğraf, Zonguldak Karadon ocağındaki madencilerimizin yaşamlarını yitirdiklerinin açıklandığı 20 Mayıs 2010 akşamı, Taksim'de çekildi. Facia yüreğimizi dağlarken ayyuka çıkan kepazelik, acı ve öfkemizi isyana dönüştürmüştü.

TTK'nın mecbur olduğu standartta çalıştırılınca güvensiz ve verimsiz olduğu için, taşeron en insanlık dışı koşullarda çıkarsın ne varsa, diye devredilmiş ocakta 30 canımız kalmıştı.

Köleliğin karalığından canlı yayındaydık; ocağa inen postanın kaydı bile yoktu.

Aklımız alınmıştı sanki; bu en yıpratıcı işkolunda ciğerleri kararmış emeklilerimizin halen çalıştırılmaları, çaresizlikleri sömürülürken göçük altında kalmaları bir şansmış gibi **'Umudumuz Kurt Madenciler'** manşetleri atılıyordu.

Zincirlerimizden boşalmıştık: Hocalar tepki gösteren öğrencilere, "Siz patron olacaksınız, size ne işçilerden?!" diye nasihat ediyordu.

Alçaklara kar yağıyordu: Cumhurbaşkanı halkının acısından öylesine korkmuştu ki, olay yerine gidişini iptal etmesinin yaratacağı tepkiyi göze alabildi.

Nihayet en siniri bozuk kahraman başbakan çıktı yine: "İlk defa mı patlıyor kardeşim, alışkın bu millet ölmeye, ölüm madencinin meslek kaderi icabında..." Aaa...

Hele şükür, bizim şalterler attı: Böylesi felaketlerde 'herşeyin hükümetin kontrolü altında olduğuna, gerekli tedbirlerin alındığına' dair 'makul' beyanata alışkın olan bizler, bu seferki rezalet silsilesi karşısında katılıp kalmış haldeydik ki Tayyip'in tokadıyla kendimize geldik. O riyakârlığın nezaket standardı haline geldiği iklimde bile bir nebze mahcubiyet varmış, dedirtti bize, oysa artık iktidar şekli unsurlara da takılmadan yaşamımızın anlamını elimize veriyor, bizi ne yerine koyduğunu çekinmeden söylüyor yüzümüze, öylesine dolmuş kendisiyle...

Ama işte Tayyip küstahlığı bu raddeye vardırıp, adeta iç çamaşırını gösterince film kopuyor; tam da köleliği normalize etmeye çalışırken bu denli çıplaklık illüzyonu bozuyor, bizi kendisinin de kader olmadığına uyandırıyor. Vicdanımızdan isyan çığlığının yükseldiği,

devrimin öncelikle bir izzeti nefis meselesi olduğunu hatırladığımız o andır, **Alanlara!** koşturan uyanan onurun isyanıdır.

Velhasıl, "Sen de mi kadersin Tayyip?!" haykırışımız kapak oluyor çünkü bu haykırışla, kontrolden çıkmasına sebep olan asıl korkusunu yüzüne vuruyoruz: **Sen kaderimiz değilsin, yaptığın kıyımın hesabını vereceksin, iktidarsan da kendi sıkıcı haddini bileceksin, mizah halkımızın bahçesidir!**

'Kapak kızı' olaraktan hislerimi aktarmaya oturduğum sıralarda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer'in beyanatı geliyor. AKP'lilerin belagâtına hayran olduğu Dinçer, madencilerimiz için 'güzel öldüler' buyuruyor... Eh madem pişkinlikte ısrarcısınız, diyoruz, uyarmadı demeyin o zaman, rahat konuşun böyle, kamu görevlisi olduğunuzu unutun, bi sıkıntınız varsa çekinmeyin, çelişkileri keskinleştirin, öfkemizi bileyin...

R. EBRU ERBAŞ

Herkesin bir 'kader'i var!..

ÜMİT DERTLİ

Bu tanrı kimin tanrısı?

Kapitalizmin tanrısı paradır. Bütün sistem paranın (sermayenin) daha fazla ve daha fazla birikmesi, çoğalması üzerine kuruludur. Temel mantık kâr etmektir ve sistemin diğer bütün süreçleri, devlet örgütlenmesi, siyaseti, hukuku, askeri, polisi, hapishanesi, iş kanunu, hatta sosyal hakları, sağlık hizmeti, emeklilik sistemi, hatta trafik kuralları bile bu temel mantığa tabidir. Paranın tanrı olarak kalabilmesi ve çoğalmaya devam edebilmesi için vardır bütün bunlar. Belediye otobüsleri mesela, esasen kenar mahalle yoksulları da seyahat edebilsin diye değil, işçiler işlerine vaktinde giderek artı değer ürütmeye (parayı çoğaltmaya) devam edebilsin diye vardır; çalışanlara verilen ücret, hayatta kalabilsinler, yeterince beslensinler ki çalışmaya (parayı çoğaltmaya) devam edebilsinler, açlıktan bıçak kemiğe dayanıp da isyan etmesinler diyedir; evlensinler, çocuk yapsınlar ki gelecekte de çalışacak işçiler bulunsun diyedir...

Yani **para-tanrının doğası çoğalmaktır. Diğer her şey buna tabidir.** En muktedir görünen parababalarının, dolar milyarderlerinin, ABD başkanlarının, kanlı diktatörlerin iradesi bile bu tanrının iradesine tabidir. Sabancı'lar Koç'lar birer insan olarak kendi sermayelerinin kuludur aslında, efendisi değil. Bir nevi Frankenstein yani, ya da bilim kurgu filmlerindeki robotların idareyi ele alması gibi bir durum. Marx yabancılaşma diyor buna, insanlığın kendi yarattığı şeyi artık denetleyememesi, onun iradesine tabi olması durumu.

'Rahman ve rahim' değil

Şimdi, bu 'tanrı' öyle Müslüman'ın, Hıristiyan'ın tanrısı gibi 'rahman ve rahim' de değil. Dedik ya, iktidarı ele almış bir bilgisayar gibi bir şey. Ve bütün amacı da kendini çoğaltmak, bütün hesaplarını bunun üzerine yapıyor. Bir otomobil şirketi ürettiği hatalı araçları hangi durumda geri çağırıp gerekli onarımları yapıyor? 'Tanrı' hesaplıyor: Mesela yüz bin aracı geri çağırmanın maliyeti ne, 100 lira. Geri çağırmama durumunda bu yüz bin araçtan kaçının kaza riski var, ve bunlardan kaçı şirketi sorumlu tutarak tazminat talep eder, kaç para tazminat öderiz, kaç para idari ceza öderiz, kamuoyundaki imajımız ne kadar sarsılır, ne kadar satış kaybımız olur vb?.. Hepsini hesaplıyor, geri çağırmanın maliyetinden fazla ise araçları tamir için çağırıyor, yok değilse salla gitsin kim kaza yapa, kim öle, kim kala... Aynı şekilde, 30 işçi çalıştıran bir konfeksiyon atölyesi düşünelim, 30 işçinin sigorta masrafı nedir, 30 lira. Sigorta yapmazsak müfettiş denetimine uğrama ihtimalimiz şu kadar, denetim sonucu ceza kesilmesi ihtimali bu kadar, bu cezanın tutarı da mesela 25

lira. Peki, işçilerin sigorta isteriz diye kazan kaldırma olasılığı nedir, ne kadar iş kaybına uğrarız, bize neye mal olur? 30'dan fazla ise sigorta yapmakta fayda var, azsa salla gitsin. Yani pek çok faktörün dahil olduğu ince hesapları yapar 'tanrı' ve kararını verir.

Maliyet hesabı!

Belirtmeden geçmeyelim, bu pek çok faktör arasında en önemlilerinden biri de emekçilerin örgütlülük düzeyi, pazarlık ve yaptırım gücü, sahip oldukları –daha doğrusu söke söke aldıkları– haklarıdır. Tersanedeki işçilere emniyet kemeri alıp almama kararında da yapılır bu hesaplar, kömür ocağına erken uyarı sistemi ve iş güvenliği tertibatı kurulup kurulmamasında da. **İşçinin hayatı bir maliyet kaleminden ibarettir. Yaşaması mı ucuza gelir ölmesi mi?** Kapitalizm bu soruyu sorar. Mesela bakın Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) bir istatistik çıkartmış, gelişmekte olan ülkelerde iş kazaları ve meslek hastalıklarının maliyeti Gayri Safi Yurtiçi Hasıla (GSYH)'nın yüzde 4'üymüş. Bu kaza ve hastalıkları önlemek için alınacak tedbirlerin maliyeti demek ki yüzde 4'den daha yüksek ki kaza ve hastalıklar devam ediyor. Minimum maliyet maksimum kâr... Kapitalizmin ameliyesi budur.

Buradan hareket edersek, bizim memlekette sermaye açısından işçinin ölmesinin yaşamasından daha düşük maliyet getirdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. 'Tanrı'nın işçiler için yazdığı kader budur. Evet, **Başbakan "Maden işçisinin kaderinde ölüm var," derken haklıdır**, taptığı 'tanrı' böyle yazmıştır. Bunu bu kadar rahat söylüyor oluşu sinir bozucu tabii. Ama o da bir 'tınet' ve 'cibilliyet' meselesi, ve **oraya hiç girmeyelim, ağzımızı bozarız.**

Maden işçisinin kaderine ölüm yazılmış. Yazık ki maden işçisi ve diğer işçiler ve dahi bütün emekçiler bu kaderi yazanın defterini dürecek kadar örgütlü ve bilinçli değil henüz, o defterin nasıl dürüleceğini gösterecek bir devrimci komünist önderlik de yaratamamışız. Kaderimize yazılı ölüm hükmü işliyor.

Bakanlığın resmi açıklamasına göre; madenlerde 2002-2008 arasında 47 bin 969 iş kazasında 559 işçi yaşamını yitirmiş, 2 bin 813 işçi sakat kalmış, 2 bin 858 işçi de meslek hastalığına yakalanmış. Madenlerdeki iş cinayetlerinde 2008'de 43 işçi, 2009'da 92 işçi ve 2010'un ilk dört ayında hayatını kaybeden 35 işçinin ardından mayısta da Zonguldak ve Malatya'da 32 işçi daha kaderine boyun eğdi. Bilim adamlarının söylediğine göre maden kazalarının yüzde 98'i önlenebilir nitelikte ama kazaları önlemenin maliyeti kazaların maliyetinden daha yüksek olmalı ki, kazalar ve ölümler devam ediyor. Dahası, Türkiye maden kazaları bakımından Avrupa'da birinci, Dünyada da dördüncü sırada yer alıyor. **Almanya'da her 100 milyon tonluk üretim için 11 işçi ölürken bu oran Türkiye'de 100 milyon ton için 250 ölüm. Yani maliyet hesaplarında Türkiye'deki maden işçisinin hayatı Almanya'dakinin 22'de biri kadar!** Bu durum, Almanya sermayesinin daha insan sever olduğu anlamına gelmiyor kuşkusuz, ora işçi sınıfının örgütlülüğü ve çatır çatır dövüşerek, söke söke kazandığı haklarla ilgili. Zira aynı Alman sermayesi Türkiye'de ya da Çin'de işçi çalıştırırken hiç de Almanya'daki gibi davranmıyor. Burada ise işçilerin örgütsüzlüğü, sendikaların güçsüzlüğü, pazarlık ve yaptırım gücünün zayıf oluşu işçinin hayatını bir hayli ucuzlatıyor.

1980'lerden itibaren başlayan neo-liberal politikalar, piyasalaşma, özelleştirme, taşeronlaşma, işçilerin var olan örgütlerinin de zayıflamasını, haklarının daha kolay tırpanlanabilmesini, kuralsız çalışmayı, iş kazalarına karşı önlem alınmamasını, sefalet ücretlerini, *Germinal* koşullarını getiriyor. Denetleyen yok, hesap soran yok, karşısında örgütlü bir güç yok, sermaye için dikensiz gül bahçesi yaratılıyor 30 senedir.

DİSK Genel İş Sendikası 30 işçinin hayatını yitirdiği Zonguldak'taki iş cinayetinin ardından yaptığı açıklamada şunları söylüyor:

"Maalesef bugüne kadar Türkiye'de maden kazalarında binlerce işçi hayatını kaybetti, bir o kadarı da yaralandı. İşçi sınıfının yalnızca Zonguldak'ta verdiği ölü sayısı 3 bin 500'ün üzerindedir. Tüm bu iş kazalarını tetikleyen başlıca faktör ise özelleştirme ve taşeronlaştırmadır. Bu sayede gözleri kâr hırsı bürümüş sermayedar, çalışanları insanca çalışma koşullarından yoksun bırakabilmekte, işçi sağlığı ve iş güvenliği politikalarını hiçe sayabilmektedir. Burada görünen o ki tedbirsizlik, ihmal, denetimsizlik, göz yumma; sendikalaşmaya ve kurallı çalışmaya izin vermeme, taşeron firmalar aracılığıyla sağlanmaktadır. İşte bu nedenle önlem alınmayan, insana yatırım yapılmayan işyerlerinin faaliyetlerine izin verildiği, işçi sağlığı ve güvenliği konusunda mevzuatın piyasanın acımasız koşullarına terk edildiği, uzmanların, sendikaların ve meslek örgütlerinin etkisizleştirdiği müddetçe, yaşadığımız bu 'cinayetlerin' sorumlusu sadece işletmeler değil bunlara göz yuman hükümet olacaktır."

CHP'den Fatiha

Manzara bu... İşçi sınıfı kuvvetini yitirdikçe, maliyet hesaplarında daha küçük bir faktör haline geliyor ve sermaye daha da arsızlaşıyor. Devlet ve hükümet dediğin, zaten o arsız ve mukadder sermayenin 'tınet' ve 'cibilliyet' sahibi kulu (Tövbe estağfirullah!). **'Gandi Kemal'i balon gibi şişirip bir halk kahramanı olarak vitrinine koyan muhalefet partisi ise bir yandan 'solcu' nutuklar atıp ölen işçilerin ardından Fatiha okurken öbür yandan partisinin İş ve Çalışma Hayatından Sorumlu Genel Başkan Yardımcılığına 'tekstilci işadamı' titrli bir patronu getiriyor alay eder gibi.** Kaderimize bunu da yazmış sermaye tanrısı!

Bu kaderi değiştirmek ise yine işçilerin elinde. Sadece işçileri değil, denizleri, ağaçları, kuşları, böcekleri, doğayı, tüm uygarlığı ve tüm insanlığı yok oluşa sürüklüyor sermaye tanrısı. **Önce kendimizi maliyet hesaplarında ihmal edilebilir bir faktör olmaktan çıkaracak ve nihayet bütün o hesap defterlerini dürüp o 'tanrı'yı da tarihin müzesine kaldıracağız.** İş cinayetlerinde ölmemek için, çocuğumuzu doyurabilmek için, ekmek için, adalet için, insanca yaşayabilmek için başladığımız kavgayı insanlığın kapitalizme karşı topyekûn zaferi ile taçlandıracağız. Örgütleneceğiz, birlik olacağız, kuvvet olacağız ve kazanacağız. **Kadere isyan farzdır...**

28.05.2010

SPA MULLAH KOLLEKTİFİ

palavrel evrende kadere gelmeyelim

RAMLOKMA Kapitalizm ne kadar ileri giderse, gericilik o kadar artar. Kapitalizm insanlara "günah" işletir çünkü. Kapitalizmin başlıca ögesi sömürmektir ve bunun sınırı yoktur. Bunun kurtuluşu ise dine sığınmak, dindar olmak biçiminde sunulur. Kişinin dindar görünmesinin nedeni, kapitalizmde işlediği suçlardan kurtulmak istemesidir. Kapitalizm geliştikçe insanlar birbirini daha çok sömürür ve "günah" işler. Sonunda da

Memleketimizin hoştgörü ve diyalog ortamında, bu defa da bir madende,bir kaza daha oluyor.En yetkili ağız "Bu olayın fıtratında kaderinde bu var" buyuruyor. Üstelik "Bu işin kaderidir diyorum. Bunu sağa sola çekmeye de kimsenin ne fikri ne düşünce derinliği yetmez.Niye yetmez? Senin kadere imanın yoksa ben seninle tartışacak değilim" diye de ekliyor.İyiye gidişteki halı altına süpürülemeyecek aksaklıklara karşı ağzını açan, iktidarın iman aktarmalı ferman füzesinden, fezaya varmadan indiriliveriyor.

Yetkili ağız, hepimizin adına iyilik düşünüyor, kaderimizde neyin olduğunu o söyleyebiliyor. O bilicilerden olduğu için bir nevi üstün insan zaten, biz fanilerin de onun karşısında el pençe divan durması bekleniyor. Zaten, ferman çıkmış, memleket, önlenemez bir şekilde, küresel ölçekte iyiye gidiyor.Peki, bodoslama iyimserlik ile öngörülebilir bir kadere razı gelmek, nasıl, al takke ver külah, beraber gidiyor? Bu üstün insanlar bize nasıl bir iksir dağıtıyor?

Bu güzel hoştgörü ve diyalog ortamında ferman kıymetini unutuverene, beşinci boyuttan kadrolu ak sakallı dedeler musallat oluyor,Ak sakallı dede,yüksek yaşam kalitesine erişemeyene, bir adet Mevlana kapsülü veriyor. Bu yaşam kalitesine ulaşmak için sabırla bekleyebilene de global Lost kilisesi takdim ediyor. Sır kapıları açılıyor, ortamlara nur doluyor, ölenler-kalanlar mutlu mesut sırıtıyor.."Yeter ki sen iste" bu hayatta, olmadı gelecek hayatta,belki de geçmiş hayatta"Aşk" herkesi kurtarıyor.Yazarını daha bir kurtarıyor.

Bu palavrel hikayeler, kapıdan atsanız, kara duman olup bacadan giriyor.Girdiği tek baca bu memlekette değil zaten.Bugün iyimserlik denen şey, eski değirmene,bir tas okunmuş su taşıyor.İyi düşünüyoruz,iyi oluyor,bir de üstüne ruh eşiniz kapıdan giriyor;elektrik alıyorsunuz, her şey iyiye gidiyor;iyiye gitmiyorsa,"ne yapalım, kader" deniyor,"vardır bunun da bir hikmeti" her coğrafyada. Bu hikmet kimin cebini dolduruyor? Kim, hikmet sahibidir diye, kimin iktidarına razı geliyor?

Doğuştan iyi ruhlar, doğuştan pozitif işleyen beyinler ise, arkadan bir de bilimsel ispat ile iteklenince, her şerde bir hayır görüyor. Bıkmadan usanmadan, trafo misali, iyi elektrik yayıyor. Muntazaman aura temizliği yaptırıp, sırıtkan maskelerinin günlük antidepresan cilasını aksatmıyor.Devlet ve mafya desteği ile kozmik muska alana yanında aura temizliği bedava.

Doğuştan defolu,az iyimser, düşük ruhlara,pozitif düşünme, kaptan olup gemisini bulanık sularda yüzdürme becerisi,en kısa sürede kazandırılıyor.Beyne format atılıp, yeni program satılıyor. Kitabı var, kaseti var, semineri var, doğal taşları,şifalı suları, yanında birbirinden fena renkleri var. Dışı ayrı biyometrik güzel, içi ayrı ruhani güzellerin fason imalatı, itinayla yapılıyor

Taze liberalizmin demir leydisinin 1980'lerde dediği, tam da bu zamanda kulaklardan gitmiyor:"Toplum diye bir şey yoktur. Sadece bireyler vardır." Bu bireyler, o günden bu güne, gücüne, kuvvetine, özgüvenine, hayatını iyileştirme becerisine, pozitif düşünme gazı ile kavuşuveriyor. Birey ne kadar tüketiyorsa, zaten o kadarlık bir insan; fakat o yiyimser insan daha fazlasını, hep en fazlasını, en iyisini hak ediyor. Zaten anlatılana göre, bu bireyler, eyleme geçmeden, düşünce gücüyle ve bir başına da dünyayı değiştirme becerisine sahip.Bu yolda öğrendiği kuralları uygulayıp,zorluklarla mücadeleden geri kalmıyor ama bunları yaparken de, uğradığı haksızlığa itiraz edip 'negatif veren' insanlara kulağını tıkaması,neşeli haberler ve keyifli hadiseler dışında, hayatta olan biten birçok şeyi, vazife icabı görmezden gelmesi gerekiyor.

"Büyük düşünen" şirket de, çalışanlarının motivasyonuyla, zaten en fazlasını kazanabiliyor. Pozitif düşünce, yiyimser bakış başarının garantisi , "başarısızsan da, bu yeterince istemediğindendir" deniyor. Hatta, "büyük düşünen" birey, "büyük düşünen" şirket, yoluna çıkanı asmanın, kesmenin, çiğneyip geçmenin, en doğal hakkı olduğunu düşünüyor. İyiye gidişi öngören, öngörülebilir bu kadere razı gelen, zaten alemlere serbest geçiş kartı kazanıyor. Serbest geçemeyenin cep telefonuna,"İşsizlik sanal bir sorundur" kısa mesajı geliyor. Mesaj ücreti, zaten işsizden yontulmuş, mesajı okuyan işsizin aydınlanarak, palavrel evrene geçmesi bekleniyor. Bu palavrel evrende "siz ileride patron olacaksınız, size ne işçilerden" diyen ve her an karşınıza çıkıp, sizin adınıza iyisini düşünenleri dinlemeniz, ayrıca, kendinizi sevmeniz, mesela bir televizyon programında aşkınızdan elektrik almanın peşine gitmeniz öneriliyor. Zaten, karnını motivasyon marifetiyle doyuran, geçimini özgüven ile sağlayan iyimserlere, yoksulluk, cinnet, kriz, ölüm teğet geçiyor.

Son olarak da, *Spam Usta* Haber Ajansı teğet evrenden bildiriyor:"Buralarda "kader tek bir andır" sözü bilim dünyasında da sıkça duyulmaya başlandı. Taze ottoman ise, bilgisayar oyunlarındaki kader motoruyla,Türkçe gazlayarak, Afrika, Ortadoğu, Orta Asya semalarına yayılıyor. Padi-başlar bir kez daha göğe ermiş.Güvenlik ise, Asayiş gazozları ile sağlanıyor.Gökler AVM dolmuş,"For You"larda kozmik boyutlu besin destek ürünleri,Otuzbirinci nesil antidepresanlar olarak satılıyor.Hapı yutanlar da kötümserlik, eleştirellik gibi bir dert kalmamış. İtiraz bertaraf olmuş. Herkes mutlu haberler, keyifli faaliyetler peşinde koştuğu için baskı ile sansür emekliye ayrılmış, bir Ege kasabasında pansiyon, pavyon, bienal işletiyor. Bu kozmik hapta gözü kalanlar, Anadolu'da demokrat kaplan bakıcısı olarak işe girmeye çalışıyor." ÖZGUANTUM NAKLİYAT "HASARSIZ AURO TAŞINIR"

RIITTA CANKOÇAK

Cennete GÖÇ!..

Marx mı, tanrı mı ekonomiden daha iyi anlar?.. Ya da milletin gözünde en güven kazanmış sosyalist, tanrı mı?..

Bireysel hayal kırıklığı + kolektif yozlaşma = İnanç

Bireysel evrimleşme + kolektif bilinç = İdeoloji

Bir gün, mesela bugün, her insana yakışan bir samimiyet içinde uyansak ve bu yalan dolu dünyaya; öyle alıcı gözüyle değil de, objektif bir gözle, hatta bir büyüteçle baksak, ne olurdu? Ferah bir yürekle sahtekarlıkları çöpe atsak ve zaten hiçbir şeye yaramayan, tüketilmiş kumar kültürünü reddeden bir bakışla, ilericilerin ve tutucuların arasındaki kaçınılmaz düelloyu seyretsek ve sadece görebildiklerimize göre alsak kararlarımızı ne olurdu sahi?

Yani, insanlık açısından?

2010'dayız. Kriz var. Paralar yetmiyor. **Demokrasi, 'demofaşi'ye; özgürlük örtünmeye; post-sol da utancını gömen konformizme dönüştüğü için halk kutularda, tek kişilik şaşkınlığında, pervaneler gibi dönüyor.**

İLO'nun yıllık raporuna göre, her 15 saniyede bir işçi ağır yaralanıyor. Her 4 dakikada bir işçi iş kazasında ölüyor! Ve dünyanın her köşesinde taze ekmekler fırınlardan nasıl çıkıyorsa, işçiler de fabrikalardan öyle atılıyor. Ekmekler alıcısını bulur da, işçilere neler oluyor? Hani 'Time is money'. Vakit nakittir. Zaman ilerliyor da paralar nerede? 'Game is over!" demek daha doğrudur. 'Oyun bitti!' Şöyle ya da böyle, para demek ekonomi demektir.

Marx mı ekonomiden daha iyi anlar, tanrı mı? İşte yüzyılın düellosu...

Onlar bir bağırsalar...

Marksist değer teorisine göre, insan kendi emeğinin karşılığını kendisi almalıdır. Bir anlamda, herkes kendisinin efendisi olsun demektir bu. Bu hakikatli temel düşünceye karşı söylenecek ne olabilir ki?

Samimi olsak!

O koca kitapları okumuş olanlara, halkı korkutarak kendilerine ayrıcalıklı konumlar yaratanlara, baş döndürücü fikirleri seven entelektüellere, ya da 'eğitim' denen hazır sistemlerle kafaları doldurulmuş olan o çok 'kültürlü', üstün insanlara, ya da sosyalizmle gerçeği güzelliğe dönüştürebilenlerin yarattığı estetiği sömüren 'sol sosyete'ye ve dahası, emekçileri sadece erkeklerden oluşan bir deniz olarak düşünenlere de sorsak, durum fazlasıyla açıktır, ki şöyle:

Çevremizdeki değdiğimiz her şeyi; tabak çanaktan tutun, tüm nesneleri; yaşadığımız evleri, yolculuk yaptığımız araçları, yürüdüğümüz yolları yapanlar kimler? Dünyanın her yerinde, sabahın köründe kalkan, koşa koşa bir yerlere giden, başkaları için bir şeyler üreten emekçiler tabii. Kentleri, binaları, gemileri, fabrikaları da onlar yaptı. Donlarımızı, çoraplarımızı, prezervatiflerimizi ve rujlarımızı da… Tarlaları da onlar ekti. Bunları biliyoruz ama yine de durumun politikleşmemesi bir garip. Çünkü emekçiler, emek harcamayanlara göre çoğunluktadır, sesleri fazla çıkmasa da kentler, köyler onlarla dolu. **Onlar bir bağırsalar, dünyanın kulağı çatlar.** Yani bir sürü insan, her gün, her yerde bir şeyler yaratıyor ve başka bir avuç insan da onların emeğine el koyup vaziyeti sistemleştiriyor. İşçiye azıcık veriyorlar ve ondan kalan 'fayda'yı, yani artık değeri, kafalarına göre kullanıyorlar.

İşte kapitalizmin günlük hali... Manzara yeni değil. Tarih, büyük denizler gibi gidip geliyor. Ama son giden dalgadan sonra, sahildekiler bok gibi kalmış durumda...

Devlet gitti çünkü. Bir zamanlar o devletteki her kimsenin bir özelliği olmalıydı, demokrasi diye bir hayal dolaşıyordu ortada. Sonra da 'devlet' toz oldu, 'özel' sistem çıktı tepemize ve hiç kimsenin özelliği kalmadı. Devletin 'vatandaş'ı da, hani şu arkaik, gayri resmi memuru da mutasyona uğrayıp tanrının askerine dönüştü. Hatta tanrının 'özel' askeri de diyebiliriz belki. Piyasadaki son pazarlama yöntemi 'ruhsallığa dönüş', 'maneviyat': Bir kaderci yaklaşımdır söz konusu olan. Ve reklamı da tuttu. En azından Avrupa'nın da bazı yerlerinde, Marksistler narsistlere dönüştükten sonra, hakikaten, 'imperium'a göç eden kaçak tekne insanlarına, ya da sosyal devletin uçurumundan düşmüş olanlara, ya da kocalarından yumruk yiyen kadınlara, kiliselerdir kollarını açan. **Milletin gözlerinde en güven kazanmış sosyalist, tanrı oldu şimdi.**

İşte düellomuz!

Rezalete bak!

Çalışanlar, hepimize kentleri falan yaparken, kendileri ekmek kuyruğundan da vazgeçip cennet kuyruğuna giriyor. **E, bunca çürük oyundan sonra kafalarımız 'Beyrut' gibi olmuş; çukur çukur.** Psikolojik boşlukları neyle doldurabilir ki modern insan? Filmlerle tabii... Yansıtmalarla. Zaten sıkı bir Hollywood eğitiminden sonra gerisi kolay. Nasılsa alışmış millet; yansıtmaları gerçeğiyle karıştırmaya. Zaten yabancılaşmanın getirdiği yalnızlığı kabul ettikten sonra, cennet bir çözüm olarak son derece doğal bir biçimde filmlerin uzantısı olur. 'Hayalet devleti!'

Gerçek meyveler...

Muhtemelen dünyaya yeni güçler, yeni dengeler yerleşecek ki, değişimlerin hazırlık hamlelerinin belirtileridir bunlar. Değer, faydaya dönüştüğü anda, yeni değişimlere göre, toplumları uslandırma teknikleri lazımdır:

Ödül lazım, merhem etkisi yapan bir ilaç kullansınlar ki, emeğin yankısını bekleyen kuşkulu rahatsızlıkları iyileşsin: Eşek gibi çalıştıktan sonra, günün kalan 'boş' zamanlarında, acayip ekonomik, mental bir yatırımla, geri alamadıkları yansımalarını cennete dönüştürebilsinler.

Afyona bak! Gürbüz ağaçlar, balık dolu denizler ve istediğin kadar huriler. Aman, daha ne olsun.

İnsanın içinden ağlamak geliyor. Halklarımızı bu kadar mı seviyoruz? Yetmedi mi? Emeklerini emmek yetmedi de, şimdi hayallerini de mi politikalarına alet ediyorlar?

Yeni bir patron sunulmuş: Gerçekleşmemiş hayallerin kralı, bu sefer tanrıya dönüşmüş.

Diyelim ki iki 'şövalye' arasında yapılır düello:

Marx var, bir de tanrı.

Ben ne anlarım ki 'şövalye'lerin kaprislerinden?

Patronun birinin önerdikleri dokunabileceğimiz, gözle görünen meyvelerdir.

Diğerinin, yani daha mistik takılan patronun meyveleri nerede?

Ben aç kalırsam gerçek meyveyi tercih ederim.

Meyvesiz kalmayalım.

Marx hepimize kolaylık versin.

Dindar MARX!..

SİSTEMİN BAĞINDA ÜZÜM YEMEK...

Din ve sosyalizm ilişkisi üzerine, özellikle son dönemlerde birçok tartışma yürüyor.

Ancak, yürütülen bu tartışmalar, sosyalizm ve din ilişkisini tartışmaktan öte, hem üzüm yemek hem de bağcı dövmek niyetinde.

Bu konuyla ilgili tartışmalar birkaç başlık altında yürütülüyor.

'Sol'dan kimi değerlendirmeler ile sosyalistlerin din hakkındaki 'yanılgıları', Marksist kaynaklar referans gösterilerek 'ispat' edilmeye çalışılıyor!

Yine 'sol'dan, bu sefer, **'dinin ilerici yanları'** keşfediliyor! Ve dinin sosyalistler tarafından bugüne kadar değerlendirildiği gibi olmadığı söyleniyor.

Kimi İslamcılar tarafından da, Kuran, soldan yorumlanıyor ve bu yorumlarda nerEdeyse sosyalizm tarif ediliyor! Marx'ın dinden etkilendiğine kadar uzanan değerlendirmeler yer alıyor bu tartışmalarda.

Yaşamın her alanına nüfuz ettirilmeye çalışılan – önemli ölçüde de başarılı olunan- dinsel yaşayış ve düşünceye, bu sefer dinin ezilenlerden yana tefsirlerinin tefrikaları ile yeni ve başka bir alan açılıyor; diğer yandan bu tefrikalarda sosyalistlerin dinle ilgili 'yanılgı' ve 'hatalarının' ipliği pazara çıkarılıyor!

Özcesi, **sistemin bağında hem üzüm yeniyor hem de sosyalist dövülüyor!**

Dincilerin sosyalizm ile ya da sosyalistlerle ilişkileri tartışmaya değer bir mevzu olarak bulunmamış olacak ki, bu tefrikalarda kadraja girmeyen ak kaşığı gözler nafile arıyor.

Sosyalizm ve din ilişkisi gibi ilgi çeken 'popüler' bir konu gündeme bu haliyle servis edilince, medya camiasının 'entelektüel'lerinin fikir bayan etmemeleri düşünülemez!

Onlar da bu 'felsefik' tartışmalara tabiatları gereği hemen teşne olup, ilmi çalışmalara 'katkıda' bulunmak için üzüm bağına hevesle dadanıyorlar.

Bir taraf, dinin 'ilerici' yanını tespit ediyorken, diğer taraf, sosyalistlerin dini nasıl yorumlamaları gerektiği derslerini özet olarak verip, sosyalistlerin dini 'doğru' anlamaları ve dinle aralarındaki' mesafelerini kapatmaları için reçeteler yazıyor.

Sosyalistlerin dinle ilişkileri 'sorunlu' bir alan tayin edilerek, bu alan da liberalizmin tornasına bağlanıyor, fazlalıklar tıraşlanıyor, eksikler fon destekli macunlarla sıvanıyor!

KOMŞU AÇKEN HORLAMAK...

Dinin, aslında eşitlikçi bir düzen öngördüğünü, sınıf farklılıklarına karşı olduğunu söyleyen tefsirler, hem liberal tayfadan hem de kimi dinci kesimlerden bolca seslendiriliyor.

Böylelikle, **dinin 'sol'dan tefsirleri ile kimi 'sosyalistlerin' ilahiyatçı keşifleri aynı kavşaklarda buluşuyor.**

Kutsal kitapların ezilenlerden yana tefsiri ile ezilenlerin kurtuluşunda dinin bir mecra olabileceği algısı inşa ediliyor.

Tanrısal buyrukların yazıldığı gibi olduğu anlamından değil, gerçekte ne olması gerektiği üzerinden yapılan tefsir tartışmaları (sadece ekonomik-politik alanda değil, hemen her alanda) tarihten bu yana sürdüğü gibi daha da devam edecek kuşkusuz.

Değil komşu, milyonlarca kişi aç yatarken, yüz binlerce dolarlık ciplere binip evliya türbelerini turlayanları ya da Kâbe manzaralı rezidanslarda kalanları görünce, yoksul dindar sorgulamaya başlıyor: "Hani komşu açken uyunmazdı?!"

Hanımlara ayrı yüzme havuzu tahsis edilmiş rezidanslardan gayet muntazam horlama sesleri geliyor.

İşçi, asgari ücret olan maaşını bile alamazken patronu üçüncü kez umreye maaile gidiyor.

Binlerce dolarlık tesettür giysilerini satan mağazadan alışveriş yapıp çıkan kadının ve onun hemen yanından geçen aynı yaştaki çöpten kâğıt toplayan kadının nüfus kâğıtlarında aynı din yazıyor.

Sınıfsal çelişki bu manzaralarla ve utanmazca sokağa taşıyor. Yaşanılan son derece çıplak toplumsal gerçeklere dindarlar içinden de tepki ve yorumları kaçınılmaz kılıyor.

Zenginlik, yoksulluk ve mülkiyetle ilgili vahiy ve hadisler ezilenlerden yana yorumlanıyor ve İslam'ın sınıfsız, eşitlikçi bir toplum önerdiği iddiası ortaya atılıyor bazı dinciler tarafından.

Bu iddia sahiplerinin söyledikleri, sosyalizm ile birçok konuda 'benzer' manzaralar veriyor ve bu yanıyla büyük bir ilgi topluyor.

ATMA RECEP, DİN KARDEŞİYİZ!

Sosyalist hareketin gerilemesi ile ideolojik kafa karışıklığı yaşayan kesimler, İslam'ın yeni tefsirine olağanüstü ilgi gösterirken ve din konusunda Marksizm'in 'aslında' ne dediğini yeniden 'öğrenmeye' gayret ederlerken, bu sefer de Marksizm'in yeni tefsirleri ortaya çıkıyor.

Dinin yeni tefsircileri, sadece dinin yorumuyla değil, sosyalistlerin din hakkındaki görüşleriyle de meşgul oluyor. Marx'ın İslam'dan etkilendiğini, sol yaşamak istiyorsa İslami damardan beslenmesi gerektiğini söyleyerek sosyalizmi rahmetli ilan ediyorlar!

Kutsal kitabın sınıfsız bir toplumu öneriyor tefsiri, caddelerinde türbanlı sürücülerin cipleriyle fink attığı bu memlekette kulağa hoş gelen bir melodi olsa da, dört kitabın mürekkebini az buçuk yalayıp yutmuşlara,"Atma Recep, din kardeşiyiz," dedirtiyor.

Dine atfedilen sosyalist içerik, kutsal metinlerin anlattıklarında değil, kutsal metinlere yüklenen anlamlarda var ediliyor çünkü.

Dinlere bütünlüklü bir bakışın yorumundan öte, günün toplumsal açmazlarına getirilen din eksenli öznel yorumlardır.

Dinin, sınıfsız eşitlikçi bir düzen kurabileceği iddiası, dinde net olarak belirtilen sınıfsal farklılık meşruluğunun ve yoksullara merhamet duyulması ile belirlenen 'sosyal adaletin' sınırlarını alabildiğine zorluyor.

Zorluyor, çünkü kadın erkek eşitliği, suç ve ceza anlayışı... gibi dinsel metinlerde yer alan net ifadeler, yeni tefsirde 'ana eksene' oturtulan eşitlik ve adalet yorumuyla çelişiyor.

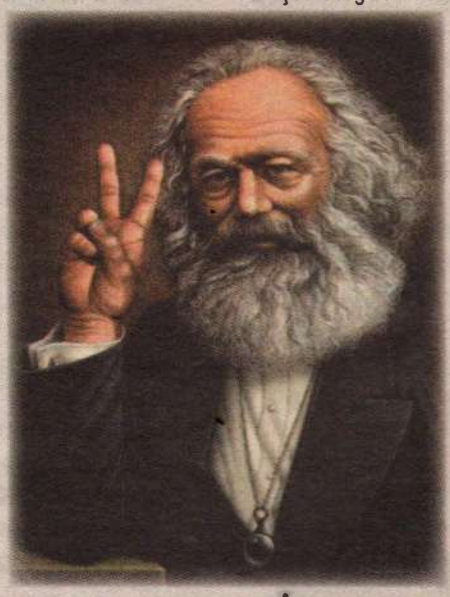
Bu çelişki, yeni tefsirde daha radikal bir söylemi gerektiriyor bu sefer; hırsıza verilen ceza, kadın erkek eşitsizliği, miras vb gibi konulardaki hükümlerin dinin evrensel değerleri olmadığı, dinin evrensel değerlerinin o dönemki Arap toplumunda nasıl hayata geçirileceğine dair örnekler olduğu söyleniyor. Ancak, çok önemli başka bir problemli alan oluşuyor; **kutsal metinler, insanlığın ulaştığı evrensel değerlere göre mi yorumlanacak?!**

Altı yüzlü yılların Mekke döneminin egemen ekonomik yapısını yeniden üreterek düzenleyen ve bu düzenlemenin gereklerini, içinden çıktığı coğrafyanın, eski kutsal metin ve inanışlarından beslenerek yerine getiren İslam'ın, sınıfsız bir toplum önerdiği iddiası, sınıfsal farklılıklara karşı tepki yanıyla ciddiye alınabilir ancak.

MARKSİZMİN LİBERAL TEFSİRİ...

Kuran'ın sınıfsız toplum modeli önerdiğini söyleyenler, 'solcu' masalarda hürmetle ağırlanıyor, röportajlar, haberler gırla gidiyor. Yaratılan toz ve sis, şanzımanı dağılmış ideolojiler üzerinde ruhani bir ambiyansa dönüşüyor.

'Sol'dan kimi kesimler, dinde icat edilen bu sosyalist içeriğe ilgi ve hayranlık göstermekle kalmayıp, hem fikri destek gösteriyor hem de sosyalistlerin din hakkındaki düşünce ve tutumlarını kıyasıya eleştiriyorlar.

Bir sosyalist ile bir dinci arasındaki düşünsel farkları sorunlu bir alan tayin edip, sonra da bu sorunun arabulucusu işgüzarlığıyla teoriler üretiyorlar; giderek, **"Aslında din – özelde İslam- ile komünizm nerdeyse aynı şeyler gibi duruyor,"** şeklinde ortaçağ simyacılarını kıskandıracak mucitliklerde bulunarak, abesle iştigal ediyorlar.

Marksistlerin, kaba sınıfsal söylemlerle ve kaba bir materyalist bakış açısıyla dini karşılarına aldıklarını, dine düşmanlık duyduklarını, aslında Marx'ın dine karşı olmadığını hatta ateizmi olumsuzladığını (Marx'ın, ateizmin etiket olarak kullanılmasına dair bir eleştirisinden bu sonuç çıkarılıyor), Lenin'in ateizmi parti programına bile almadığını söylüyorlar. (İnananların da sosyalizm mücadelesine katılımlarının önünü açmak, baskı ve yasaklamalarla inananların dönüşebileceğine inanmadığı için ateizmi parti programına alınmasına karşı çıkmıştır oysa.)

Düşman olmakla / karşı olmak; dinsiz olmakla / dini, toplumsal bir unsur görmek; olumsuzlamakla / düşman olmak gibi meselenin yapı taşı cümleleri, sahip oldukları anlamlarla değil, birbirlerinin yerine, gediğe taş yerleştirme mantığıyla kullanılıyor.

Çizilen tablo kaba olarak şöyle: Marksistler, din konusunda Marksizm'i yanlış yorumladılar, dini düşman olarak gördüler. Marksizm, aslında dini öyle sanıldığı gibi olumsuzlamıyor, zaten dinde de sosyalist bir içerik var. Sosyalistlerin din ile ilişkileri sorunludur; düzeltilmelidir!

Kafa karıştırma, kısa devre yaptırtma gayretleri tam gaz gidiyor.

'AFYON'UN ETTİKLERİ...

Marx'ın din hakkında kullandığı 'Afyon' sözcüğü üzerinde çokça duruluyor. Marksistlerin "Marx'ın din düşmanı bir ateist olduğunu" ispatlamak için 'afyon' sözcüğünü dillerine pelesenk ettikleri söyleniyor.

İslam'ı yeniden tefsir edenlere göre afyon kelimesi Marx tarafından olumlu manada, 'ilaç' anlamında kullanılmış; liberal solculara göre de, dinin ikili niteliği bakımından, protestocu ve devrimci yanının da mutlaka dikkate alınması kaydıyla, dinin, egemen güçler tarafından sömürü ilişkilerini tahkim amacıyla kullanıldığını vurgulamak için söylemiş.

Her iki çıkarsama farklı olsa da ilginç ve tuhaf bir şekilde, "Din halkların afyonudur," cümlesini geniş bir ortak payda da tersinden olumluyor.

Afyon kelimesinin ilaç anlamında kullanılmış olduğu şeklindeki tespite gülüp geçilebilir, ancak, din bazen devrimci, bazen de egemen güçler elinde bir tahkim aracıdır şeklinde 'karpuzu ikiye bölen' diyalektikçi yorumuna ne gülünebiliyor ne de geçilebiliyor.

Yaratılan kargaşalar üzerinden teorik veryansınlar başlıyor.

Bu kabuller ya da yanılsamalar üzerinden sosyalistlere din konusunda hocalık yapılıyor, geçmişteki hatalar için günah çıkarılıyor!

İdeoloji liberalizmin sularında vaftiz ediliyor.

Sosyalizm ile din arasındaki yöntem, anlayış, felsefi, ekonomik... kısacası paradigmaları açısından farklılıklar, uzlaşmazlıklar olduğu bir gerçektir. Biri yeryüzünden diğeri gökyüzünden hareket ediyor.

Ancak bu farklılıklar düşmanlıktır, sorundur, giderilmesi gereken problemlerdir diye bir tespitte bulunmak ve var olan ilişkinin içeriğini taraf-düşman ekseninde ele almak konuyu en başından problemli yapıyor.

Din ve sosyalizm ilişkisi gibi hassas bir konu bilimsel bir yöntemle değil; öznel kanılar, yapıştırılmış iğreti hatalar, Marksist kaynaklardan özenle seçilmiş yarım cümleler, yanlış bir tespite dayandırılarak yapılmış yeni tespitler, dinsel ambiyanstan etkilenme ve özellikle Marksist kaynakların yetersiz okumaları ile değerlendiriliyor.

Evet, Marksizm, dine karşıdır. Felsefi olarak ayrılığı nettir. Bu karşı duruş sömürücü sınıflara karşı duruşuyla/düşmanlığıyla karıştırılamaz. Dini inanış ve yaşayışın kaynaklarını, dinin ezilen ve yoksul bırakılan insanlar üzerindeki etkisini sınıf çelişmeleri üzerinden değerlendirir Marksizm. Toplumsal, sosyal, ekonomik koşulların içinden çıkan bir olgu olarak görür dini. Yaşamını, geleceğini ellerine alan emekçilerin, özcesi, üretim araçlarını toplumun ortaklaşa değeri yapan emekçilerin gitgide dine gereksinim duymayacağını söyler. Dini ya da dindarları kin ya da düşmanlık duygusu ile asla değerlendirmez; dini, toplumsal ilişkilerle, tarihsel/ekonomik arka planı ile ele alır.

Dine, nitelik anlamında protestocu ya da devrimci bir nitelik atfetmeden; toplumsal dönüşümlerin ancak sınıf mücadelesi temelinde ele alınabileceğini söylér Marksizm.

ARIZA TESPİT, TAMİR VE BAKIM EKİPLERİ...

Sosyalist hareketin gerilemesi ve durağanlaşması ile kimi sosyalist saflardaki ideolojik ve pratik savrulmalar bir gerçek olarak karşımızda.

Olumsuzlukları salt kendi hatalarında arama ve bu hatalara ideolojik savrulmanın zemininde gerekçeler bulma ve bunları teorileştirme çabaları söz konusu.

'Özgürlükçü' 'Yeni' 'Gülümseyen' sol gibi imaj adlarıyla, sosyalizmi gerek pratik gerekse ideolojik olarak sistemin 'sol' tarafına ekleyen anlayışın çabaları din tartışmalarında da kendisini gösteriyor.

Sosyalizmin düşünce, değer ve tarihine müdahale eden arıza, tamir ve bakım takımının 'solcu' teknisyenleri, hata ve doğrularıyla onurlu bir geçmişi olan devrimci sosyalistlerin dinle ilişkilerine de 'el' atıyorlar.

Ancak, bu konuda iki yönlü bir yanılsama içindeler.

Birincisi; Marksistlerin din hakkındaki değerlendirmeleri, Marx'ın ve ardıllarının din hakkında söyledikleri son derece açık, net ve diyalektik materyalist bilimsel bir yöntemin sonuçları iken; diyalektik materyalizmin bilimsel yöntemini bir kenara bırakıp eksik parçalarla, tıraşlanmış cümlelerle delil arama ve ispata yöneliyorlar.

İkincisi, sosyalistlerin din konusunda hata ve yanılgılarını saptamak adına, onlara düşmanlık duyan sınıfların anti-komünizm propagandalarında kullandıkları savları ('Din düşmanı' gibi) kullanıyorlar ki bu da en hafif deyimiyle belden aşağı vurmaktır.

Sosyalistlerin bu coğrafyada sürdürdükleri mücadelenin koşullarını, gördükleri baskıları yok sayarak hatalarının avına çıkıyorlar.

Soruyoruz: Hangi sosyalist hareketin tüzüğünde, programında, pratiğinde yer alıyor sözünü ettiğiniz eleştiriler. Hangi örnekten söz ediliyor?

Daha eskilerden bir örneği biz verelim. Din düşmanı olarak yaftalanan komünistlerin 1917 Ekim Devrimi'nden bir yıl sonra hazırladıkları anayasanın bir maddesini okuyalım:

"İşçilere gerçek vicdan özgürlüğünün sağlanması maksadıyla din ve devlet işleri birbirinden ayrılmış, buna paralel olarak eğitim de kiliseden ayrılmıştır. Dini ve din karşıtı propaganda yapma hakkı tüm vatandaşların en doğal hakkıdır." (SSCB'nin 1918 anayasası 13. Madde)

Alın bu maddeyi, eğitim ve sağlık bakanlığı bütçelerinden kat kat fazla bütçesi olan Diyanet işleri başkanlığının bulunduğu ve zorunlu din eğitiminin olduğu bu memleketteki yasalarla din ve vicdan özgürlüğü bakımından kıyaslayın.

Sonuç? İlk günkü gibi tertemiz, değil mi?!

DİNDARLARLA GREV ÇADIRINDA ÇAY İÇMEK...

Sosyalistler, dine inananlar ile dini konularla ilgili tartışmalarda değil, içinde dindarların da bulunduğu emekçi yığınların arasında sınıf mücadelesini yürütür. Tarih ve değerlerinde eksik, hata, yanılgı aranan Türkiyeli sosyalistlerinin yaptıkları da tam olarak buydu.

Kuşkusuz, devrimci sosyalistler birçok alanda olduğu gibi dinle ilgili, dindarlarla ilgili de hatalar yapmışlardır. Ancak bu hatalar, ne dincilerin ne de liberal tayfanın sözünü ettiği anlamda hatalar değildir.

Söylendiği gibi, **her inanana gerici demedi sosyalistler. Egemen sınıfların yedeğindeki dinci cemaatlere gerici dediler, evet! Bal gibi de gericidirler ve emperyalizmin işbirlikçisidirler de ondan.**

Ama bir sendika çalışmasında bulunan ve namazını kılan emekçiye, "Neden namaz kılıyorsun, gerici misin sen?!" demediler, dışlamadılar. Grev halayına başlamak için namazını bitirmesini beklediler. Grev çadırına odun taşıyıp ateş yaktılar, çay demlediler.

Tarikat şeyhinin elini, dizini ve kimi uzuvlarını öpen köylüye, çalıştığı tarladaki ürünün yok pahasına iktidar yanlısı şirketlere nasıl peşkeş çekildiğini anlattılar; ya da kutsal bir savaşın görünmez melek orduları yardımıyla nasıl kazanıldığına dair vaazı huşu ile dinleyen dindar bir işçiye, çalıştığı fabrikada emeğinin nasıl tırtıklandığını anlattılar.

Bunları anlatırlarken de, ne Ay'ın ikiye bölünemeyeceğini ne de dinci ordulara yardımcı olan melekler ordusunun olamayacağına dair bir tartışmaya girmediler.

Sosyalistler, dine inananlarla din eksenli bir çatışma içine girmeden toplumsal muhalefeti örgütlemeye çalıştılar.

Bu mücadelede, dine inananlara karşı, söylendiği gibi ne düşmanca bir tutum almışlardır ne de görmezden gelmişlerdir.

Dinci cemaatlerin, dinci partilerin, emperyalizmin küreselleşen sömürü düzeneğinde bu coğrafyada üstlendikleri rollerinden dolayı sokaktaki dindara cephe almaz sosyalistler.

Meseleyi, dindar ile şeriatçı, iktidardaki dinci ile ibadetindeki inanan gibi; cılız, yaşamın gerçekliğine paralel kurmayan ayrımlarla da ele almazlar.

Kuşkusuz, din, sadece tanrı ile kul arasında naif, uhrevi, ibadet merkezli, manevi terbiye unsuru olarak tanımlanmayacak ve sadece bireyin dünyasına indirgenemeyecek kadar, çok yönlü bir yapıya sahip.

Bireyin özel dünyasını da kapsayan ancak bu alanla sınırlı kalmayan din, emredilen bir toplumsal yapı oluşturma hedefini taşır. Bu noktada dini 'Tanrıyla kul arasında özel bir münasebet' olarak değerlendirip bu kutsiyetin toplumsal yanını da yok saymıyor; aynı zamanda bu kutsiyetin peşine takılıp günlük, dar, yardakçı siyaset yapmayı da savunmuyor sosyalistler.

Dinin, insanların zihninden, düşünce kaynaklarından, yaşam anlayışlarından ne ucuz propagandalarla ne de zorbaca baskılarla ayrıştırılabilecek bir olgu olmadığını bilerek toplumsal koşulların emekten yana değişimini temel alır sosyalistler.

AHLAK MI DEMİŞTİNİZ?!

Dinin sınıfsız bir toplum önerdiği iddiasının, İslamcılar arasında konuşulup tartışılmasına, 'solcu'ların, ayet ayet ilgilenmeleri ve dinin sınıfsız toplum önerdiği gibi bilim dışı bir fantastik konuya katkı çabaları ve hayranlık kabartmaları, ideolojik çözülme ve bulanıklıklarının ve gitgide hafızalarının körlenmesinin bir yansımasıdır.

Emperyalizmin işbirlikçileri eli ile kurulan Komünizm İle Mücadele Derneklerinde, 'Tanrı dağı kadar Türk, Hira dağı kadar Müslüman' şiarıyla kurulan faşist kamplarında yetiştirilenlerin, Kanlı Pazar'da bıçaklayarak öldürdükleri Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan ile Van'da oruç tutmadığı için öldürülen Mehmet Şirin Tekin'in adları; Sivas, Maraş, Çorum kıyımları bu ruhani toz ve sis içerisinde ne tartışılıyor ne önemseniyor ne de hatırlanıyor.

Sahi, neden o olaylardan söz etmezler bu tartışmalarda?! Sosyalistleri, camiye gidenlere mesafeli duruyorlar diye suçlarlarken, Kanlı Pazar'da, emperyalizmin işbirlikçileri tarafından eğitilmiş, kışkırtılmış yobazların, camiden çıkarak bıçakladıkları devrimci komünist gençleri hiç mi hatırlamazlar. Madımak otelinden hâlâ dumanlar tüterken, neden o yangını tutuşturanların iktidarına çanakçılık yaparlar...

Ahlâk mı demiştiniz?!

Evet, maneviyat gerçekten çok önemli!

Maneviyat, ahlak ve erdemler konusunda dinin sosyalistler açısından dikkate alınması, maneviyata önem verilmesi de vaaz ediliyor bu tartışmalarda.

Ölüm oruçlarını, arkadaşları için ölüme gidenleri, idam sehpalarından haykırışları, hiç tanımadığı insanların kurtuluşu için yıllarca hücrelerde tutsak kalanları, canlarına değin her şeylerini başkalarının mutluluğu için feda edenleri; özcesi, kökleri bu coğrafyanın sosyalist mücadelesinde daha da mayalanan sosyalist erdemleri hatırlatmanın faydası yok, bunlara.

Çünkü onlar, on dört asır önceki maneviyatı keşfetmekle meşgul bu aralar.

Bu tablolar, kuşkusuz, içinde yaşadığımız dönemlerin ekonomik, sosyal kargaşasının bir ürünü olmakla beraber; bu açıdan üzerinde düşünülmesini gerektirdiği kadar, sosyalizmin ve din-ler-in ortaya koyduğu değerler ve toplumsal önermelerinin ne olduğuna ilişkin doğru ve özellikle dürüst okumaları da gündeme getiriyor.

Aklımızı gökyüzünden yeryüzüne indirdiğimizde ve sosyalizmin bilimsel maddeci diyalektik yöntemi ile düşündüğümüzde, göksel buyrukların tefsiri yerine yeryüzünün gerçekleriyle meşgul oluruz ki bu da yaşamın gerçek 'tefsiri' olacaktır.

KOLAJ: BARAN KAYA

Baaazı münferit olaylar!

"Evet yanlış duymadınız. Biz de sizlerdeniz. Naapabiliriz? Elimizde değil. Toplumsal gerçeklikler bu denli klişe bir haldeyken bizim de bu klişeler karşısında tepkisiz kalmamız beklenemezdi herhalde. Her klişeye eşit mesafede durmak, herkesten her şeyden kendine pay çıkarmak, lastik tadında olmak bir görüşse -ki yaygınca kabul edilen bir hayat felsefesi-, o zaman biz de her hayat felsefesinden kendine pay edinme amacı güden insanlar olarak diyoruz ki, evet, biz de her yola geliriz. Her görüşe saygımız var yani. Bu güzel demokrasimizin en temel şartlarından biri değil midir ki her görüşe saygılı olmak? Herkes biraz karşısındakini anlamaya çalışsa sorun mu kalır ortada?..

Mesela Marx'ı benimseriz, onu seveni daha da severiz. Nazım'ın hastasıyızdır ama bir o kadar da Necip Fazıl'a yakın dururuz. Olayları tarihsel materyalizm süzgecinden geçirirken, bir yandan da kadercilik tarafında safımızı tutarız. Sağın da iyi taraflarını, solun da iyi taraflarını alırız. Hatta ve hatta bazen o kadar coşarız ki, tecavüz eyleminden uzak dursak da, bunun bile bir hayat tarzı olduğunu düşündüğümüzden ötürü, gerekirse kişinin bu hakkını Meclis'te savunabilmesi için elimizden geleni yaparız. O kadar empati şampiyonuyuz biz! İşte her görüşe saygılı olmak...

Kötü görüş yoktur zaten az vot... eee münferit olay vardır. Evet evet, münferit..."

'Münferit' bir toplumda yaşıyoruz. Yaşamanın temel gereksinimlerinde münferitle karşılaşıyoruz. Yememiz içmemiz münferit. Sendikalaşmak münferit. Yoksa Kayseri'de bir mobilya atölyesinin işçilerinin mescidinde imamın, "Sendikalaşmak caiz değildir," vaazı niye olsun? Demek ki ortada münferit bir şey var.

Nefes almak münferit, işçi olmak münferit, işsiz olmak münferit... Yoksa koskoca Tekel işçilerini özelleştirme amaçlı işsiz bırakanlar hiç mi bi şey bilmiyor?! Ya itfaiye işçilerini taşeronlaştırırken devlet-i âlimizin bu tür üretim faaliyetlerine vakitleri olmadığını hiç mi düşünmüyorlar?

Çalışırken göçük altında kalmak ya da çalışırken feci şekilde ölmek münferit... Güvensiz iş koşullarında çalışanlar madem biraz daha okusalardı da mühendis olsalardı. Devlet baba her türlü imkanı verdi halbuki. Tabii ki de devletlûmuz burada 'kader' diyecek. Sanki zorla 'Ölün!' dedi kimse. Şimdi burada tersane işçilerinin, maden işçilerinin hiç mi suçu yok canım? Allah allah...

Çalışırken ölmek bir yana okurken ölmek de münferit arkadaş!.. Madem ki polis attı kurşunu, elin var ayağın var kaçsana... Tabii polisin psikolojik durumu da münferit... Her tarafta terörist var, iç mihraklar, dış mihraklar var. Ülkemizin jeopolitik konumu gereği Asya'yı Avr... Neyse, konumuz o değil. Şimdi sonuçta sen öğrencisin, okumak adam olmak varken, bunca haksızlığa karşı çıkmak, daha iyi şartlar için savaşmak da neymiş?

Bir kez daha vurguluyoruz, tecavüz de münferit olaylar silsilesinin bir parçası aslında. Misal, Siirt'te, kimilerine göre yozlaşmış, omuriliksiz zihniyetler yüzünden tecavüze uğrayan ufacık kızın hiç mi suçu yoktu? Hem zaten koskoca Aliye Kavaf, bu olayın sebebi olarak, "Oradaki gençlerin enerjisi var ve sosyal aktivite yok," diye buyurmamış mıydı? Sonra, eşcinseller de münferittir arkadaş, ya da onlara karşı uygulanan şiddet olsun, dışlama olsun... Koskoca Aliye Kavaf, "Eşcinsellik hastalıktır," buyururken acaba hiç mi haklı değildi? Şimdi her görüşe saygı duyan insanlar olarak, olaylara bir de Aliye Kavaf'ın gözünden bakıyoruz da, yani bu hastalıklı bakış açısının köreltilmesinde bizim hiç mi suçumuz yok canım? Sanki biz de münferitiz vallahi!..

Bunları yazarken canımızın sıkılmaması, kendimizi olayların münferit kollarına bırakmamıza bağlıydı...

Evet, bu olayların açıklanacak bir tarafı yok. Genele mal edilmeyecek kadar basit, izole olmuş, münferit olaylar zinciri... Münferit politikacıların münferit açıklamaları ve münferit eylemleriyle her şey münferit... Grev hakkı, sendika münferit; bu sırada dayak yemek değil, hakkını savunmak münferit; polisten kurşun yemek değil, tecavüze uğramak münferit; bunu normal karşılamak değil, çalışırken olumsuz güvenlik koşullarından dolayı ölmek münferit; buna kader demek değil, babanın çocuğuna ekmek alması münferit; zam yapmak değil... Münferit yaşıyoruz, münferit!..

Gel vatandaş!.. Gel!..

Etrafta, kapitalizmin nimetlerini sonuna kadar kullanıp öte yandan işçi sınıfının çalışma koşullarına dair en ufak fikri olmadan, salt teorilerle ve elitist söylemlerle solculuk taslayanlar dolu. Elif ise dokuz saat garsonluk yaparak 40 lira alıyor. Aslında köyde tarlaya yevmiyeye gidenler tüm gün güneş altında, toz toprak içinde çalışıp Elif'in aldığı paranın yarısını alıyor ama... Neyse...

Sabah erkenden Kozyatağı'ndaki beş yıldızlı otele gittik. Yaşları 15 ile 45 arasında değişen 30 kişi vardı. Bunlardan bazıları okul harçlığını çıkarmaya gelen öğrencilerdi, diğerleriyse eve ek gelir telaşında olan kadınlar. Lüks otelin göz kamaştıran hollerinden geçip, yerin neredeyse yedi kat altındaki, gecenin- gündüzün belli olmadığı pis mutfağa indik. Bardak silme faslı başladı. Çocuğuna mama alabilmek için, kocasından gizli ta Esenyurt'tan kalkıp, gelirken kazanacağı paranın yarısını da yol için harcayan kadın en hamarat olanımızdı. "Geceliğine tonla para verdikleri otelin bardakları yıkamayıp sadece suyla sildirdiğini bilseler ne yapardı acaba şu kodamanlar?" diye düşündüm, pis pis güldüm. **Başımızdaki şef birini azarladı. Konuşmak yasaktı. Su içmek yasaktı. Lavaboya gitmek yasaktı. Yarım saatlik öğlen molasına kadar tüm ihtiyaçlar ertelenecekti. Emir böyleydi.**

Köy ile kent emeği

İşte o zaman birden ışık yandı kafamda. **Evet, köylülerin çalışma koşulları ağır ama tarlada çapa kazarken kimse ötekine hakaret etmez.** Zaten herkes kendi arkadaşlarını çağırır tarlaya. Köyde dönen son dedikodular konuşulur, yorulduğunda oturup dinlenirsin. Kendi karığını bitiremediğinde hemen bir diğeri yardıma koşar ve tuvalet ihtiyacını gidermek konusunda kimseden izin alman gerekmez. Oysa burada, bu katı ve anlamsız hiyerarşi altında hâkim olan iki zıt duygu var: Saatlerce ayakta çalıştığın için bacaklarını hissetmiyorsun ve şef başında Azrail gibi dikildiği için bir süre sonra kendini köle gibi hissediyorsun.

Şefin varlığının dayanılmaz ağırlığı yetmiyormuş gibi, taşeron şirketin sahibi de takım elbisesiyle arz-ı endam eyleyip emirler yağdırıyor. Ve böylece hiçbir şey yapmadan sırf garsonları otele bulduğu için, çalışanlardan daha fazla para alıyor. Tek bir bardak bile silmeden... Her yerde ot gibi biten merdiven altı işletmeler ve akabinde sendikaların bu bölünme karşısında işçi sınıfını örgütlemede etkisizleştirilmesi elbette hükümet kadar taşeronların da işine geliyor.

Sponsora bak!

Tam içimden taşeronları ihya ederek bunca insanı onlara muhtaç eden sisteme sövmeye başlamıştım ki, "Haydi, servis başlıyor!" dediler. Meğer o gün **Fethullah Gülen cemaatine mensup 200 kadın bir kermes yemeği için otele gelecekmiş. Bir güzellik merkezi de yemeğe sponsor olmuş.** Kadınlar birazdan gelmeye başladı. Markalı türbanlara çoktan alışmıştım da; pırlanta işlemeli kara çarşafları ilk defa orada gördüm; hiç erkek bulunmayan salonda peçesinin altından yemek yemeye çalışanları da... Şarap kadehlerinde meyve suyu yudumlama faslı başladı. Bu manzara ilk başta garip gelse de bir süre sonra kendimi köyümde gibi hissetmeye başladım. Çünkü kadınların tamamı köyde çapa yapan komşuların pahalı giysilere sokulmuş haliydi. En basit sofra adabını yahut nasıl hitap etmesi gerektiğini bile bilmeyen bu kadınların tek farkı, bizim köylüler gibi fukara değil de zengin olmalarıydı. Ve yine çok garip bir şekilde kocalarının son on yıl içinde birden zenginleşmesini Allah'ın bir takdiri olarak görüyorlardı.

Ortamda sürekli kul hakkının önemine, haram yememeye dair muhabbetler dönüyordu. Sonra kermesin uyduruk sabunlarına, 'hayır işleme' adına milyarlar vermeye başladılar. Ama kimsenin aklına bu paraların kaç 'kul'un hakkına girerek kazanıldığı sorusu gelmiyordu. Derken Fatma Hoca dedikleri bir kadın sahneye çıkıp 'stand-up' tadında İslami sohbetine başladı. Fatma Hoca araya Arapça ayetler ve birkaç hadis serpiştirerek sözü kadının kocasına karşı sorumluluklarına getirdi ve şunları söyledi:

"Peygamber efendimiz buyurmuştur ki, erkek başsa kadın boyundur. Yani onları istediğimiz yere döndürmek bizim elimizde. Ama nasıl olacak bu? Erkek çıkıyor dışarı, her yerde goncalar, karanfiller. Eve bir geliyor, soğan kokulu kadın. Şimdi nasıl diğer çiçekleri koklamasın adamcağız? O zaman ne yapmak gerekiyor? Bakımlı olacağız. Benim nefsime zor gelmiyor mu hoş kokular

MELEK KÜÇÜKUZUN

Bu yazıyı okuyan 10 sevap kazanıyor!..

sürmek, süslenmek, güzel giysiler giymek? Ama üşenmeyeceğiz. Nasıl ki sabahın köründe uyanıp abdest almak ve namaz kılmak nefsimize zor gelse de, bizi cennete götürecek yol buysa, erkeğimiz için süslenmek de bizi cennete götürecek başka bir yoldur. **Aman ha, kocalarınızı her şekilde memnun edin. Tüm isteklerine evet deyin, gönüllerini hoş edin.** Cenabı Allah Kuran'da buyurmuştur ki…"

Bu İslam başka İslam!

İnsani, ideolojik ve fiziksel durumumun sarsıntısı yetmezmiş gibi bir de dinsel ve ailevi bir çöküntü başladı kadının dediklerini duyunca. Benim ismim dahil tüm sülalemin adı 'uhrevi' isimlerden oluşuyor diye bizimkileri dindar sanırdım. Dahası çocukluktan beri yaz tatillerim Kuran kurslarında geçtiği için kendimi İslam'a dair bir şey biliyor sanırdım. Yanılmışım!.. Fatma Hoca konuşmasına devam ediyordu:

"Kocanızı eve geldiğinde güler yüzle karşılarsanız 10 sevap kazanırsınız. Bir kere öperseniz 10 sevap daha. Bir kere daha öperseniz 10 sevap daha. Bakın hiç yoktan 30 sevap kazandınız!.."

Öpmekten daha öteye geçilince kaç sevap kazanılacağı konusuna girmedi Fatma Hoca. 200 kadının hepsi utangaç tavırlarla ama hep başlarını sallayarak onayladı hocalarının dediklerini. Ne namaz kılmakla makyaj yapmanın aynı kefeye koyulması rahatsız etti onları, ne de sevap denilen şeyin sayılarla ifade edilebilir olması.

"Kuran'da erkeğin dört kadın alabileceği yazar. Yazar ama hangi şartlarda? Eğer gelin kaynanasına bakmıyorsa, onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmiyorsa alabilir. Şimdi tercih sizin, kaynana mı kuma mı?" diye sordu Fatma Hoca salona. Kumalarıyla iyi anlaştığını söyleyenler çıktı, sırf bu yüzden kaynanasına katlandığını anlatanlar da. Ardından konu aile içi şiddete geldi. Fatma Hoca Kuran'daki hükmün açık olduğunu söyledi:

"Nisa 34'te Rabbim buyurmuştur ki: Erkekler, kadınların koruyup kollayıcılarıdırlar. Çünkü Allah insanların kimini kiminden üstün kılmıştır. Bir de erkekler kendi mallarından harcamakta -ve ailenin geçimini sağlamakta-dırlar. İyi kadınlar, itaatkârdır. Allah'ın –kendilerini- koruması sayesinde onlar da 'gayb'ı korurlar. (Evlilik yükümlülüklerini reddederek) başkaldırdıklarını gördüğünüz kadınlara öğüt verin, onları yataklarında yalnız bırakın. (Bunlar fayda vermez de mecbur kalırsanız) onları (hafifçe) dövün. Eğer itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın. Şüphesiz Allah çok yücedir, çok büyüktür."

Bu Kuran'ın en tartışmalı ayetlerinden biriydi. Diyanet İşleri bile mealin içinden 'dövmek' kelimesini çıkaramıyordu. Sadece parantez içinde dayağın dozunu 'hafifçe' olarak belirtmekle yetiniyordu. Ve açıkçası erkeğin kadından üstün yaratılması, iyi kadının cennete gitmek için erkeğine itaatkâr olma zorunluluğu ya da dayağa reva görülmesi aynı namaz-makyaj örneği gibi sorun yaratmışa benzemiyordu. **Güzellik merkezinin yemeğe sponsor olmasının hatırına, bu kesimin kendi tekellerine aldıkları dinin bir pazarlama aracı olarak kullanılmasında sakınca yoktu.**

Kitabına uyduruyorlar

Ne de olsa Fatma Hoca işi kitabına uydurmuştu. Evet, şüphesiz Allah çok yüce ve büyüktü. Ve şüphesiz, nasıl ki erkekler kadından üstünse, toplumun geri kalanında da birileri birinden üstün olacaktı. Birilerinin birilerini ezmesi, ezenlerin üstünlük elde edip bolluk içinde yaşaması olağandı. Allah'ın kaderine üstünlük vasfını yazdığı insanlar için kul hakkına girmek günah sayılmazdı hatta. Bunların hepsi, aynı birden köşeyi dönmeleri gibi hep yüce Allah'ın takdiriydi. Hem, 'Paranın ve imanın kimde olduğu belli olmaz,' sözü eskimişti. İman kimdeyse para ondaydı ya da para kimdeyse iman sahibi kesiliyordu. 'Komşusu açken tok yatan bizden değildir,' meselesini de yardım yemekleriyle hallediyorlardı işte. Çok sorgulamanın anlamı yoktu. Allah'ın takdirinden sual olunmazdı.

"AKP kendi burjuvazisini yaratıyor," diyenler haklıydı. AKP'nin özelleştirmelerle, en temel gıda maddelerinin 'helal' şirketlerden ithal edilmesiyle, yakınlarına karşılıksız verdiği kredilerle ya da hiç de öyle lafı dolandırmadan açıkça çaldıklarıyla zengin ettikleri bunlardı işte. Ama Batı'daki burjuvalarla kıyaslanamayacak kadar derin bir cahillik ve hatta yobazlık söz konusuydu. Çünkü Batı'daki burjuvalar sanata yatırım yapardı, bilime de, siyasi bilincin gelişmesine de. Sanatsal, bilimsel ya da kültürel etkinlikleri hep kendi ideolojilerini yaymak adına yapmış ve bunları 'uzun vadede kâr getirecek yatırımlar' olarak görmüş olsalar da, adamlarda en azından bir 'sınıf bilinci' vardı. Üretim ilişkilerini ve sosyolojik sorunları hastalıklı düşüncelerle tasvir edilen kutsal bir güçle açıklama çabası yüzlerce yıl önce rafa kaldırılmıştı Batı'da. Her toplum kendi dinamiklerine göre yaratıyordu sınıfları ve bu ülkeden çıka çıka bu kör cahil burjuvazi çıkmıştı. Sermayenin bu adamların elinde olması tek kelimeyle özetlenebilirdi: Korkunç!..

Bunları düşündüğümü fark ettiğimde kızdım kendime. Öyle bir ülke ki bu, sistem öylesine uyduruk ki; **insan bu manzara karşısında kendini 'ne yaptığını bilen bir burjuva' isterken bulabiliyor! Tıpkı hâlâ en temel insan haklarını siyasal anlamda dahi kazanamamış bir toplumun çocukları olarak, hak mücadelesini sosyalist bir bakış açısıyla yapmak isterken kendini birden liberallerle kol kola bulmak gibi!** Çarkın ustaca hazırlanmış tuzaklarında yitip gitmek işten bile değil!..

Şu 'yeşil kuşak'

2. Dünya Savaşı'ndan sonra hızla yükselen devrimci dalga karşısında Amerika 'siyasal islam'ı yaratmıştı ve özellikle Ortadoğu ve Asya'daki halklara alternatif sunmaya çalışmıştı bu yolla. Bu bağlamda AKP Türkiye'deki siyasal İslam örgütlenmesinin son halkası olarak çıktı karşımıza. Ancak tüm bu karmaşa, siyasi hesaplar, zulümler, çalıp çırpmalar, kadrolaşma çabaları ve demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi en temel değerleri çarpıtma furyası arasında AKP emekçileri yok sayarak, dahası aşağılamaya çalışarak, kendi çöküşünü hazırlamaya başladı... Köylüye 'Ananı da al git!' diye bağıran, madencilerin taşeron patronunun insafına bırakılarak öldürülmesini 'kader' sayan, Kürt sorununa demokratik ve adil bir çözüm getirmek yerine 'Askerlik yan gelip yatma yeri değil!' diye başkalarının çocuklarının hayatı üzerinden ahkam kesen, milyonları işsizliğe ve sefalete mahkum eden bir partinin yaşama şansı yoktur!..

Bunları düşünürken, dönüp Fatma Hoca'ya gülümsedim… 'Cemaat'leri ve desteklediği AKP doların yeşiliyle zehirlenmişti çoktan...

Beş yıldızlı otellerde, 'hizmet' adına, sponsorlu falan gerçekleştirilen kermes ve yemekli toplantılarda, yüksek İslami sosyetenin kadınlarına, din alimi başka kadınlar 'kocalarını hoş tutmanın' ne kadar 'sevap' olduğunu anlatıyor. Biz de olayı yerinde izliyoruz...

Bu 'eğitim ışığı' insanı kör eder!

Urfa'yı ilk gördüğümde kubbeli tipik evleri yerel ve renkli giysileri ile başlarında mor eşarplı kadın ve erkekler, sakin görünen sokaklar dikkatimi çekmişti. Zamanla mesleğim gereği alıştım, kendimce bozdum ya da bozmaya çalıştım çevremdeki sessizliği. Bir öğretmenim. Atamam çıkmasaydı buralara yolum düşer miydi bilmiyorum. Sessizlikten sonra karanlık başladı. Dünyanın ilk İslam üniversitesinin kurulduğu söylenen bu kentte öyle bir karanlık var ki, aydınlatmak için ne yapsak boş gibi.

Kadınlar, hayatı yaratanlar ve sürdürenler, aslında yoklar.

Tarlalardan çocuk emeğiyle ürünlerin alındığı bu coğrafyada kız çocuklarının hemen hemen hepsi mevsimlik işçi olarak çalışıyor. Kız çocukları ya okula hiç gitmiyor ya da bahardan sonbahara kadar çalıştıkları için sadece kışın okula devam edebiliyorlar. Karanlığa göz açarak başlıyor burada hayat!

Devlet ışığını karanlığa tutmak istedi bu yıl. Bunu 20 dakikada hallediyorlar üstelik! Her yıl 20 dakika zaman ayırmayı düşündüklerini düşünürsek, vallahi memlekette okuryazar oranı tavan yapar, bununla da kalmaz, bütün dünyayı aydınlatırız. Urfa'da başlatılan 'Işığımı arıyorum' okuma kampanyası kapsamında cami, okul, kamu kurum ve kuruluşlarında herkes 20 dakikasını kitap okumaya ayırdı. Eğitim eksikliğinin giderilmesi için başlatılan bu kampanya sanırım Urfa'nın eğitim yönünden ilerlediğini gösteriyor! Ben bizzat tanık oldum bu kampanyaya. Ne kampanyaydı öyle! Hafta sonu çalışmakta olduğum okulda gözetmen olarak kampanyada görevlendirildim. Okulun dersliklerine öğrenci ve velileri beşer altışar şekilde oturtuldu. Önlerine roman, hikaye, deneme gibi kitaplar konuldu. Sınıfları dolaşırken velilerin bazılarıyla sohbet ettim. Birçoğu okuma yazma bilmiyordu. Bu kampanya kimi nasıl aydınlatıyor? Kim 20 dakika okuma yazma öğrenir. Pes!

Okuma yazmayla insan eğitilemez. Ancak bu yörede kadınlar açısından, onlara bir nebze de olsa güç katacak birşeydir. Buna ihtiyaçları var. Ama kendi dillerinde ama değil. Kölelik koşullarında erkeğinin malına dönen kadınlar, kız çocukları var ve karşı karşıya oldukları töre cinayetleri var. Aşkın yasaklı yüzleri burada da var. Genç kızlar okullarından alınıyor ya da öldürülüyor. Evin kadınları razı geliyor. Aklı eren ya da ermeyen erkeği de öyle. İyisi mi kampanyalarla uğraşmayalım, önce karanlığa göz açanları ve bir de tanığı dinleyelim...

Urfa'da öğretmen olmak...

Urfa'da öğretmen olmak çok zor... Bir yanda öğretmenliğin zaten zor olan yanları, ekonomik sorunlar, diğer yanda bölgenin getirdiği ek yükler. Beş yıldır Urfa'da ilköğretimde görev yapan Hasan Öğretmen'le söyleştik...

Öğretmenlik yaparken karşılaştığınız sorunları anlatır mısınız?

Öğrenci ve velilerin ana dilerinin türkçe olmaması ya da kendi dillerinde eğitim almamaları, aşırı kalabalık sınıflar (55-65 arası), ailelerin eğitime karşı ilgisizliği, maddi imkansızlık nedeniyle çocukların farklı sektörlerde çalıştırılması, mevsimlik işçiliğin bu bölgede yoğun olması gibi sorunlar ile karşılaşıyoruz.

Bu coğrafyanın sosyal yapısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Halen feodal sistemin devam ettiği, aşiretlerin sözünün geçerli olduğu, törelerin karar mekanizması olduğu bir kenttir. Urfa halkının olaylara bakış açısını değiştiremiyoruz; maalesef onlar bizden öğrenmek yerine bizleri de kendi örf ve gelenekleriyle yargılıyorlar.

Okulunuzdaki eğitim ve öğretimi nasıl size göre?

Okulumuz Urfa'nın en fakir semtlerinden olan Eyyübiye mahallesinde. Daha çok köyden göç eden, sadece mevsimlik işlerle geçinen ailelerin yaşamaya çalıştığı bir yer. Bu nedenle eğitimde çok ciddi sorunlar yaşıyoruz. Öğrencilerimiz kasım sonunda gelip mayıs ortasında gitmeye başlıyor. Yani eğitim ortalama olarak yedi ay devam ediyor. Biz öğretmenler de bu sürede müfredatı yetiştirmek için uğraşıyoruz.

Sınıf ortamınızda öğrencilerle yaşadığınız sorunlardan söz edebilir misiniz biraz?

Öğrencilerin ana dilleri Kürtçe veya Arapça olduğu için konuları anlatmakta, güncel örnekler vermekte zorlanıyorum, çünkü Türkçeyi okulda öğrenmeye başlıyorlar. Birinci sınıf öğretmenleri ilk üç ay türkçe öğretmekle zaman geçiriyor, geri kalan dört ayda okuma ve yazma öğretmeye çalışıyorlar; çoğu da öğrenmeden sınıf geçiyor. Yani eğitim sistemi bu coğrafyanın sosyal yapısına uygun değil...

Okullar kapanmak üzere öğrencilerinizin başarı durumu ne?

Öğrencilerimiz Batı'daki okullara göre maalesef çok geride. Zaman yetersizliği, yapılan aşırı devamsızlıklar, aile ilgisizliği nedeniyle sadece okuma yazma ve dört işlemi öğrenebiliyorlar.

Peki, bu coğrafyadaki eğitim ve öğretimi aksatan genel sorunlar konusunda neler anlatabilirsiniz?

Derslik yetersizliği, öğretmen yetersizliği (her okulda 15-20 ücretli öğretmen çalışıyor ve sık sık değişiyor), öğrencilerin mevsimlik işçi olarak çalışmaları ve bu yüzden aşırı devamsızlık yapmaları, ailelerin eğitime karşı biliçlendirilmemesi, ailelerin ekonomik nedenlerinden dolayı öğrencilerin kaynak kitaplara ulaşamaması ve en önemlisi ana dil sorunun olması...

Öğrencilerinizin profiline göre sizi en çok zorlayan problemleri çözmek için neler yapıyorsunuz?

Ev ziyaretleri yaparak ailelerle görüşüyoruz, başarılı öğrencileri DPY'ye, SBS'lere hazırlıyoruz. Ailelere okuma yazma kursları veriyoruz. Devamsızlık yapan öğrencilerin aileleri ile görüşerek devam etmelerini sağlıyoruz. Her çocuğa kaynak kitap almak yerine fotokopiyle çoğaltarak çocuklara kaynak kitap hazırlıyoruz. Batı'daki arkadaşlarımızdan kitap yardımları yapmalarını istiyoruz.

"Çocuklarımı okutacağım..."

Neyul Şanyak 34 yaşında, dört çocuk annesi... Kendi yaşadıklarını yaşamasınlar diye çocuklarını okutmak istiyor... Ve anlatıyor...

Bu coğrafyada kadın olarak yaşadığınız sıkıntılar nelerdir?

Hangisini sayayım ki?.. O kadar çok ki anlatmakla bitmez, erken yaşta evlendiriliyoruz, sonra eşimizin baskısı altına giriyoruz, kendi kararlarımızı kendimiz veremiyoruz. Öyle bir şans bize baştan tanınmıyor. Ailelerimiz başlık parası uğruna bizi bir mal gibi satıyor. Burada çoğu kadın evlendiği kişiyi tanımaz çünkü ailelerimizin tanıması yetiyor. Evliliğim kötü gitse de töre korkusundan susarak boyun eğiyorum.

Bütün gün ne yapıyorsunuz?

Günümün hemen hemen hepsi evde geçiyor. Yemek yapıyorum, çamaşır yıkıyorum, çocuklarıma bakıyorum, anlayacağız her gün aynı şeyleri yapıyorum.

Kendinize vakit ayırabiliyor musunuz?

Benim vaktim ev işleri yapmakla, çocuk bakmakla, eşime hizmet etmekle geçiyor...

Kendi çocuklarınızın geleceği ile ilgili düşünceleriniz ne?

Çocuklarımın kaderinin bana benzememesi için onların okuyup sizler gibi kendilerini kurtarmalarını istiyorum. Sizi gördükçe imreniyorum keşke beni de okutsaydılar. Benim içimde kaldığı için tüm gücümü çocuklarımı okutmak için harcayacağım. Eşim kız çocukları okumaz diyor ama ben direneceğim okutmak için çünkü burda daha çok kızların okuması gerekiyor. Biz kadınlar burada her şeyden mahrumuz.

Evin dışında hiç katıldığınız bir sosyal faaliyet var mı?

Eşim beni dışarıya yalnız göndermez bazen komşulara giderim. Ben hiç sinemaya gitmedim. Eşime kaç defa söyledim ama otur evde televizyon izle dedi.

Anadilinizle ilgi ne tür sıkıntılar yaşıyorsunuz?

Yaşadığımız yerde pek sıkıntı yok. Burası Batı gibi değil hastanede bile doktorlarla Kürtçe konuşuyoruz. Kendi dilimizi konuştuğumuz için kimse bizi burada yargılamıyor. Ancak Batı'ya çalışmaya gittiğimiz zaman dilimizi rahat konuşamıyorduk. Konuştuğumuz zaman bize garip garip bakıyorlar. Korkudan gizlice konuşuyorduk tarlada çalışırken. İlkokuldayken okuma yazmayı geç öğrendim çünkü ilk üç ay Türkçe öğrenmekle geçti.

Anadilde eğitim konusunda ne düşünüyorsunuz?

Kendi dilimizde eğitim almak isteriz ama bunu söylerken bile korkuyorum çünkü bu çok zor ilkokul öğretmenim bile Türkçe öğrenmem için hep bağırırdı Kürtçe konuşmamı yasaklamıştı.

Mevsimlik işçi olarak gittiğiniz yerde ne tür muamele görüyorsunuz?

Altı ay içinde birçok yer değiştiriyoruz. Her yer aynı değil tabii, bazı yerlerde iyi davranıyorlar bazı yerlerde kötü. Çalışma koşulları çok ağır sabah 6'da başlıyoruz akşam 7'ye kadar durmadan güneşin altında çalışıyoruz sadece yemek molası veriyoruz. Çadırlarda kalıyoruz. Banyo yapamıyoruz uzun süre. Yılın beş altı ayı başkalarına hizmet ediyoruz. Çocuklarımız okuldan geri kalıyor...

Acının bini bir para!..

Öğrenci velilerinden İslim Kav 13 yaşında evlenmiş bir Urfalı kadın. Sözleri çok şeyi özetliyor...

Çocukluğunuz nasıl geçti?

Ben dört yaşındayken babam annemin üzerine kuma getirdi. Babam annemi sürekli döverdi. Ben ve kardeşlerim de babamın ikinci eşinden hep dayak yerdik. Sonra babam ve annemin üzerine gelen kuma bizi annemle sokağa attı. Komşuların yardımıyla annem bizi büyüttü. Çocukluğum başka çocuklara imrenerek geçti. Bayramlarda başka çocukların babalarını görünce kardeşlerimle ağlardık.

Evliliğiniz nasıl gerçekleşti?

Severek evlenmedim. Görücü usulüyle evlendim. Mutluluğu bir ay tattım. Bir ay sonra eşimden dayak yemeye başladım. Eşim bana çocuk doğurmam için beni aldığını söyledi. Doğurmasam üzerime kuma getireceğini söyledi. Ben de annemin yaşadıklarını yaşamamak için istediği kadar çocuk doğurdum. Korkudan çocuk doğruyorum şu an hayati tehlikem var ama eşime boyun eğmek zorundayım çünkü gidebileceğim hiç bir yerim yok. Altıncı çocuğuma hamileyim, doktor doğumun riskli olduğunu söyledi çünkü sezaryenle en fazla 3 çocuk doğurma iznim vardı. Eşim doktora, yanımda, "Eşim maldır sen de bir kasap, sen bu malı kesip bana vereceksin," dedi. Eşim istediği için beş tane doğumu sezaryenle gerçekleştirdim. Bazen içimden haykırarak bağırmak istiyorum kaç sefer intihar etmek istedim ama çocuklarım için vazgeçtim. Bazen duyuyordum kadın sığınma evlerini, keşke gelip beni alsalar diye Allah'a yalvarıyordum. Beni en çok çaresiz bırakan çocuklarım, çünkü onları bırakıp gitsem onlar da benim gibi üvey anneden dayak yiyecek. Çocuklar olmasa da korkudan gidemezdim, çünkü bizim buralarda töreler kadınları öldürmekten yana. Ben bütün babalardan ve erkeklerden nefret ediyorum.

Töre cinayetlerine çok tanık oldunuz mu?

Töre cinayetleri Urfa'da çok ama insanlar korkularından karşı çıkamıyor. Bu korkuyu en çok kadınlar yaşıyor, çünkü en çok şiddette kadınlar maruz kalıyor. Burada en çok kadınlar öldürülüyor 15-16 yaşındaki kızlar namus töresi gereği ölmek zorundalar.

MURAT KARATAĞ

TA EIS EAUTON -kendime düşünceler-

"Theoprastos, gerçek bir filozofa yakışır biçimde, hataları sınıflandırırken aşırı cinsel istekten kaynaklanan hataların bir anlık öfkeyle işlenen hatalardan daha tehlikeli olduğunu sözler. Çünkü öfkesine yenilen bir insan bu öfke sırasında akıldan uzaklaşabilir. Fakat zaten aşırı cinsel istek duyan bir kişi hata yapmıştır. Bir de hazzına yenik düşüp suç işlerse daha da onursuz bir hal alır. Aşırı cinsel istekten kaynaklanan suçların bir anlık öfkeyle işlenen suçlardan daha fazla eleştirilmesi gerektiğini söyleyen Theoprastos çok haklıdır. Sonuçta bir anlık öfkeyle suç işleyen kimseye daha önceden bir haksızlık yapılmıştır ve o da bunun etkisiyle suç işlemektedir. Hâlbuki diğerleri kendi istekleri nedeniyle böyle bir suç işlemiştir."

Yukarıdaki paragraf Roma İmparatoru **Marcus Aurelius**'a ait. Cinsel suçlar ve diğer suçları karşılaştıran bu paragrafın ışığında Deniz Baykal ve onun durumunu değerlendirmek gerektiğini düşünüyorum.

CHP –eski- Genel Başkanı Deniz Baykal ve onun seksüel seçkisi maalesef tüm ülkenin malumu oldu. Halk TV'de çalışan bir muhabir arkadaşım sayesinde, mevzu ortalığa saçılmadan evvel haberdar ve 'kısa film'de yer alan insanların gerçek kişiler oldukları konusunda emin olma şansını yakalamıştım. Düşünün, Türkiye siyasi atmosferinde böyle bilgiler uçuşuyor...

Bir tuhaf memleket

Algı sınırlarımı zorlayan konu Baykal'a yapılanın bir insan açısından ne kadar hakkaniyetli olduğudur. Evet, söz konusu kişi siyasi bir partinin genel başkanıdır ve bir milletvekili ile cinsel münasebet yaşamıştır veya bu iddia edilmektedir. Şimdi bir süre Baykal'dan ne kadar tiksindiğinizi, nefret ettiğinizi bir kenara bırakıp, cinsel münasebet içeren 'yapımlar'ın internette dolaşmasının siyasetle ilişkisini düşünün. Bizi niye ilgilendirsin ki bu görüntüler?

O halde Baykal ile ilgili mevcut durumdan da insani anlamda rahatsız olmamız ve bu durumda göbek atanlardan olmamamız gerekir. Siyaseti zaten aşağılık ve bayağı bir iş haline getirmiş olan burjuva siyasetçilerinin, bu 'siyaset yapma yöntemi' ile ilgili tavrımız net olmalıdır. Biz onların aşağılık ve bayağı siyaset irtifasında dolanamayız...

Tabii Baykal gibi bir siyasi ihtiras timsalinin, memleketteki bu siyasi seviyeyi bile bile kendini bu duruma düşürmüş olması, Marcus Aurelius'u zikretmeme sebep oldu, orası ayrı konu...

Öte yandan, inanılmaz tuhaf bir ülkede yaşayan zavallı bireyler olmanın ötesine asla geçemedik. Televizyonda mini etekli kadın görüntülerine bakarak kendini tatmin eden saçma bir yığın var bu ülkede.

Askerlik yapmış olanlar, bu ülkenin istikbali olan gençlerin cinsellikle kurduğu ilişkiye dair bir fikir sahibidir en azından. Ve kadınlar bu ülkenin erkekleri için bir 'zevk nesnesi' olmanın ötesine geçemediler hâlâ.

Osmanlı'da hekimler sağlık için yazın kadınla, kışın oğlanla uyunmasını önerirken ve bu öneri tüm ülkenin benliğine sirayet etmişken ve eşcinseller karayollarının kenarında öldürülme, gasp edilme, hakarete uğrama ve benzeri iğrenç durumlara rağmen müşteri bekleme riskine girerken, çoğunluk sıcacık evlerinde bu gerçeklerden uzak yaşamayı tercih etti, tercihlerine göre de yaşadı. Fakat asla yaşadıklarının tüm ülke tarafından bilinmesini istemedi, kabul edemedi.

Ülke erkeklerinden hatırı sayılır bir kesim, ecdatlarından kalma 'oğlancılığı'/eşcinselliği üzerinde taşırken bunu ülke olarak reddettik ve kimliğini açıkça yaşamak isteyenlerden linçe kalkıştık. **Bursa'da eşcinselleri linç etmek için derneklerine saldırmaya çalışan yığının içinden bir sürü 'erkek', linç etmeye çalıştıkları eşcinsellerin müşterisiydi mesela**, gelin de bu işi izah edin şimdi!..

Üç testisli Kemal!

Tam burada aklıma üç testisli Kemal ve onun 'müthiş' macerası geldi. 1996 yılında Ankara Dikmen Lisesi'nde büyük bir liseli eylemi yapılmıştı. Var olan tüm siyasi hareketler eylemde yer almak çabası ile liseli devrimcileri bu eyleme göndermişlerdi. Tabii polis eyleme hemen müdahil olup mümkün olduğu kadar çok insanı gözaltına almaktan geri durmamıştı.

Velhasıl ertesi gün arkadaşlarımız serbest bırakıldıklarında ne olup bittiğini sormuştuk, herkesten aynı cevabı duymuştum: "Biz önemli değiliz Kemal müthiş bir hareket yaptı." Bu müthiş kabul edilen hareketin ne olduğunu tüm ısrarlarıma rağmen anlatmayan yoldaşlarım durumu Kemal'den öğrenmemin daha doğru olacağını söyledi. Kemal ile bir araya geldiğimizde, sakin bir biçimde o 'müthiş hareket'i anlatmaya başladı. "Benim üç tane testisim var, polisler işkencede bizi soyup durumu gördüklerinde çok şaşırdı ve hepsi emin olmak adına sıraya testislerimi avuçlayıp, 'Lan harbiden üç tane!' diye coştular. Mesailerini bitirip bizi diğer time teslim ederlerken de, 'Bi çocuk var üç testisli!' diye diğer timin üyelerini haberdar ettiler, tabii nöbeti devralanlar da sıkılana kadar testislerimi elleyerek üç tane olduğuna emin oldular…" Bunun üzerine, "Eee, sonra?.." diye sordum, "Sonrası mı var yoldaş? **Tüm emniyete testisleri ellettim, müthiş hareket budur işte!**" dedi. Kemal'i bu müthiş başarısından dolayı takdir ettik hep beraber!

Fakat kocaman adamlar olmuş polislerin neden sabahlara kadar Kemal'in testisleri ile meşgul olduklarını daha yeni sorgulamaya başladım. Tabii Kemal'i topluca takdir etmemiz de ayrı mevzu... (Bu arada, bzim Kemal'in Sayın Kılıçdaroğlu'yla sadece bir isim benzerliği var, lütfen yanlış anlaşmalara sebebiyet vermeyelim.)

Brütüsler partisi

Neyse, esas konumuzdan uzaklaşmamak adına Baykal'ın durumuna devam edelim... daha önce REDʼde, "Bu ülkede mazlum edebiyatı her zaman pirim yapar, mazlum edebiyatı ile –tarihlerini vererek- bu adamlar iktidar olmuşlardır," mealinde yazmıştık. Muhtemelen Deniz Baykal da internete saçılan görüntüleri nedeniyle mazlum edebiyatı yapacak, istifa ettikten sonra partililerin yoğun ısrarları ile yeniden başkan seçilecek ve bu süreçte AKEPE'nin belden aşağı saldırıları nedeniyle de oy oranlarını artıracaktı. Sonrasında ise biz müreffeh, gelişmiş, demokratik bir ülke ve hatta AKEPE'den kurtulmuş olarak yola devam edecektik. Ah bir de hayaller gerçek olsa!..

Deniz Baykal, kendisinden hep beklediğim mucize bir hareket yapıp da yeniden genel başkanlık koltuğuna oturamazsa, 30 sene sonra, CHP'nin Baykal'dan 'kurtuluş destanı' anlatılırken, yaşanan 'ince' süreç tekrar tekrar hayret uyandıracaktır.

Baykal, 'içerideki' kalelerinin yıkılmayacağını düşünerek, 'mazlum' pozisyonundan AKEPE'ye salvolar hazırlarken, o 'içerideki güvenilir yoldaşları'ndan ani aparkat ve kroşeler yedi. **Bu kadar seri bir satış hikayesini daha önce duymamıştım.** Baykal'ın ne kadar solcu, ne kadar sosyal demokrat veya ne kadar ne olduğunu tartışmak elbette ki gereksiz olacaktır. Kendisi hakkında tüm ülke fikir sahibidir. Yine de, siyaset sahnesinden böylesi bir satışla çekilmesi, hakikaten insanın tüylerini ürpertiyor... Rüzgar eken fırtına biçiyormuş hakikaten...

Bu bir şeyi daha gösterdi: **Burjuva siyasetinin 'sağ'ından da, 'sol'undan da hayırlı bir siyaset çıkmaz.** Genel başkanlarını iki dakikada topyekûn satan bir partinin, onca 'emek' laflarına rağmen, emekçileri saniyelerle ifade edilecek bir zaman diliminde satacakları açıktır!

Sarıgül eğlencesi!

Tabii biz bu süreçte en çok Mustafa Sarıgül'ün haline güldük, orası ayrı mevzu. Sokağa döktüğü kamyonla paranın kaynağını bir gün kendisine sorarız artık... Öte yandan, Kılıçdaroğlu'nun liderliğinde CHP'nin az bile olsa yaşayacağı yükseliş kimseyi kandırmasın, yaşadığımız coğrafyaya hakiki bir kitlesel devrimci işçi hareketinden başkası deva olamaz...

Bu 'kendime düşünceler'den birkaç sonuç çıkarmak isterim.

1. Burjuva siyaseti, yatak odası komplolarına kadar alçalmıştır. Bu aşağılık ve bayağı siyasi irtifa devrimcilerin üzerine bulaşmamalıdır. İnsanların özel yaşamı bizi ilgilendirmez.

2. Yatak odalarından çıkan siyasi hikayelere çok meraklı olan bu memleketin cinsellik algısını biraz deştiğimizde, felaket bir manzarayla karşılaşmaktayız. Dolayısıyla, sağda solda Baykal skandalı üzerinden atılan ahlaki nutukların ne kadar ikiyüzlü seyrettiğini görerek, kendimizi bu çamurdan uzak tutmalıyız...

3. CHP, yönetim kadroları ve parti kültürü itibarıyla, bir 'dürüst' Kılıçdaroğlu deterjanı tarafından temizlenebilecek bir siyasi yapı değildir. Kimse boşuna umut beslemesin.

4. Biz yine kendi gücümüze güvenelim. Emekçilere kendi sınıfından başkası fayda sağlayamaz...

5. Ve nihayet, testis avuçlama meraklısı işkenceciler, şimdi o avuçlarıyla torunlarının başını okşuyor olsalar da, kendilerini hiç unutmayacağız...

YAVUZ ALOGAN

Siyasetin dayanılmaz saçmalığı

CHP içinde patlak veren 'kaset krizi', ardından gelen çalkantı ve onu izleyen Kurultay, iki gerçeği apaçık ortaya koydu.

Birincisi, ülkemizde insanların yatak odası çekimleriyle yapılan siyasi komploların iş gördüğü ve sonuç verdiği kanıtlandı. Siyasi yapı, bu adi komployа direnecek yerde onu çeşitli biçimlerde kullanmaya çalışarak, ne kadar kırılgan olduğunu utanç verici biçimde gözler önüne serdi.

İkincisi, vasat ve hiçbir siyasi formasyonu olmayan bir 'hesap uzmanı'nın, kapitalist sistemin efendilerinin ihtiyaçları doğrultusunda, çok kısa süre içinde 'halkın umudu' haline gelebildiği görüldü.

Buna bir üçüncüsünü de ekleyebiliriz: Bir insanın, sadece 'dürüst' olduğu, mesela 'hırsız ve sahtekâr' olmadığı için, 80 yıllık bir partinin taraftarlarınca lider olarak kabul edilmesi, siyasal sistemin özünde iflas ettiğini gösterdi. Sıradan bir insanda aranması gereken asgari vasıflar, bir parti liderinin ayırt edici vasfı oluyorsa, bu ancak derin bir çürümeye delalet eder. Bir insan namussuz ve hırsız olmadığı için sevilir mi?

'Dürüst bir insanoğlu'

Önümüzdeki dönemde, Recep Tayyip popülizminin, yerini 'Gandi Kemal' popülizmine bırakarak adım adım gerilediğine tanık olabiliriz. Birincisi, ülke içinde bir tarikatlar/cemaatler hegemonyası kurmaya çalışırken, dış siyasette önemli bir 'sapma' sergilemiş; İran konusunda çizmeyi aşarak, Rusya ile stratejik ilişkilere girerek, Medvedev'i Suriye'ye, hatta Halit Meşal'e yönelterek ve İsrail'e cephe alarak, IMF'yle araya mesafe koyarak kendisine biçilen rolün dışına çıkmaya başlamış; Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun aşırı iyimser 'stratejik merkez' teorisine kapılmış; Batı medyası 'yeni bir Putin mi?', 'yoksa ılımlı değil de aşırı İslam mı?' gibi soruları ortaya atmaya başlamıştı. 'Eksen kayması'nın yol açtığı bu rol boşluğunu birisinin doldurması, en azından durumu dengelemesi gerekiyordu.

Halkın arasına karıştığında, Pencap'ta dolaşan bir İngiliz lordunu andıran Baykal bu role uygun olmadığını kanıtlamıştı; ayrıca, fazla ulusalcı görünüyor ve 'Ergenekon'un avukatlığına soyunuyordu. Kendisi de muhtemelen bu durumun farkındaydı. İmajını düzeltmek için çarşaflara rozet takmaktan 'Peygamber Efendimizin güzellikleri'ni övmeye kadar çeşitli yöntemler denediyse de, virajı alamadı. Veda konuşmasında Pensilvanya'yı aklaması, hâlâ bir umut taşıdığını gösteriyordu; lakin bu son trajik hamle de sonuçsuz kaldı.

Tam bir hegemonya kurma yolunda rakipsiz görünen AKP'nin önünü kesmek için bir 'halk kahramanı', temiz bir lider, bir

tür 'anti-kahraman' gerekiyordu. Bu kahraman CHP içinde staj dönemini tamamlamış, yolsuzluk belgelerini açıklayarak AKP'nin en irilerini yenilgiye uğratıp bazılarını istifaya zorlamış, İstanbul belediye başkanlığını az bir farkla kaçırmış, uçuş pistinin başına kadar gelmişti. Küçük bir operasyon gerekiyordu. Baykal'ın, Ankara'da siyasetle ilgilenen herkesin bildiği sırrını açığa vuran üç görüntü, 'Gandi Kemal'in sıçrayıp partinin başına geçmesini sağladı. "Hem temiz, hem dürüst bir insanoğlu / Kılıçdaroğlu" adi ve ahlâksız bir komployla açılan liderlik yoluna, biraz da arkasından ittirilerek yalın kılıç dalmakta tereddüt etmedi.

'Gandi Kemal'in en büyük özelliği, siyasi geçmişten ve formasyondan yoksun, dolayısıyla hiç yıpranmamış olması; nüfusun modernist/laik kesiminin yanı sıra, etnik ve dini özellikleri sayesinde daha geniş bir kitleye de hitap edebilmesidir. (Bu özellik, medya tarafından özenle kamufle edildi.) Etnik ve dini bölünmelerin keskinleştiği ülkede yeni bir cephe açmak için mükemmel bir isim. Boşluğu doldurmak için kartondan kesilip yapıştırılmış, el değmemiş beyaz figür. Siyasetin her şeyle doldurulması mümkün boşluk alanı. Manevra alanı çok geniş: Tunceli'de Cem Evi'ne girebilir, Silopi'de Kürtçe konuşabilir, Şişli sakinleriyle 'Onuncu Yıl Marşı'nı söyleyebilir, Atatürk'ü, Ecevit'i, Baykal'ı içerebilir, bağdaş kurup yoksullarla çorba kaşıklayabilir. Yadırganmaz. Çünkü var olmayan bir figür. İçini dolduracaklar. Yakında Cuma namazına da gidecektir.

Rakamları peş peşe dizerek yolsuzlukları açıklayan 'hesap uzmanı'; fabrikalarda o, tarlalarda o, odur solu yaratan!.. Ani yükselişi, Recep Tayyip'in baş döndürücü tırmanışını andırıyor. Aynı paranın öteki yüzü! Acaba arkasından iten kim?

Ecevit şapkası da kafasında pek eğreti duruyor. Parti içinde mücadele ederek basamakları tırmanmış biri değil. Helikopterden atılmış bir ilk yardım çantasını andırıyor. Ecevit'i beğenmiyoruz elbette, fakat o hiç olmazsa, 1963'de Çalışma Bakanı olarak Toplu Sözleşme ve Grev hakkını kabul ettirmiş, 12 Mart muhtırası verildiğinde askeri yönetime karşı çıkmış; İnönü, askerlerin kurduğu 'beyin kabinesi'ni desteklediğinde onunla mücadele etmiş, bir kadro hareketi yaratarak genel başkanlığa yükselmişti. Üstelik şapkası Kemeraltı Çarşısı'ndan alınmış ucuz bir köylü kasketi değil, Avusturya ekolünden Sosyal Demokratlar'ın giydiği türden bir işçi kasketiydi ve yakışıyordu.

Boş bir tuval

İnanılmaz bir 'yaratılış öyküsü'! CHP, kendisine dar gelen gömleği yırttı ve kabından taştı. Baykal'ın baskısı ve zulmü altında ezilen sosyal demokrat kuşlar kafesten uçtular. Öyle mi? Şimdi ne tarafa doğru gideceklerini göreceğiz. Şu ana kadar 'reklâmlar'ı izlediniz. Şimdiden sonra 'Gandi Kemal'in emperyalizmle imtihanını izleyeceksiniz. Boş bir tuvalin üzerinde belirecek şekillerden bir sonuç çıkarmaya çalışacağız. 'Deskamisado'ların Juan Peron'u mu? Yoksa bir Hugo Chavez mi? Yoksa Recep Tayyip'in daha geniş bir kesimi kapsayan ikiz kardeşi mi? Her türlü sert muhalefetin amortisörü olarak kullanılacak yaylı bir enerji tüketme aksamı mı? Bu noktada popülist demagoji ile partinin gerçek çizgisini ayırt etmek önemli. Baykalcıları arkalarında bırakıp ne tarafa gidecekler?

Peki bu operasyonu kim yaptı? Neden yaptı?

Bilemeyiz. Senaryo yazmamız gerekir. Lakin ortada bir komplo varsa, 'komplo teorisi' de olacaktır. Kendi senaryomuzu denemekten niye geri duralım?

İktidara susamak!

Her şeyden önce, Parti Meclisi'nin bileşimine bakmak gerekir. Ulusalcılarla liberalleri, imamlarla parti emekçilerini birleştiren tuhaf bir karışım. Araya farklı ekollerden akademisyenler serpiştirilmiş. Sanki özellikle ulusalcıları sert söylemlerden caydırıp siyasi sistemle bütünleştirmeyi amaçlıyormuş gibi; ama aynı zamanda, bütün kanatlara umut dağıtan bir yönetim yapısı. Herkesin kendisini görebileceği, sadece 'Baykal çizgisi'ni dışlayan içbükey bir ayna... Sınıf mücadelesinin yükselme emareleri gösterdiği bir dönemde sahte umutlar ve beklentiler yaratma, 'Genel grev, genel direniş!' gibi sert çıkışları yumuşatma girişimi. Ergenekon operasyonunun devamı. Emperyalizmin iç siyasette ve devlet kurumlarında yapmakta olduğu mıntıka temizliğinin bir evresi. CHP'nin emekçileri ve 'iktidara susamış' (!) partililer, bu durumu fark edip seslerini yükseltmeyecekler mi?

Bu türden 'kongreler'de söylenmeyenler genellikle söylenenlerden daha önemlidir. Nevzuhur siyasi aktörler, sahneye çıktıkları an irat ettikleri nutuklarda, kendi varlık sebeplerini oluşturan kritik konulara asla değinmezler. Bu konular daha sonra ele alınacak ve yeni söylemlerle, farklı bir ambalajla dile getirilecektir. Nitekim yeni Genel Başkan, yoksulluğa savaş açtığı nutkunda, laiklik, Kürt sorunu ve bölgesel siyasetler gibi kritik konulara değinmedi; hiçbir derinliği ve öngörüsü olmayan, ajitatif ve sıradan bir konuşma yaptı. Önümüzdeki dönemde, gemiyi ikiye bölmeden bu kritik konularda yavaş yavaş çark edecekleri, AKP'yi şiddetli ve içi boş bir saldırı altında tutarken, farklı bir söylem tutturarak kritik konularda onun önüne geçmeye çalışacakları anlaşılmaktadır. İçeriksiz, fakat hararetli bir Karagöz-Hacivat oyunuyla halkı uyutacaklar. Siyasetin dayanılmaz saçmalığını gözlerden saklamak için her şeyi yapacaklar. Para, demagoji ve komplonun, azgelişmiş ülke 'demokrasi'lerinin yakıtı olduğunu bir kez daha kanıtlayacaklar.

CHP'den bi cacık olmaz, işimize bakalım

Ünlü kaset skandalı haberlerinden sonra, ölünceye kadar CHP'yi bırakması zor görünen Baykal genel başkanlık görevinden istifa etti; ardından, geçtiğimiz ay gerçekleştiren genel kurulda tek aday olarak gösterilen Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin yeni lideri olmasıyla beraber, kamuoyunda CHP'de değişim rüzgarlarının başlayacağı yönünde genel bir kanı oluştu.

Özellikle Kılıçdaroğlu'nun kurultay konuşmasındaki sözleri, burjuva medyada 'sola dönük' yazılar yazan isimler aracılığıyla kamuoyuna CHP'nin olumlu yönde bir değişimin eşiğinde olduğu yönünde ajite edildi. Örneğin Ece Temelkuran, Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına gelmesiyle beraber Türkiye'de gerçek bir sosyal demokrat partinin kurulabileceğini ve bunun çok önemli olduğunu söyleyip, "Oh be! Güzel oldu!" derken, Nuray Mert, "Herkes değişiyor da CHP niye değişmesin?" diyerek, okuyucularına CHP konusunda kapıları baştan kapatmamak gerektiği mesajını verdi.

Hakikaten, CHP değişebilir mi? Ya da, değişse de emekçileri alakadar eden bir değişim mi olur bu? Emekçilere böyle bir değişimden hayır gelir mi?

Değişim, devrim ve CHP

Öncelikle Kılıçdaroğlu'nun kurultay konuşmasında sarf ettiği ve

çok konuşulan sözlerine bir paragraf açmak gerektiği kanaatindeyim.

Attığı uzun nutukta iki anahtar kelime var Kılıçdaroğlu'nun: 'Değişim' ve 'devrim'. "CHP değişimci ve devrimci bir partidir," sözleri, kurultaydaki konuşmasının en vurucu ve en irdelenmesi gereken sözleriydi diye düşünüyorum.

Peki ama CHP gerçekten Kılıçdaroğlu'nun nitelediği gibi bir parti mi? Bir siyasi partinin değişimci, devrimci bir parti olup olmadığını anlayabilmek için bakmamız gereken dört yer olduğunu düşünüyorum. Birincisi partinin tarihi...

CHP'nin kuruluşuna bakarsak, feodal yapılı ve ümmet bilincine dayalı bir imparatorluğun yıkıntılarından, 1923'teki Kemalist devrimle birlikte ulus bilinçine dayalı modern bir burjuva devletin inşası için adım atanların partisi olarak kurulmuştur ve dolayısıyla o konjonktür içinde 'değişimci' ve 'devrimci' bir parti olarak değerlendirilebilir. (Diğer yandan CHP'nin, sadece cumhuriyetin ve T.C. devletinin kuruluş dönemi içinde kabul edilebilecek 'değişimci' ve 'devrimci' kimliğinin, bizim açımızdan bugünün siyasetinde sahiplenilecek bir yanı yoktur.)

Öte yandan, kurulan yeni T.C. devletinin siyasi, ekonomik ve askeri yapılarının yavaş yavaş oturmaya başlamasıyla beraber, CHP bu değişimci ve devrimci niteliğini kaybetmiştir. Devletin 'resmi ideoloji'sini oluşturan ve savunan bir parti olarak, günümüz liberallerinin dillerine pelesenk ettikleri 'statükocu' kavramının gerçekten tam karşılığı olan bir parti halini almıştır. (Tabii burada CHP'nin statükocu karakterini eleştirirken, aynı sistemin içinde sadece egemenler arası dengelerin değişmesinin amaçlandığı bir başka statükoyu da savunamayacağımızı belirtmek gerek.) Dolayısıyla CHP'nin tarihinin büyük bir kısmı açısından değişimci ya da devrimci bir parti olmadığını söyleyebiliriz.

İkinci bakmamız gereken yer ise, değişimden-devrimden söz eden Kılıçdaroğlu'nun liderliğine yerleştiği partinin programında bu sözlerin hakkını verecek bir nitelik olup olmadığıdır. "İnsanın insana kulluğunu yok edeceğiz!" diyerek devrimci bir parti olunamaz. Şayet öyle olsaydı,

'Aslan parçası devrimciler'in muhteşem seceresi...

Ayrıca, Kılıçdaroğlu'nun genel başkanlığa seçilmesinden sonra oluşturulan Parti Meclisi'ndeki (PM) ve Merkez Yürütme Kurulu'ndaki (MYK) isimlere bir bakın; Baykal'ın dönemindeki isimlerden ne farkı var? CHP'nin ne kadar değişimci-devrimci bir parti olduğuna dair dikkate almamız gereken dördüncü nokta da buydu, partinin başındaki isimler...

'Devrimci' CHP'nin MYK'sine seçilen isimlerden bir kısmını değerlendirelim teker teker isterseniz. Mesela Süheyl Batum...

Batum bildiğiniz gibi medyatik hukukçularımızdan. Daha düne kadar DP'nin genel başkanlığına gelmesi beklenirken, kendisini bir anda CHP'nin MYK'sine seçilmiş görüyoruz. Sağda bütünlüğü sağlamak için oluşturulan DP ile ANAP'ın birleşmesi planında, merkez sağın yeni lideri olarak düşünülürken Batum, Gandi Kemal'in devrimci CHP'sinin MYK'sine girmesin mi bir anda? Hüsamettin Cindoruk'un, "Merkezdeyiz, bekliyoruz," davetini, "Partiyi hafif sola kırıp merkeze taşıyın, geleyim," diye cevaplan bu arkadaşın MYK'sine seçildiği partiden sol adına ne hayır gelir, varın siz karar verin?..

Ya da Genelkurmay Başkanı Başbuğ'un iletişim danışmanı olduğu iddia edilen Nuran Yıldız'ı PM'ye seçerek mi değişiyor CHP? Başbuğ'un konuşmalarını hazırlayan, Genelkurmay'a 'demokrasinin deniz feneri' diyecek kadar demokrasiden bihaber bir 'iletişim bilimci'nin CHP'de ne gibi devrimler, değişimler gerçekleştireceğini hep beraber göreceğiz.

Diğer isimlere de bakalım. Turan Güneş'in ekonomi profesörü oğlu Hurşit Güneş mesela. Bir ekonomi profesörü olarak, iktidar partisinin temsil ettiği liberal ekonomiyi savunan bir profesörle mi değişimi sağlayacak CHP yoksa? Ya da yine Turan Güneş'in damadı olan Sencer Ayata'yla mı? Bu şahıs, Sosyoloji Bölüm Başkanı ve Enstitü Müdürü olduğu yıllarda, ODTÜ'de sol adına tek bir hayırlı hareket yapmamış, öğrencilere açılan disiplin soruşturmaları ve disiplin cezaları konusunda kılını kıpırdatmamış bir kimsedir mesela.

Sonra, savunacağınızı söylediğiniz işçilerin, emekçilerin, yoksulların haklarını, Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği Başkanı Umut Oran'la mı savunacaksınız? Sanayicilerin haklarını kim savunacak peki? Hadi, onlarınkini de biz savunalım bari, hazır her şey çorba olmuşken...

açılım süreci boyunca Ahmed Arif'ten Nazım Hikmet'e, Aziz Nesin'den Yılmaz Güney'e, ülkenin görmüş olduğu birçok devrimci şair, yazar ve aydından durmadan alıntılar yapan başbakan da devrimci bir lider olurdu, partisi de devrimci bir parti olurdu.

Misal CHP'nin programında mevcut düzenin değişimine, devrilmesine ve yerine bir öncekinden tamamen farklı yeni bir sistem inşa edilmesine yönelik tek bir ibare yoktur. Onun yerine, sık sık, demokratik hakların genişletilmesinden, insan haklarından, özgürlüklerden, sosyal devletten, işsizliğe ve yolsuzluğa karşı mücadeleden, vs. bahsedilmektedir. O halde Türkiye'deki bütün partiler devrimcidir. Var olan tüm olumsuzlukları bir tespit anlamında programlarına dahil etmek ve bunları –mevcut düzen içinde- çözeceğine dair bol keseden vaatler vermek, zaten tüm düzen partilerinin ortak noktası; fakat bir partiyi düzenin dışına itecek ve devrimci unvanını almasını sağlayacak başlıca şey, programında yer verdiği siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel hayattaki tüm olumsuzlukların nedenini mevcut sisteme bağlayıp, bu sisteme bir alternatif yaratması ve bu yarattığı alternatife dair politik bir hat belirleyebilmesidir. CHP'nin programında mevcut sisteme yönelik içi dolu tek bir eleştiri dahi bulunmazken, topluma yeni bir sistem alternatifi sunması ve dolayısıyla programına baktığımız zaman da değişimci ve devrimci bir parti olarak nitelenmesi mümkün değildir.

CHP'nin ne kadar değişimci ve devrimci bir parti olduğunu anlayabilmek için bakmamız gereken üçüncü şey ise, güncel politik meselelere karşı tavrı ve konumlandığı yerdir.

Mesela devrimci bir partiden insanlar ne bekler? Birinci olarak mevcut düzeni veya var olan tüm toplumsal koşulları karşısına almasını değil mi? Bunun için de kaderinizi düzenden mustarip kitlelerin kaderleriyle birleştirmeniz gerekir. Söz konusu kitleler, sınıfsal piramidin en alt katmanında bulunan çoğunluk, yani işçiler, emekçiler, hayatını alnının teriyle kazananlardır. Peki, CHP'nin sınıfsal açıdan ezilen kitlelerin çıkarına somut politikaları neler? Evet, Kılıçdaroğlu konuşurken, "İşçiler, emekçiler, yoksullar için geliyoruz," diyor; ama bir yandan da üreten Türkiye'yi yaratmak için sanayicileri desteklemekten bahsediyor. Ülkedeki tüm sanayicilerin, tüm sanayi odalarının çıkarlarının emperyalist tekellerle bir olduğunu bile bile, 'üreten Türkiye' adına bir yandan sanayicileri desteklemenin, diğer yandan da işçiler, emekçiler için iktidara gelmekten bahsetmenin, neresinden bakarsanız bakın tutarlı tek bir yanı yok. Olmadığını da CHP'li Karşıyaka belediyesinin işten çıkardığı Kent A.Ş. işçilerinin hâlâ işsiz olmalarında görüyoruz zaten. İşçiyi sömürmekse mesele, hakkını gasp etmekse, ne Tekel işçilerinin Kent A.Ş. işçilerinden ne de AKP'nin CHP'den bir farkının olmadığı pekala söylenebilir.

CHP iktidara gelirse...

Peki, Kılıçdaroğlu liderliğindeki CHP 2011'de iktidara gelirse örneğin, ABD'yle ilişkiler nasıl olacak? Eğer devrimci bir partiyse iktidara gelen, üslerin derhal kapatılmasını bekleriz örneğin. Bunu yapabilecek mi CHP iktidarı? En azından Latin Amerika'daki ulusal kalkınmacı hükümetler kadar emperyalizmle mesafeli olabilecek mi? Yoksa onurlu bir dış politika adı altında emperyalizme aynı şekilde biat etmeyi sürdürecek mi? TSK, NATO'dan çıkarılacak mı veya? Zorunlu askerlikle silah altına alınan 20 yaşındaki gençlerimiz, emperyalist çıkarlar uğruna işgal edilen ülkelere sürülmeye devam mı edecek? CHP'nin programına bakarsak, bu ilişkilerin hepsi aynı şartlar altında sürecektir.

Diğer yandan, parti içindeki şoven çıkışlara karşı samimi bir tavır koyulacak mı? Kasımda Onur Öymen'in hükümeti sınır ötesi operasyon yapmamakla suçlayıp, Dersim katliamını örnek gösteren o utanç verici konuşmasının hesabı sorulamadığına göre, o da zor. Bizzat Kılıçdaroğlu'nun kendisi, Dersim'de, "Öymen'in sözleri kabul edilemez, istifa etmeli," deyip, daha sonra Ankara'ya döndüğünde, "Aramızda sorun yok, istifa etmesine de gerek yok," dememiş miydi? On binlerce insanın katledildiği bir katliamı öven anlayışın mahkum edilemediği, insanın en temel hakkı olan yaşama hakkının bile devlet tarafından gerektiğinde elinden alınabileceğine dair, insanlık dışı, şoven tutumların var olduğu bir partiden, bu ülkede ne gibi bir değişim-devrim yaratmasını bekleyebiliriz ki? Hatta böyle bir partinin başına Gandi değil, Lenin gelse ne yazar?

Hadi diyelim bu söylediklerimizin hepsi, Baykal dönemine ait yanlışlıklardı. O zaman Kılıçdaroğlu'nun öncelikle geçmişe dair bir özeleştiri vermesi gerekmez miydi? Oysa CHP'nin tüm tarihini sahiplendiğini söyleyen yine Kılıçdaroğlu değil mi? Ve ne tarih ama!

Sosyal demokrasi ve sosyalistler...

CHP'yi tarihiyle, programıyla, güncel politik meselelere bakışıyla ve parti içindeki isimleriyle kısaca ele aldıktan sonra, CHP'nin sosyal demokrasi anlayışının, kısaca bizim bildiğimiz sosyal demokrasi kavramıyla ne kadar uyuştuğuna ve sosyalistlerin sosyal demokrasiye bakış açılarının nasıl olması gerektiğine değinebiliriz. Öncelikle bu konuda bir alıntıyla başlamak istiyorum:

"Türkiye'de sosyal demokratından sosyalistine hiçbir siyasal partinin bir diğerini yiyip bitirerek büyüyebileceğine inanmıyorum. Tersine, bir sol siyasal iklim yaratılabilirse, bu iklim içinde sosyal demokratlar da sosyalistler de serpilip gelişebilecek, daha tutarlı bir hat izleyerek sorun çözebilenler ise zamanla öne çıkacaktır."

Yukarıdaki alıntı BirGün yazarı Doğan Tılıç'ın 'Gandi Kemal Rüzgarı' başlıklı yazısından. Öncelikle Tılıç'ın bu sözlerinin tarihsel bir çözümlemesini yaparsak, hakkının olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü sosyalistlerin de, CHP'nin de cumhuriyet tarihindeki en parlak günlerinin, toplumsal muhalefetin kitlelerin arasına en geniş biçimde yayılabildiği dönem olan 70'li yıllarda yaşandığını görüyoruz.

Ama 70'li yıllardan bu yana -sosyal demokratından sosyalistine- sol, her geçen yıl daha da dibe vurdu. (90'ların başlarındaki dalgalanmaları saymazsak.) Ve 70'li yıllarda hem CHP'li sosyal demokratlar açısından sosyalist sola yakın durmanın hem de sosyalistler açısından sosyal demokrat tabanla ilişkide olmanın geçerli bir sebebi vardı. Birincisi sosyalistlerin güncel siyasete hiçbir zaman olmadığı kadar güçlü biçimde müdahale edebildiği bir dönemde, sosyal demokrasinin bu devrimci dalgadan uzak durması düşünülemezdi. CHP'nin 'ortanın solu' teranesi de bu yüzden çıkmıştı zaten. Sosyalistler açısından da sosyal demokrat tabandan tamamen kopmak düşünülemezdi; çünkü CHP'nin sol tabanını kazanacak kadar güçlüydü o dönem sosyalistler.

Fakat şimdi tamamen geri çekilmiş ve kendi sekter yapıları içinde hapsolmuş sosyalistlerin, CHP ve sosyal demokratlarla tek ilişkisi, onların güdümüne girmek olabilir. Bunun da kimseye bir hayrı dokunmaz.

Diğer yandan Türkiye'de sosyal demokrasi, hiçbir zaman Marksist kökenli, işçi sınıfının belli bir kesimini temsil eden bir sosyal demokrasi olmadı. Tarihsel olarak 1914'te İkinci Enternasyonal'in Birinci Paylaşım Savaşı'na verdiği destek ihanetiyle sosyalistlerden kopmuş bir sosyal demokrasi, her ne kadar ihanetçi bir akım olsa da her zaman Batı'da kazanılmış işçi haklarının, sendikal kazanımların asgari düzeyde sürdürülmesi için takipçilik rolünü üstlenmişti. Türkiye'deyse Marksizmden kopmuş bir sosyal demokrasi akımı olmadığı gibi, sosyal demokrasi diye nitelenen Kemalist akımın 1930'lu yıllarda Türkiye'de sendikaları kapattığını, grevleri zorla bastırdığını biliyoruz. Hal böyleyken Türkiye'de sosyal demokrasi diye nitelenen akımın genlerinde anti-komünist, işçi düşmanı bir damarının olduğunu da hesaba katmamız gerekir.

CHP'nin en değişmiş hali bile düzenin sınırlarını aşmayı başaramaz. Dolayısıyla CHP'yi dönüştürmek gibi hayaller görmemek gerekir. Mesela 26 Mayıs genel grevini satan sendika bürokratlarını, Türk-İş'i işgal eden Tekel işçileriyle kol kola girerek sendikalardan temizlemek gibi gerçekçi ve devrimci hedefler belirlemek daha makuldür.

Sonuç olarak, basit bir mantık yürütelim: Sırf 'namuslu' diye bir adamın koca bir partinin başına getirilmesi, o partideki 'namus' seviyesinin hayli aşağılarda olması anlamına gelir. Böyle bir yerde onurlu bir dava güdülemez.

Onurlu davanın adresi, 26 Mayıs Genel Grevi'ni satan sendika bürokratlarına karşı Türk-İş binalarını işgal eden Tekel işçilerinin yanıdır. 'Gandi Kemal'in estirdiği rüzgar hikayedir. Bakın Tekel işçileri tek başlarına lodos estiriyor, sendika bürokrasisini dağıtacak yıldız ve poyrazı başlatmak da boynumuzun borcudur. CHP'yi bırakalım da, işimize bakalım!..

Laik, demokratik, ırkçı olmayan, Arap ve Yahudilerin bir arada yaşadığı bir Filistin mümkün olabilir mi? Tarihsel deneyim, bunun tek m

SON DAKİKA!..

Siyonist bir devlet olarak İSRAİ

Filistin halkının mücadelesini destekleyen pek çokları İsrail'in ortadan kaldırılmasına karşı çıkıyor. Onlara göre ortada Filistinliler ve Yahudiler diye iki ayrı ulus var ve dolayısıyla iki devletin olması gerekiyor. Biz bu öneriye karşı çıkıyoruz. Bize göre tek çözüm - bir zamanlar FKÖ talep ettiği gibi -Arapların ve Yahudilerin bir arada yaşayabileceği ırk temeline dayanmayan, laik, demokratik bir Filistin'in yaratılmasıdır. Bu amaca ulaşmak için, bölgedeki çatışmaların ana kaynağı olan İsrail devletinin yıkılması gereklidir.

İki ayrı devlet önerisi şu üç hatalı kavrayıştan kaynaklanıyor: a) Bu bölgede eşit tarihsel haklara sahip iki ulus olduğunu varsayıyorlar. b) İsrail devletinin gerçek karakterini, yani Arap halkına karşı emperyalist askeri bir oluşum olduğunu görmezden geliyorlar. c) Mevcut koşullarda bağımsız Filistin devletinin mümkün olmadığını öne sürüyorlar.

İki ulus mu?

Peki, Filistin tarihinde gerçekten eşit haklara sahip iki ulus bir arada yer almış mıdır? 1918 yılında her dört kişiden üçü Araptı. Yahudiler toprakların sadece yüzde 5'ine sahipti ve kendi devletlerini kurmak için hiç de istekli değillerdi. Asırlardır barış içinde Araplarla birlikte yaşayabiliyorlardı.

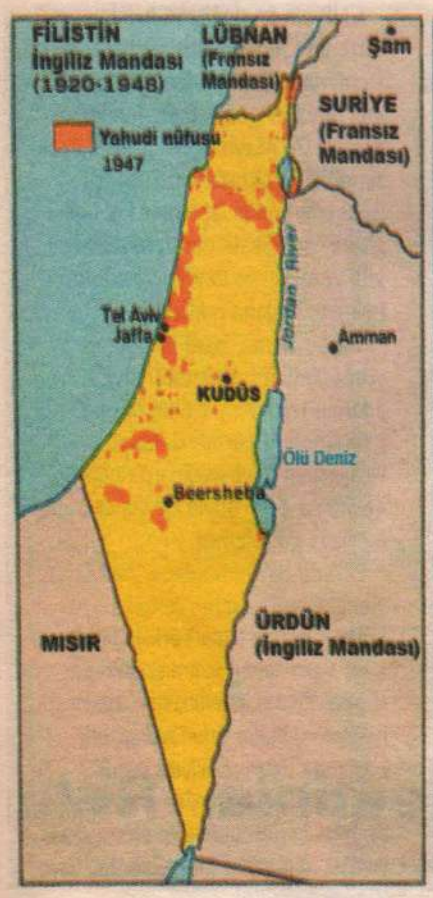
19 yy. Avrupalı Yahudi Theodore Hertz önderliğinde gelişen Siyonizmle, Filistin'deki Musevilerin halklarının savunulması ve ulusal İsrail anavatanın kurulması savunulur oldu. Zengin Avrupalı Musevi ailelerin ve emperyalizmin kimi kesimlerinin destekleriyle Siyonizm Filistin'e Yahudi göçünü teşvik etti, toprak alımının finansmanını sağladı ve silahlı 'baskı' grupları oluşturdu. Böylece 1947'de Yahudi nüfusu yüzde 40'a ulaştı.

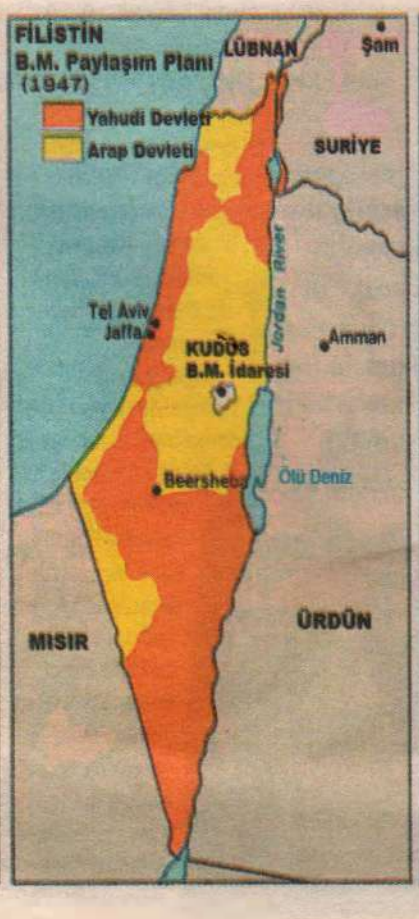
İsrail'in doğuşu

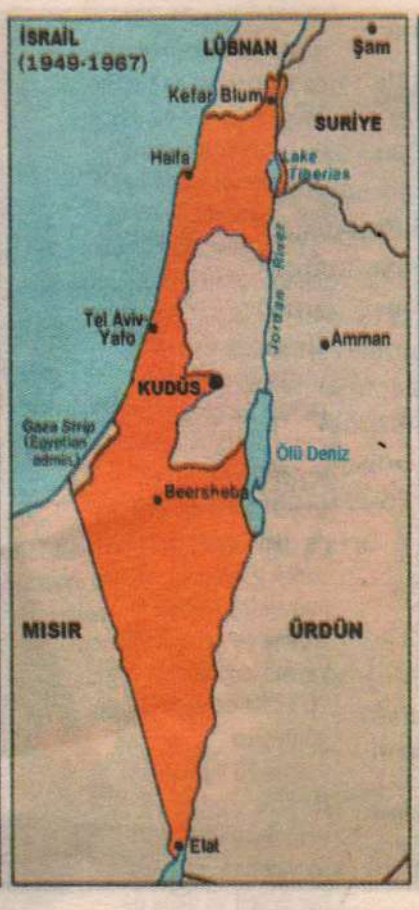
İkinci Dünya Savaşı sonrasında, 1947'de, ki ulus teorisine dayandırılarak, emperyalizmin desteği ve Stalinizmin onayıyla, Birleşmiş Milletler İsrail devletini kurdu. Filistinlilerin hakları ayaklar altına alınarak, Filistin'in yüzde 55'inin denetimi İsrail'in eline geçti. Böylece Araplarda gelişen anti-emperyalist yükselişlere tampon olacak ve bölgedeki petrol yataklarının stratejik öneminden dolayı emperyalistlere yeni bir yerleşim bölgesi oluşturulmuş olacaktı. 1948 yılına gelindiğinde silahlı Siyonist örgütler Filistin'in elinde kalan toprakları da gasp etmeye girişerek topraklardan geri kalanının yüzde 20'sini daha aldı. Örneğin, 700 nüfuslu Der Yasin köyüne yapılan baskında 254 kişi katledildi. Bu katliam ve yağmalarla İsrail devlet
bin Filistinliyi toprakla
bu, Filistinli nüfusun
geliyordu. Filistinliler
doğusuna, Gazze ve Ba
sıkışıp kaldı. Bu bölgele
tarafından 1967'de doğ
edildi. Bu yüzden İsrail
etmek İsrail'in tarihteki
yağmacılığını kabul etm
gelecektir.

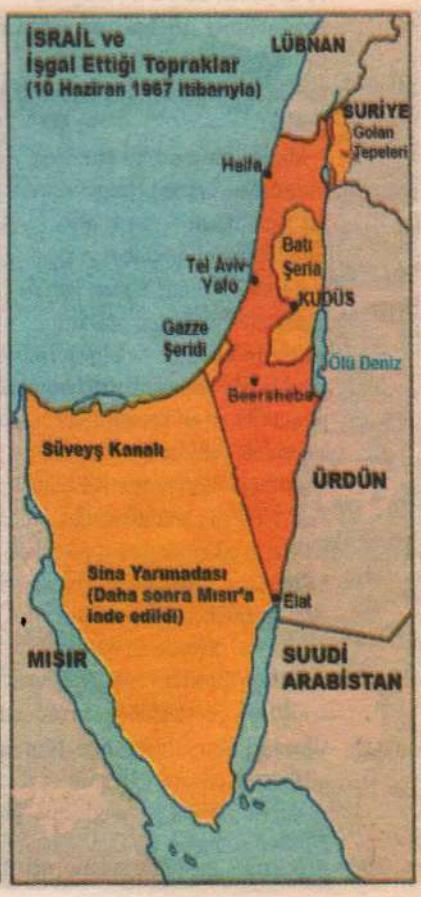
Irkçı bir devle

Siyonist ırkçılık, kend
'Yahudi devleti' olarak
İsrail'in yasalarına sinn
dönüş yasası' İsrail'e dö
Yahudiyi İsrail'in kuruc
vatandaşı olarak tanıyo
bu topraklarda doğup
dikkate alınmaksızın
Yahudi İsrail vatandaşı
edilirken, pek çok Filist
durumunda olduğu gib
topraklarda doğup da
olmayanlara hiçbir hak
İsrail devletinin bu kar
değiştirme hedefi taşıy
bir eğilimin seçimlere
yasaklanmıştır. Irkçı uy
tarım arazilerinin mülk
de uygulanmaktadır. Y
olmayanların toprak
izin verilmemektedir.
Arap nüfusun toprak s

ni? Tarihsel deneyim, bunun tek mümkün alternatif olduğunu gösteriyor; bunun için de Siyonizmin yenilmesi gerekiyor...

ALEJANDRO ITURBE

ak İSRAİL YOK EDİLMELİDİR!..

ı.
Yahudi Theodore
de gelişen Siyonizmle,
evilerin halklarının
ulusal İsrail anavatanın
ulur oldu. Zengin
ailelerin ve
kimi kesimlerinin
onizm Filistin'e Yahudi
ti, toprak alımının
ladı ve silahlı 'baskı'
lu. Böylece 1947'de
üzde 40'a ulaştı.

doğuşu

Savaşı sonrasında,
eorisine
mperyalizmin desteği
nayıyla, Birleşmiş
evletini kurdu.
kları ayaklar altına
in yüzde 55'inin
eline geçti. Böylece
anti-emperyalist
pon olacak ve
yataklarının stratejik
yı emperyalistlere
bölgesi oluşturulmuş
lına gelindiğinde silahlı
Filistin'in elinde kalan
etmeye girişerek
kalanının yüzde
Örneğin, 700 nüfuslu
yapılan baskında
di. Bu katliam ve
yağmalarla İsrail devleti nüfusun 800 bin Filistinliyi topraklarından sürdü; bu, Filistinli nüfusun üçte biri anlamına geliyordu. Filistinliler Kudüs'ün doğusuna, Gazze ve Batı Şeria'ya sıkışıp kaldı. Bu bölgeler de, yine İsrail tarafından 1967'de doğrudan işgal edildi. Bu yüzden İsrail devletini kabul etmek İsrail'in tarihteki katliamcılığını, yağmacılığını kabul etmek anlamına gelecektir.

Irkçı bir devlet

Siyonist ırkçılık, kendini açıkça bir 'Yahudi devleti' olarak tanımlayan İsrail'in yasalarına sinmiştir. 'Geri dönüş yasası' İsrail'e dönen her Yahudiyi İsrail'in kurucusu ve vatandaşı olarak tanıyor. Ortadoğu'daki bu topraklarda doğup doğmadıkları dikkate alınmaksızın milyonlarca Yahudi İsrail vatandaşı olarak kabul edilirken, pek çok Filistinlinin durumunda olduğu gibi, söz konusu topraklarda doğup da Yahudi olmayanlara hiçbir hak tanınmıyor. İsrail devletinin bu karakterini değiştirme hedefi taşıyan herhangi bir eğilimin seçimlere girmesi yasaklanmıştır. Irkçı uygulamalar tarım arazilerinin mülkiyetinde de uygulanmaktadır. Yahudi olmayanların toprak satın almasına izin verilmemektedir. Bu yolla Arap nüfusun toprak sahibi olması engellenmektedir. Bu uygulamaların benzerleri Güney Afrika'daki 'Apartheid' döneminde ve Nazi Almanyası'nda yaşanmıştı. Bu nedenle, Siyonist devletin varlığını kabul etmek İsrail devletinin ırkçı temeline destek vermeyi kabul etmek anlamına gelir.

Bir jandarma devlet

İsrail dünyadaki beşinci askeri güçtür. Savaş uçaklarına, füzelere, en önemlisi 200 nükleer başlıklı füzeye sahiptir. Nüfusa oranla bakıldığında, bu ABD'den bile daha büyük bir askeri güç anlamına gelmektedir. Bu yüksek ateş gücünün yanı sıra, İsrail en önemli silah üreticisi ve ihracatçısı ülkelerden biridir. Tüm bu askeri güç, her yıl İsrail'e milyarlarca dolar ödeyen ABD ile İsrail silah satışının yüzde 80'inin gerçekleştiği Avrupa Birliği ülkeleri tarafından finanse edilmektedir. İsrail'in, 'düşman Arap ülkeleri ile çevrili olduğu için' kendini savunmak üzere silahlanması gerektiğini iddia eden eski mazeretler hâlâ öne sürülüyor. Bu mazeretlerin geçerliliği yoktur. 1973'ten bu yana hiçbir Arap ülkesi İsrail'e saldırmamıştır fakat İsrail silahlanmaya devam etmiştir. Silahlanmanın amacı ise Filistinlileri yıldırmak ve 1982'de Lübnan işgalinde, 1991'de Irak'a yönelik füze saldırılarında olduğu gibi, başkaldırmaya niyetlenen Arap ülkeleri üzerindeki tehdidi sürekli kılmaktır. İsrail esas olarak 'emperyalizmin bölgedeki silahlı kalesi'dir.

Hangi Filistin devleti?

İsrail bölge topraklarının yüzde 78'ini elinde bulundurmaktadır. 'Tek taraflı ayrılma' planıyla bu oran yüzde 85'e yükseltilmeye çalışılıyor. Bu koşullarda 'bağımsız bir Filistin devleti'nden söz etmek mümkün değildir: Ortada sadece birbirinden bağımsız, iletişimi bulunmayan adacıklar vardır ve Batı Şeria'nın en iyi toprakları ve su kaynaklarına İsrail tarafından el konulduğu için her türlü ekonomik kaynaktan yoksun Filistin yerleşimlerinde bir ekonomik faaliyetin temeli yoktur.

Birleşmiş Milletler tarafından karar altına alınan 1947 paylaşımı da bir çözüm olmaz. Bunun Siyonist yağmayı meşrulaştıracağı gerçeğini bir an için kenara bırakalım. Bugün Filistin topraklarında 9,5 milyon insan yaşıyor. Nüfusun yüzde 53'ünü Yahudiler, yüzde 47'sini Araplar oluşturuyor. Eğer bu rakama Filistinli göçmenleri eklersek, ortaya 5 milyon Yahudi ve 8,5 milyon Arap rakamı çıkar. İsrail devleti toprakların oransal paylaşımına izin verecek mi? Elbette hayır. Başka deyişle, 'iki devlet' önerisinin bile mantıklı olabilmesi için öncelikle İsrail devletinin yenilmesi zorunludur. Bu durumda bile, emperyalist bir askeri aygıt olan Siyonist devlet, ilk fırsatta kayıplarını telafi etmek için yeni saldırılara girişecektir.

Bu anlamda, 'iki devlet' siyaseti, emperyalistler tarafından sunulan önerilerin bir 'sol versiyonu'dur. Barışa ulaşmak için, nasıl ki Güney Afrika'daki 'Apartheid' devleti ya da İkinci Dünya Savaşı sırasındaki Nazi devleti yıkılmak zorundaysa, ne kadar güç olursa olsun, bugün de İsrail devleti yıkılmak zorundadır; bu gerçekleşmediği sürece, Ortadoğu'da barış imkansızdır. Laik, demokratik, ırkçı olmayan, Arap ve Yahudilerin bir arada yaşadığı bir Filistin mümkün olabilir mi? Tarihsel deneyim, bunun tek mümkün alternatif olduğunu gösteriyor; bunun için de Siyonizmin yenilmesi gerekiyor...

Bu makale, Uluslararası İşçi Birliği Dördünce Enternasyonal'in yayın organı Uluslararası Posta'da ve RED'in ilk sayısında yayınlanmıştır. Güncelliğini koruduğu için bir kez daha yayınlamayı uygun gördük.

Correo Internacional

İsrail'le savaşan halklara silah yardımı !

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, Gazze'ye insani yardım götüren gemilere yönelik İsrail saldırısı gerçekleştirildi. Henüz kesin sayı bilinmemesine rağmen, silahsız, sadece insani yardım malzemesi taşıyan Türkiye vatandaşları İsrail askerleri tarafından öldürüldü. Bu İsrail'in emperyalist dünya hukukunu bile tanımadığını bir kez daha gösteren vahim bir saldırıdır.

Gazze, uzun süredir İsrail ablukası altında tutuluyordu ve en temel insani ihtiyaçlar karşılanamıyordu. Bu saldırı, İsrail tarafından ilk uygulanan vahşet ve hukuksuzluk değil. Dergimizin ilk sayısından itibaren vurguladığımız üzere, Siyonist İsrail devleti yok edilmeden, Ortadoğu'da barış ve insanca yaşamdan söz etmek olanaksızdır.

Öte yandan, iktidardaki AKP hükümetinin İsrail karşısındaki 'yalancı pehlivan' tavrı ayrı bir vahamettir. 'Van minüts' şovlarına ve hep lafta kalan sert çıkışlara rağmen, AKP İsrail'le bütün ilişkileri kesme tavrını göze alamamaktadır. Hatta elinde imkan varken İsrail'in OECD üyeliğini engellememiştir. İki ülke arasındaki tüm iktisadi ve askeri anlaşmalar muntazaman sürmektedir.

AKP'nin İsrail'e yönelik hep lafta kalan 'sert' çıkışları da, ancak İsrail'le sıkıntılı bir ilişki yaşayan ABD'nin izin verdiği sınırlar dahilindedir ve iç politikaya yöneliktir. Yoksa, Tayyip Erdoğan'ın damadının başında bulunduğu Çalık Grubu,

İsrail'le yoğun iş temposu içindedir!..

Türkiye İsrail'le tüm ilişkilerini derhal kesmeli, bu korsan devletin tüm diplomatları sınırdışı edilmeli, Türkiye'deki İsrail varlığına el konulmalıdır. Öte yandan, Filistin'e insani yardım, gönüllü kuruluşların sınırlı çabalarına bırakılmamalı, Türkiye Filistin'e aktif devlet yardımı sağlamalıdır. Nihayet, başta Filistin halkı olmak üzere, Siyonizme karşı direnen tüm Arap halklarına silah yardımı başlatılmalıdır. Bunlar dışında hiçbir yaptırım samimi değildir.

Yunanistan'da isyan günlüğü:

Gil Garcia, Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal'in Portekiz örgütü olan RED - Devrimci Sol Cephe'nin (RUPTURA - Frente da Esquerda Revolucionaria) bir militanıdır. Gil, geçtiğimiz ay içinde Yunanistan'a gitti ve genel grev de dahil olmak üzere bir dizi gelişmeye tanık oldu. Gil'in üç gün boyunca tuttuğu notları yayınlıyoruz...

Yunanistan parlamentosunun önü sık sık bir muharebe alanına dönüşüyor. Polis ise son dönemde oldukça provokatif ve saldırgan davranıyor...

İlk izlenimler, 18 Mayıs 2010

1. İlk kez Atina'daki 1.000 öğrencili Mimarlık Fakültesi'nden bir öğrenciyle konuşurken, Yunanistan'daki son dört genel grevin nasıl geçtiğini sordum. Hemen bizi düzeltti: "Emin değilim ama sanırım sekiz-on genel grev yaşandı." Çok şaşırdım. Önce ilkinin tarihini verdi, sonra ikincisinin (10 Şubat), üçüncüsünün (24 Şubat), dördüncüsünün (21-22 Mart) ve daha sonra gerisinin tarihlerini karıştırmaya başladı. Yunanlılar bile tam olarak kaç genel grev gerçekleştiğini ve bunların tarihlerini karıştırıyor; çünkü geniş katılımlı pek çok grev yaşanıyor. İlk genel grevin zamanını kesin olarak bildiğini söylüyor öğrenci (17 Aralık 2009) ve kimi genel grevlerin tek günlük, kimilerinin iki günlük olduğunu ekliyor. Öyle görünüyor ki, burada genel greve gitmek gayet 'normal'.

Ona genel greve katılmak üzere üniversitede geniş katılımlı bir toplantıda oylama yapılıp yapılmadığını sorduğumda ise, bunu 'aptalca' bir soru olarak görüyor çünkü üniversiteler geniş katılımlı toplantılara ihtiyaç duymadan, 'normal olarak' genel grevin gereğini yerine getirip o günlerde öğrenimi durduruyor. Dahası, 'normal' olan, grev günlerinde üniversite binalarının işgal edilmesi... Benim Portekizli gözlerimin on yıllardır tanık olmadığı her şey burada son derece 'normal'. Liseler ve duvarları yazılamalardan, afişlerden geçilmiyor, tüm siyasi ve sendikal güçler koridorlarda stant açmış...

Böylesi bir '68 Mayısı' atmosferine daha önce 25 Nisan 1974 Portekiz Devrimi öncesi ve sonrasındaki birkaç yıl boyunca tanık olmuştum. Şimdi Yunanistan'da da, son derece olumlu anlamda, anormal sayılan her şey 'normal' hale gelmiş vaziyette: Dersler iptal olmuş, üniversitede yemekler bedava, Portekiz'de seneliği 900 avro olan devlet okulları burada gerçekten bedava, 'Batı medeniyeti'nin beşiği diye tabir edilen bu topraklarda gözle görülür bir protesto havası var.

Yani, Bütçe Kesintisi Ekonomi Paketi'nde ifadesini bulan saldırı, saldırı olmaktan çıkmış, bir savunma konumuna gelmiş vaziyette çünkü kimse öğrencileri nasıl yeneceğini bilmiyor; onlar yabancılaştırılama yacakları bir hakkı bilince çıkarmış vaziyetteler: Parasız kamu eğitimi, özellikle de yoksullar için...

2. Benim için her şey havaalanında bindiğim takside başladı. Taksi şoförü bana, "22 yıldır bu şehirde taksicilik yaparım. Eskiden geceleri binlerce insan caddelerde dolaşırdı, insanlar içmeye giderdi, burada yüzlerce otomobil olurdu... Ama şimdi ne yana bakarsan bak, ortada kimse yok," dedi, "Kimsede harcayacak para yok, herkes evinde oturuyor." Birbirine alternatif olarak görülen iki ana partiden, sağcı Yeni Demokrasi ve sözde 'sosyalist' PASOK'tan politikacıların tamamına atıp tutmaya başladı. Bu partilerin, "Devlet krizde," diye ağlaşmalarına rağmen, Türkiye sınırına akıttıkları askeri harcamalara dikkat çekiyordu. Şoför bir işçiydi ve herhangi bir partiye üye değildi. Ama politik bilinci ve protestolara olan sempatisi dikkat çekiciydi. Son olarak, "Şimdi tatil zamanı geliyor ama eylülde protestoların daha da güçlü geleceğine inanıyorum ve o zaman hadiseler gerçekten çok daha fazla kızışacak."

3. Son not... Yunanistan'daki devrimci örgütlerden OKDE'den (Yunanistan Enternasyonalist Komünist Örgütü) bir yoldaşla konuşurken, diğer ülkelerde alışıldık olmayan bir durumu tespit ettik. Birkaç saat boyunca, her caddede, her köşe başında, tam teçhizatlı, kasklı, kalkanlı, sayısız çevik kuvvet polisi gördük; suratsız bir biçimde, her dakika telsizlerden durum raporu veriyorlar, talimat alıyorlar, varlıklarıyla ahaliyi yıldırmaya çalışıyor ya da her an gerçekleşebilecek sürpriz gelişmelere kendilerini hazır tutmaya uğraşıyorlardı. Yunanlı yoldaş, bana bunun daha önceden alıştıkları bir devriye durumu olmadığını anlattı. Heyecanlı bir durumdu!

İsyan havası, 19 Mayıs 2010

1. Bugün Yunan işçilerin isyan gerekçelerine ve mevcut politik durumdaki ilginç bazı noktalara dikkat çekmek istiyorum. Sözde 'sosyalist' PASOK hükümeti, kriz olarak ilan ettiği şeyle mücadele etmek adına, kamu işçilerinin ve emeklilerin maaşlarında kesintiye gitme kararı aldı. Özel sektörde de maaş kesintilerine gidileceğine dair laflar dolaşıyor ortada. Pek çok durumda kesintilerin oranı yüzde 30 civarında. Yunanistan'daki kamu işçileri, iki katını alabilecekken, sendikaların son yıllarda toplu pazarlıklardaki basiretsizliği neticesinde 800 avro civarında maaş alıyor ve bunlar bazı ek -çocuk yardımı, yabancı dil tazminatı gibi- ödentilerle bir parça daha artabiliyor. Kesintiler bazı durumlarda 300 avroya, hatta daha fazlasına ulaşıyor ki, bu mesela bir ev kirasına denk geliyor.

2. Atina'ya geldiğimden beri, Yunanistan'da bir genel grevin nasıl gerçekleştiğini merak ediyorum. Herkes genel greve katılıyor mu, yoksa daha ziyade çalışanların çoğu mu iş bırakıyor? Genel grevin gerçekleştiği günlerde hep büyük kitle gösterileri düzenleniyor mu? Portekiz'de biz son genel grevi 30 Mayıs 2007'de yaşadık ve pek de 'genel' değildi; grevle aynı gün gerçekleşen büyük kitle gösterilerimiz de yok bizim. Yunanistan'da ise, tüm genel grevlere sokak gösterileri eşlik ediyor ve bunlar sadece -5 Mayıs'ta 350 bin kişinin sokaklara döküldüğü- Atina'da değil, pek çok diğer Yunan kentinde de gerçekleşiyor. OKDE'nin liderlerinden bir yoldaş, Ulusal

GIL GARCIA

Avrupa'da direniş başladı!

Emek Federasyonu'nda güçlü bir işçi demokrasisi geleneği olduğunu, böylelikle tüm parti ve eğilimlerin kendini ifade edebildiğini, devasa sokak gösterilerine hazırlanıp yer aldıklarını anlattı. Başka bir etken daha var. Gösterilere katılan çoğu kişi kendiliğinden hareket ediyor, herhangi bir örgüte bağlı değil. İktidarın kemer sıkma tedbirlerine karşı savaşmak üzere caddeleri dolduruyorlar.

Sendikaların kortejleri genelde herhangi bir siyasi parti ya da örgüte dahil olmayan işçilerden oluşuyor ve bunların sayısı azalıyor. Örneğin, son genel grevin ve yürüyüşün çağrısını yapan Ulusal Emek Federasyonu, iktidar partisine yakın bir sendikacı tarafından yönetiliyor. Taraftarları onu kürsüde konuşma yaparken fırlatılan taş, meyve-sebze ve yumurtalardan korumak için ön sıraları işgal etmiş, ellerindeki pankart ve dövizleri havaya kaldırmıştı. Öyle ki, kimin konuştuğunu görmek imkansızdı.

Bu gösteriler bana Portekiz'de 2005-2008 arasında gerçekleşen ve 100 binden fazla öğretmenin katıldığı gösterileri hatırlattı. Çoğunluk yürüyüşe sendikanın çağrısı üzerine katılmıştı ama sendikaya en ufak güvenleri yoktu ve hatta sendika üyesi bile değillerdi. Tabii şunu da unutmamak lazım: Portekiz'de kürsüden hükümete muhalif partilere yakın kişiler konuşur, oysa Yunanistan'da, gösteriye katılanların çoğu ne iktidar partisiyle ne de diğer partilerle bir ilişkileri olmasa da, liderliği iktidar partisine yakın bir sendikacı yürütüyordu.

3. Bir diğer vaka, Yunanlıların kadro sendikalar diye adlandırdığı, tek tek şirketlerde örgütlenmiş sendikaların doğuşu... Bu eğilim diğer ülkelerde de açığa çıkabilir. Sadece Atina'da 1500 çalışanı bulunan Vodafone'dan OKDE'li bir işçi yoldaş, kısa süre önce işyerine sendika getirmek için ancak birkaç işçinin istekli olduğunu, ama hemen ardından birkaç yüz kişinin sendikaya kaydolduğunu anlattı. İşçiler bu yeni sendikaları diğerleri gibi algılamıyor, çünkü 'eski' sendikalar toplantı düzenleme ya da örgütlenme girişiminde asla bulunmamış. Böylece, iki farklı şirkette çalışan beş-altı kadar devrimci, bir anda iki ayrı sendikanın liderleri haline gelebiliyor. Bu durum, Yunanistan'daki tüm şirketlerde gerçekleşebilir.

Genel Grev, 20 Mayıs 2010

1. Dışarıdan Atina'ya gelen herkes için, bu 20 Mayıs'ta Yunanistan'da hakiki bir genel grev yaşandığı açıktır.

Yunanistan parlamentosunun önü sık sık bir muharebe alanına dönüşüyor. Polis son dönemde oldukça provokatif ve saldırgan davranıyor...

Ulaşım durmuş, tek bir metro ya da otobüs seferi yapılmamıştır. Kimileri bu işçi sınıfının bu sektörünün tam bir iş bırakmaya gitmesini hata olarak görüyor. 5 Mayıs'taki genel grevde ulaşım sektörü, her zaman olduğu gibi, esas olarak göstericileri kent merkezine getirmek için birkaç saat çalışmıştı. Kimileri kent merkezindeki gösteriye katılımın düşük olma nedenlerinden biri olarak ulaşım sektörünün tamamen durmasını gösteriyordu. Elbette 5 Mayıs'taki 350 bin kişinin, bugün 85 bine düşmesinde esas sebep ulaşım güçlüğü değildi. Militanlar ve medya, gösteriye katılım düşük olmasına rağmen, hizmet sektöründe, üretim alanlarında, limanlarda, üniversitelerde, liselerde, taşımacılıkta ve diğer sektörlerde iş bırakmaların çok daha etkili olduğu yönündeydi. Muhtemelen, son aylarda gerçekleşen genel grev ve gösterilerin getirdiği bir parça yorgunluk var. Bir başka neden ise, gösterilerin somut bir kazanıma ya da devrilmesi gereken bir hedefe yönelmemesi olabilir. Esasen tüm gösteriler kapitalist sisteme ve kemer sıkma uygulamalarına karşı bir öfkenin ifadesiydi. Halkın sokakları doldurmasının nedeni buydu.

Yunanistanlı emekçiler, polise karşı, kasklar ve ucuna küçük kızıl bayraklar iliştirilmiş beyzbol sopaları ya da saplıklar kullanıyor. İcap ettiğinde bayraklar çıkarılıyor!..

2. Her halükarda, bugünkü genel grev tüm sol kesimler tarafından son derece olumlu değerlendirildi. Hükümet, provokatif bir hava içinde, göstericilerin 1-2 metre dibine yüzlerce çevik kuvvet polisi yerleştirmeyi tercih etti. Aynı zamanda, parlamentoda daha ağır kemer sıkma tedbirlerinin oylanması önümüzdeki hazirana bırakıldı. Öyle görünüyor ki, haziranda yeni bir genel grev yaşanacak. Öte yandan, göstericiler arasında her duruma hazır olan pek çok militan olduğunu belirtmeliyim; polisin göstericilere saldırması halinde çok işe yarayacak kalasların ucuna küçük kızıl bayraklar iliştirmiş halde yürüyen sıralar vardı. Bir başka ilginç durum ise, polisle hiçbir çatışmanın yaşanmamış olmasıydı. Pek çok militan, ilk kez genel grev ve gösterilerde 'olay' yaşanmadığını söylüyordu. Buna rağmen, mağazalar ve oteller demir kepenklerle kendilerini korumaya almıştı ve önlerine çevik kuvvet dizilmişti.

3. 10 milyondan biraz fazla nüfusa sahip bu ülkede bugün gerçekleşen genel grev ve gösterinin bir diğer ilginç yanı, demokratik atmosferi ve farklı görüşlere gösterilen saygıydı. Bu gösterilerde, diğer pek çok ülkede rastlanmayan gerçek bir işçi demokrasisi hakimdi. İster büyük, ister küçük olsun, tüm siyasi ekipler sabahın erken saatlerinden itibaren alandaydı. Bayraklarını istedikleri yerde ve istedikleri anda açabiliyor, sloganlarını haykırabiliyor, ses araçlarının üzerinden kendi görüşlerini anlatabiliyorlardı. Yunan parlamentosuna giden yoldaki manzara buydu. Yunan solcuları, siyasi örgütlenmedeki ve kortejlerdeki bu çeşitliliğin Yunanistan siyasi yaşamına senelerdir damgasını vuran şey olduğunu anlatıyor. Onlarca siyasi grup var; kimi kendisini 35 yıldır Marksist-Leninist olarak tanımlıyor, kimileri anarşist, kimileri Yunanistan Komünist Partisi'nden kopma hizipler, ve genellikle 'aşırı sol' ya da 'radikal sol' olarak tanımlanan, Yunanistan'da ise 'Antarsya' denen gruplar hep beraber yürüyordu. Ben bu atmosfere bir kez de 1974 Portekiz Devrimi'nde tanık olmuştum. Eğer Yunanistan'da yaşananlar bir devrimci durum değilse bile, ona çok yakındır...

Yunan işçi sınıfı ve yoksullarıyla dayanışmaya!

Mücadeleniz mücadelemizdir!

Geçen 5 Mayıs'ta Yunan işçi sınıfı ve yoksul kitleler, Avrupa Birliği ve IMF tarafından dayatılan ve sosyalist PASOK hükümeti tarafından uygulanan acımasız kemer sıkma planlarına karşı tüm ülkeyi bir kez daha felç etti. Bu, Yunanistan'ın büyüyen borcunun tetiklediği krize karşı geçen aralıktan bu yana gerçekleşen dördüncü büyük genel grevdi. Kitleler başkent Atina'nın ve diğer şehirlerin sokaklarını doldurdu. On binlerce gösterici, şimdi büyük Avrupa Birliği güçlerinin emri altında girmiş olan burjuva demokrasisinin o büyük kurumunu, Yunanistan Parlamentosu'nu kuşattı ve saldırdı. Ülkeyi 20 Mayıs'ta yeni bir genel grev bekliyor.

Bizi sefilleştirmek istiyorlar!

Yeni plan zalimcedir: Daha fazla işsizlik, memur maaşlarında yüzde 25 kesinti, emeklilik yaşının yükseltilmesi, kamu hizmetlerinin azaltılması, çalışma yasalarında hak kayıplarının -toplu sözleşmeleri iptal ve işçi çıkarmayı kolaylaştırma gibi-gündeme gelmesi, vergilerde keskin bir artış –katma değer vergisinin yüzde 19'dan 23'e çıkarılması- ve akaryakıta, alkol ve tütüne yüzde 10 ek vergi getirilmesi, öte yandan işverenler üzerindeki vergi yükünün azaltılması hedeflenmektedir. Henüz özelleştirilmemiş olan her şey özelleştirme kapsamına alınmaktadır.

Yunan işçiler bu planın gerçek yüzünü çok açık bir biçimde tanımlamaktadır: Bizi sefillere dönüştürmek ve 50'li yıllara geri götürmek istiyorlar! Bu plan Yunan halkının kanını emmeyi ve Alman, Fransız, Yunan işverenlerini ve kamu borcundan menfaat sağlayan diğer mali akbabaları beslemeyi öngörüyor. Yunanistan'ı iktisadi himayelerine almalarının ve ulusal egemenliğini yok etmelerinin sebebi budur.

AB bir uçurumun kıyısındadır

Yunanistan krizi ve onun bulaşıcı etkileri genel bir krizi tetikleyerek, Avro sahasını uçurumun kenarına sürükledi ve 2008'de Lehman Brothers'ın iflasını takip edenden çok daha derin yeni bir dünya krizi tehdidini doğurdu. AB, çaresiz tedavi operasyonu çerçevesinde, 750 milyar avroluk bir Avrupa makro planı geliştirerek AB ülkelerinin acil borçlarının ödenemez hale gelmesini engellemeye çalışıyor. ABD'nin idaresindeki IMF bu fonların üçte birini üstlenecek. Avrupa Merkez Bankası'nın tehlikedeki ülkelerin kamu ve özel sektör borçlarını satın alması ve banka kredilerini sağlama alacak tüm imkanları sunması kararlaştırıldı. Aynı zamanda, Almanya ve Fransa hükümetleri çok katı bir denetim sistemi dayatarak, Yunanistan'da da görüldüğü gibi, çevre ülkeleri iktisadi olarak himayelerine aldı.

AB'nin tedavi olarak kabul ettiği planlar, Avrupa işçi sınıfı açısından tarihsel bir gerilemeden başka bir anlam taşımıyor. Yunanistan modelinde görüldüğü üzere, Avro sahasına ve AB'ye dahil olabilmek için getirilen katı koşulların ve iyileştirme fonlarına ulaşma şartlarının anlamı da budur. Verilen borçların Yunanistan'a yardımcı olma hedefi taşıdığını söylemeleri hakikaten rezilcedir çünkü yoksul Yunan halkı tek bir avro göremeyeceği gibi, uygulanan planın sonuçlarından ve yaptırımlarından dolayı daha da beter koşullara sürüklenecektir.

Yunanistan'da ön hazırlığı yapılan plan en zayıf ülkelerden örneğin Portekiz, İspanya, İrlanda ya da İtalya'dan başlanarak tüm Avrupa'ya genişletilecektir. İspanya ve Portekiz hükümetleri halihazırda ekonomik krize karşı ağır önlem paketlerini açıklamıştı. Bu planların daha da ağırlaştırılarak yürürlüğe sokulacağını, çünkü ekonomik gerilemeyi derinleştireceği ve daha fazla bütçe açığına ve borca neden olacağı açıktır... Bu süreç, tükenen ülke artık borçlarını ödeyemeyeceğini ve ödemelerini durduracağını açıklayana dek sürecektir.

Avrupa Birliği'nden kopalım!

Yunanistan, ne Avrupa Birliği dahilinde ne de kapitalizmin temel işleyiş kuralları çerçevesinde bir çözüm olmadığını kanıtlamıştır. AB, Sermayenin Avrupa'sının yalın bir ifadesi olduğunu, antidemokratik yapısının düzeltilemeyeceğini göstermiştir. Yunanistan krizinin derinliği düşünüldüğünde, bu krizden çıkış ancak yabancı borçların ödenmeyeceğinin ilanıyla, avro ve Avrupa Birliğinden kopmakla ve ekonominin emekçilerin çıkarları doğrultusunda yeniden örgütlenmesi için alınacak katı ve acil önlemlerle mümkündür. Bu önlemler, bankalara el konulması, stratejik şirketlerin kamulaştırılması, mevcut işlerin çalışabilecek nüfus tarafından paylaşılması, dış ticaret tekelinin oluşturulması ve işçilerin ve halkın Avrupa'sı için, Sosyalist Birleşik Avrupa Devletleri için, Avrupa işçi sınıfı ile sınıf dayanışmasının sağlanması demektir.

Hepimiz Yunan işçisiyiz!

Yunanistan'da açığa çıkan çatışma, mali sermaye ile Avrupa işçi sınıfı güçleri arasındaki ilk büyük sınavdır; bu ilk aşamasının Yunanistan'da meydana gelmesi önemli bir şanstır. Çünkü bu ülke kıtadaki en savaşçı işçi sınıfına sahiptir ve sendika bürokrasisinin, kökleri güçlü sınıf karakterli ve mücadeleci bir sol geleneğe dayanan işçi hareketini kontrol etmesi oldukça zordur.

Yunanistan işçileri tüm kıta işçi sınıfı içinde, cesaret ve savaşçılığın mükemmel bir örneğini teşkil etmektedir. Bir öncülük işlevi görerek, bize gideceğimiz yolu ve sınıf dayanışmasının ne kadar önemli olduğunu gösteriyorlar. Hepimiz Yunan işçilerinin 'Avrupa halkları, ayaklanın!' çağrısına yanıt vermek zorundayız. Yunan halkının mücadelesi bizim de mücadelemizdir. Onları desteklemek ve kemer sıkma planlarına karşı güçlerimizi birleştirmek, tüm işçilerin görevidir.

Avrupa ölçeğinde ortak bir direniş örgütleyelim!

Avrupa'dan farklı sendikalar, kaleme aldıkları 'Hepimiz Yunan işçileriyiz' başlıklı bildirgede şu ifadelere yer verdi: İşverenler ve hissedarları, kapitalist sistemlerini korumak için uluslararası düzeyde örgütleniyor, sendikalar da sınırları ortadan kaldırarak farklı bir sistemi gündeme getirmelidir... Tüm Avrupa ölçeğinde, kapitalizme ve liberalizme karşı savaşmaya istekli tüm güçlere açık, alternatif bir sendikal ağın yeniden yaratılabileceğine inanıyoruz. Toplumsal mücadeleleri ilerletelim ve örgütleyelim, ortak bir Avrupa direnişi yaratalım! Krize karşı genel grevle cevap vermeliyiz. Biz bunu yaratmayı hedefliyoruz!

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal'in Avrupa örgütleri, bu tavrı destekleme ve Avrupalı işçilerin yeni siyasi ve sendikal liderliğini yaratmak üzere somut adımlar atma kararlılığındadır; bu, burjuvazinin yenilgiye uğratılması ve işçi demokrasisine dayalı bir sosyalizmin kurulması açısından mutlak bir zorunluluktur.

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal

Devrimciler ne diyor?

Yunanistan'da tüm olup bitenler içinde en önemli konulardan biri, işçi sınıfı ve kitle hareketinin liderliğini kimin yürüttüğü. Yunanistan Enternasyonalist Komünist Örgütü'nden (OKDE) yoldaşlar, burjuva iktidarının toplumsal etkisinin kırıldığını, küçük mülk sahipleri ve ayrıcalıklı çalışanlar arasında bile genel bir hoşnutsuzluğun derinleştiğini belirtiyor. OKDE'den Stavros, "Bu öyle önemli bir durum ki, 'Ne yapmalı?' sorusunun yanıtını bulmak da, önümüzdeki gelişmeleri doğru karşılamak da bu durumu doğru değerlendirmemize bağlı," diyor ve devam ediyor:

"Yaşanmakta olan sosyal patlamayı yatıştırabilecek kuvvete sahip reformist partiler ya da sendikalar yok. Bu durum devrimcilere büyük imkanlar sağlıyor. Mücadele sürecinde kimi yerlerde liderliği ele geçirebiliyoruz. Güçlü bir devrimci Marksist örgütlenmenin, devrimci bir partinin inşası için imkanlar oluşuyor. Hükümetin planlarına karşı sokağa dökülen ve polisle çatışan geniş bir toplumsal dalga yükseliyor. Ancak bu dalgayı kendi kontrolü altında tutan herhangi bir siyasi güçten söz etmek mümkün değil. Devrimcilerin bu yönde çabaları olsa da, henüz başlangıç aşamasında olduğumuzu belirtmek gerekir. Önümüzdeki süreçte neler yaşanacağını hep birlikte göreceğiz..."

OKDE Yunanistan'daki son mücadelelerde işçi sınıfına bir 'acil program' öneriyor. Öncelikle hükümet tarafından dayatılan tedbirleri geri püskürtmeyi ve Yunan halkı üzerinde bir çeşit diktatörlük uygulayan IMF ve AB ile ilişkilerin kesilmesini savunuyorlar. Genel grevin hedefini hükümeti devirmek olarak belirlemek gerektiğini ama aynı zamanda her sektörde, her işyerinde mücadeleyi yükselterek, patronlarla gerçek bir hesaplaşmaya girişmeyi öngörüyorlar.

Bunların dışında, OKDE'nin mücadele hedefleri içinde, kapitalistlere herhangi bir tazminat ödemeksizin tüm bankaların kamulaştırılması, dış borçların ödenmemesi ve Yunan halkının rahat bir nefes alması var. İşten çıkarmaların yasaklanması gerektiğini öne çıkarıyorlar ve sendikaların bu çizgide diretmesi için mücadele ediyorlar. Stavros ayrıca şunları ekliyor:

"Etkin olduğumuz işyerlerinde ve sendikalarda, tüm bu talepleri hakim kılmaya çalışıyoruz. Elbette, tüm bu taleplerin yanı sıra, krizden çıkışın sosyalist yol dışında bir yolla gerçekleşemeyeceğini, bunun için güçlü bir devrimci partiye ihtiyaç olduğunu da anlatmaya çalışıyoruz. Bize göre, Yunan işçi sınıfı hareketi ve Yunan halkı, AB'nin emperyalist idaresinden bir kopuş gerçekleştirmelidir. Elbette bu kopuş, bankaların kamulaştırılması ve dış borç ödemelerinin reddedilmesi gibi anti-kapitalist tedbirlerle birleşmek zorundadır. Bu anlamda, biz, Stalinci ya da Maocu grupların öne sürdüğü 'milli ekonomi' talebinin sınırlarını aşmayı da öngörüyoruz..."

Stavros, OKDE hakkında da şu bilgileri veriyor:

"Örgütümüz Dördüncü Enternasyonal geleneğinden geliyor. Atina ve Selanik başta olmak üzere, Yunanistan'ın büyük kentlerinde, esas olarak işçilerden oluşan bir örgütlenmeyiz. Gençlik mücadelelerinde de aktif olarak yer alıyoruz. Yürütülen mücadeleleri sınıf bağımsızlığı ilkesi etrafında bir araya getirmek için çabalıyoruz. İşçi sınıfının kendi taban örgütlerini yaratması gerektiğini savunuyoruz. Elbette bunu yaparken, içinde bulunduğumuz durumda güçlü bir devrimci liderliği, devrimci bir işçi sınıfı partisini yaratmak gerektiğini de vurguluyoruz. Yunanistan Enternasyonalist Komünist Örgütü – OKDE böyle bir partinin yaratılması için mücadele veriyor..."

Yunanistan'daki mücadelelerde militan bir biçimde yer alan OKDE'nin, Stavros aracılığıyla dünya işçilerine yönelik mesajı şöyle oluyor:

"Her bir işçi ve genç iyice anlamalı ki, karşımızda iflas etmiş bir sistem var ve bu sistem tüm toplum için, emekçiler ve gençler için, hatta tüm bir gezegen için sadece felaket üretiyor. Bu yüzden, emekçilerin bugüne kadar büyük bedeller ödeyerek elde ettiği kazanımların en ufak kırıntısını dahi savunmak için savaşmalıyız. Kriz sadece Yunanistan'da değil, dünyanın her tarafına, hatta bizzat ABD'ye kadar sıçramış durumda. Biz bu krizden çıkışın ancak sosyalist yolla olabileceğini söylüyoruz. Elbette savunduğumuz sosyalizm eski Sovyetler Birliği ya da benzer ülkelerdeki gibi bürokratik bir rejim değildir; işçi demokrasisine dayanan gerçek sosyalizmdir..."

OKDE korteji, en önünde birkaç sıra ve yanlarda tek sıra halinde 'saplık'larla donanmış 'muhafız'lar eşliğinde yürüyor. Arkadan Sosyalist Gençlik Örgütü geliyor. Kortejde öğretmenler, sanayi işçileri, market çalışanları, şoförler var. Öğrenci hareketi içinde de güçlüler. Zaman zaman onlara RED de eşlik ediyor!..

MELİH GÜNAY

Avrupa'nın fukaralık dönemi...

Türkiye'de insanların yaşamları pahasına emek hırsızlığı yapılırken, her gün gündem denen şey -eminim bin bir itinayla- değiştirilirken, Avrupa ülkeleri krizi artık tamamen hissetmeye başladı. 2008 sonunda başlayan ancak asıl etkisini 2009'un ilk aylarında gösteren, önce bankaları tarumar eden ve bu yıl da gittikçe artan bir ivmeyle devlet hazinelerini etkisi altına alan bu sermaye çıkmazı, üzerinde durulmaya değer 'notlar' bırakıyor.

İngiltere ve Danimarka'da kamu harcamalarında kısıtlamalara gidileceği açıklandı. Kısa bir zaman evvel Yunanistan, Portekiz ve İrlanda ile başlayan bu katı mali politikalar sırasıyla İtalya, Fransa, Hollanda ve Almanya için de kaçınılmaz görünüyor.

Hollanda'da asgari ücrete tâbi yoksullar artık iyice hissedilen bir geçim sıkıntısı yaşıyor. Çocuklarına istediklerini alamıyorlar ve gelecek kaygısıyla yaşıyorlar. Ülkenin en büyük sendikasının yaptırdığı bir araştırmaya göre temizlik, taksi, süpermarket, posta dağıtım gibi sektörlerde çalışan emekçiler, gelecekle ilgili kaygılarını açıkça dile getirmeye başladı. Tabii bu sektörleri temsil eden meslek gruplarında, büyük çoğunlukla yeterli eğitim görememiş, dil problemi yüzünden ötekileştirilmiş, ülkede göçmen olarak yaşayan işçiler var. Sadece anlaşılabilir yeterlilikte iletişim kurabilmek yetmiş çoğuna. Yıllarını sadece emeklerini satarak ve bir şeyler satın almaya çalışarak yaşar olmuşlar. Kaçınılmaz olarak da, satın almak isteği arttıkça daha da alıklaştırılmış -tabir K. Marx'a ait, *1844 El Yazmaları*- ve yaşadıkları toplumdan soyutlanılmışlar. Avrupa'nın tamamına genelleştirilebilir bu durum...

Avrupa'yı saran ekonomik krizin faturası, öncelikle işçi sınıfının en yoksul kesimlerine, göçmen işçilere olmak üzere, tüm emekçilere çıkarılıyor. **Hükümetlerin 'tasarruf' için ilk göz diktikleri yer, kamu hizmetleri oluyor.** Ardından yeni vergiler geliyor. **İtalya hükümeti 25 Mayıs tarihinde aldığı bir kararla 2011-2012 yılları arasında 24 milyar avro kemer sıkma politikası uygulayacağını resmen açıkladı.** Beyan edilen hedefler ise, 'kamu harcamalarının azaltılması' ve 'vergi kaçaklarının önlenmesi'.

Yine 25 Mayıs günü İspanya'da ülke tarihinin en büyük banka birleşmesi gerçekleştirildi. Bu sayede toplam varlık hacmi 135 milyar avro olan, 2 bin 300 şubesi ve 14 bin çalışanıyla yeni bir finans devi yaratıldı. Sonuçta

İspanya'nın beşinci büyük bankası ortaya çıksa da, asıl mesele finans kapital harcamalarını kısmak. Burjuvazi elindeki sermayesini ciğerci dükkanındaki kediye yüklemek istemeyip önlem aldıkça, sırtından geçindiği emekçi sınıfa da hükümetler marifetiyle daha ağır yaşam şartları dayatıyor.

Sermayeyi kurtarmak...

Krizde bankalar batıyor, hükümetler işin içinden çıkmak için önceleri çare diye kredi desteği sağladıklarını açıklıyor, bu da olmuyor, bankalar devlet tarafından satın alınarak 'kurtarılıyor'. Tabii sonra bu bankaları tekrar elden çıkarmaya uğraşıyorlar... İspanya Merkez Bankası ve hükümet daha evvel batmaktan kurtardıkları **Cajasur** bankasını da şimdi satma planları yapıyor. Hemen hemen her Avrupa ülkesinde buna benzer girişimler oldu. Özellikle İngiltere, Hollanda, Belçika başta olmak üzere birçok ülke bu yola başvurdu. Hollanda hükümeti önce Fortisbank'ı satın aldı ve ABN Amro Bank'a yardım etti. Daha sonra Fortisbank'ı götürdü ABN Amro Bank'a sattı. Bu alışverişe Türkçede ne denir tarif etmekte zorlanıyorum. Ancak tarifi çok kolay olan bir şey var, o da, batık bankalara harcanan paranın emekçilerin sırtına yeni kamburlar bindirdiği!..

İspanya'da parlamenterler ve belediye başkanları, bakanların başlattığı bir hareketle maaşlarının bir kısmından ve seyahat giderlerinden feragat ederek kemer sıkma politikasına destek vermeye çalışacaklarını duyurdu. Daha evvel başbakan Zapatero da Meclis'te yaptığı konuşmada, 1 milyon avronun üzerinde mal varlığı olanlardan daha fazla vergi alarak toplanacak 15 milyar avro gibi bir paranın kemer sıkma politikasında İspanya'nın hazine açığını kapatmasına yardım edeceğini düşündüğünü açıkladı. Bu göstermelik hareketlerin ne kadar gerçekleştirilebileceği konusu bir yana, esas niyet, elbette emekçilerin kemer sıkma politikalarına ikna edilmesi...

İngiltere'de ise yeni oluşturulan muhafazakar ve liberal koalisyon işe önce kamu harcamalarında 7,2 milyar avro kısıtlamaya gidileceğini duyurmakla başladı. Danimarka'da yine muhafazakar ve liberallerin oluşturduğu azınlık hükümeti sosyal hizmetleri keseceğini ve vergi kolaylığına son vereceğini açıkladı. Dahası 2013'te Avrupa Birliği normlarına göre maksimum yüzde 3 olabilen açığı, 5,5 gibi yüksek bir yüzdeden indireceğinin taahhütlerini veriyor. Sanki para basacak ya da bir sihir, bir keramet gösterecek ve bütün dertlere bir parmak şıklatması kadar kolay çareler üretecekmiş gibi konuşadursun, emekçi sınıfı bu paraların kimin cebinden çıkartılacağını biliyor. Bu arada Yunanistan'ın şu anda 13,6 gibi bir yüzdeyle gayrisafi yurtiçi hasılasıyla devlet hazine açıklarında başı çektiğini de söyleyelim ki, bu ülkedeki kriz az da olsa sayıya dökülsün...

Gelelim Fransa'ya... Fransa gelecek üç yıl süresince kamu giderlerini donduracağını açıklasa da, yazılı basında iddia edilen, bunun tam tersi. Orada da kesintiler geliyor. Ayrıca 1981'de sosyalist hükümetin belirlediği emekli olma yaş haddinin 60'tan 65'e yükseltileceği belirtiliyor.

IMF'nin ağır abisi Strauss-Kahn Avrupa'da dönüp dolaşan bu devlet borçları krizinin, düzelmeye başladığı iddia edilen dünya ekonomisi için büyük bir tehdit oluşturduğunu yumurtlamış. Bence dürüst olup, "Servet elden gidiyor, yedik içtik semirdik, şimdi n'apacağız?" deseymiş, ama nerede o günler...

Almanya'da Başbakan Merkel yaptığı açıklamayla IMF ve üye ülkelerinin avronun değerini artırmaya yönelik politikaları için 720 milyar avro ayıracağını söyledi. Dahası Almanya ısrarla açıklanan bütçe planlamalarının bağımsız kuruluşlarca denetlenmesini istiyor. Zaten ilk iş olarak spekülatif yatırımlar üzerine bir yasak getirdiler. Yani anlayacağınız devlet hazinelerinin denetimi, finans kapitalin yönetimi ve hükümetlerin bütçe politikaları için bir 'Alman disiplini' gerektiğini anlatmaya çalışıyorlar.

Lüksemburg'ta bulunan Avrupa Birliği resmi istatistik kurulu Eurostat, avro ile alışveriş yapılan ülkelerde (eurozone) enflasyonun kesin rakamlara göre, nisan ayında geçen yılın aynı ayına göre yüzde 1,5 daha fazla olduğunu açıkladı.

Şimdi Avrupa Birliği kemer sıkma tedbirlerine giderek acil bir iktisadi tedavi sağlamayı öngörüyor. Bunu da emekçilere ve yoksul kitlelere, "Beş yıl kemer sıkma politikası uygularsak, üye ülkelerde 10 yıl boyunca 10 milyonluk ek istihdamı sağlayabiliriz ve böylece işsizlik oranı toplamda yüzde 3'lere gerileyebilir," diye pembe bir tabloyla yutturmaya çalışıyorlar. Çalışsınlar tabii. Ama görünen köy kılavuz istemez, düşük gelirli emekçilerin sırtından yapılacak tüm 'tasarruf'lar. Büyük mücadelelerle kazanılmış hakları, bu türden demagojilerle yavaş yavaş geri almaya çalışacaklar. Bununla da yetinmeyip, muhtemelen önce en zayıftan, en savunmasızdan başlamak üzere, en dar gelirli ve muhtaç emekçinin üzerine çöreklenecekler. Zaten başladılar bile...

Kahramanca öne atılan Yunanistan emekçilerinin gösterdiği direnç, tüm demagojilere rağmen işçi sınıfının ve yoksulların direneceğine olan inancımızı canlı tutuyor. Eğer her ülke halkı kısıtlamaları kendine doğru yönelmiş bir saldırı olarak görür ve bu bilinçle hareket ederse, mutlaka tarih yeniden yazılacaktır.

Sözü başladığımız yerde bitirelim. 2009'un aralık ayında, önce Bursa'da, sonra Balıkesir ve Kütahya'da iş cinayetleri gerçekleşti. Son olarak da 17 Mayıs'ta Zonguldak'ta, iktidarı elinde bulunduranların yandaşlarıyla yaptıkları maddi çıkar anlaşmaları uğruna bu kez 32 can daha yitip gitti. Umuyoruz ki, ölümü bir kader olarak görmek yerine, hakkını aramasını bilen, sesi gür ve ezilmeyen bir sınıf bilinci oluşur ve bu cinayetlerin arkası kesilir. İşçi sınıfının ve yakınlarının başı sağ olsun.

ONUR DALAR

Saadet için zincirlerden kurtulun!

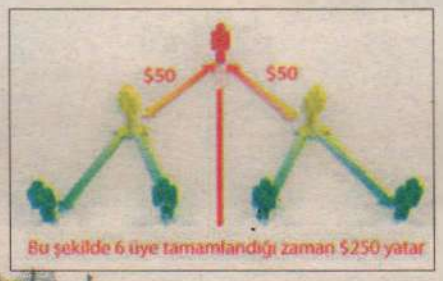
Bundan yedi-sekiz ay önce falan, gecenin bir saatinde telefonum çaldı. Samimi bir arkadaşımdı ve beni önemli bir şey konuşmak için dışarı çağırıyordu. "Hayırdır?" dedim çıktım dışarı. Bir yere oturduk, bana, **"Zengin olmak ister misin?"** dedi anlamlı anlamlı sırıtarak, ben de şakayla karışık, "Yok, sağ olasın istemem," dedim. "Bir iş buldum, çok zengin olacağım," dedi bu sefer. "Ne işi?" falan derken, durumu anladım.

Malum 'saadet zinciri' hikayesi... 'Titan saadet zinciri'ni duymuşsunuzdur. Yıllar önce binlerce insanımızı dolandırmışlardı ve kurucuları müebbet hapis cezası almıştı. Bahsettiğim arkadaşımın bulduğu iş de Titan saadet zincirinin yapı ve işleyiş olarak birebir aynısı. Sadece, "Ürün pazarlıyoruz, siz de bizim satış elemanlarımızsınız," diye yasallık kazanan Hong Kong merkezli bir şirket. Ayrıntısını arkadaşımla yaşadıklarım üzerinden giderek anlatayım...

Dolandıracağız ama...

O gece arkadaşıma böyle bir sisteme girmemin söz konusu olmadığını, kendisinin de girmesini istemediğimi söyledim ama gözünü o kadar para bürümüştü ki daha bana işi anlatmadan günler önce anlamadan, araştırmadan sisteme dahil olmuş. O geceden sonra birkaç defa daha beni aradı, şirketin ofisine gelmemi, üst yetkililerin konuyu daha iyi anlatacağını söyledi. Bir kaç defa reddetmeme, sisteme girme ihtimalim olmamasına rağmen ofise gitmeyi kabul ettim. Merak işte! Ofislerine gittim, içeri girdiğimde yüzüme **'Şeker Kız Candy'** gibi gülücükler atan yedi-sekiz adamla karşılaştım. Birkaç dakika sonra öğretmen olduğunu söyleyen biri sunum yapmak için beni başka bir odaya aldı. En başta hiçbir şey demeden önüme son model bir spor araba ve bahçeli bir ev resmi koydu, sonra da, **"Bak seni dolandıracağız ama bunlara hayır diyemeyeceksin!"** der gibi baktı. Hayatımda kendimi hiç bu kadar keriz yerine koyulmuş hissetmemiştim! Sonra başladı sistemi anlatmaya...

Sisteme her giren şu kadar para ile üye oluyor, sonra iki üye getirmesi gerekiyor, o üyeler de bir o kadar para getiriyor ve bu üyeleri teşvik ettiğin için 50'şer dolar kazanıyorsun, getirdikleri paralar sistemin tepesine akıyor, sonra o getirdiğin üyeler de iki üye getiriyor ve getirdiğin iki üyenin kolları altındaki iki üye ile birlikte iki küçük üçgen oluşturuyor ve bu iki üçgenden 250 dolar kazanıyorsun... Daha sonra yeni gelen üyeler yeni üçgenler oluşturuyor, 250 dolarlar akmaya devam ediyor. (Tablo 1) Ama sistemin işleyişinde önemli bir ayrıntı daha var. Sistemin kurucuları sistemin işleyişini ve daha çok üye gelmesini sağlamak için bir kurnazlık yapmış.

Eğer sizin sisteme soktuğunuz iki üyenin altındaki üyelerden biri kendi altına iki üye kazandıramamışsa 250 doları alamıyorsunuz. Yani, sistemin kolları dengeli ilerlemezse para alınamıyor. Bu da tepedekilerin cebine akacak parayı daha da artırıyor, ama üyeler için işi oldukça zorlaştırıyor...

'Ürün' bahsi hiç açılmamıştı bile! Ürün sadece şirketin yasallık kazanmak için kullandığı bir şeydi. Bunun için verilen saat, biodisk gibi göstermelik ürünler vardı ama sistemin işleyişinde ve üye kazandırma konusunda hiçbir işlevi yoktu.

Aslında sistem çok basit... Alttakilerin parası üsttekilere akıyor. Önce sen kandırılıyorsun, sonra paranı geri almak için başkalarını kandırman gerekiyor. Ama oradaki herkes bundan 'habersiz' gibiydi. Sonra beni tekrar diğer odaya aldılar, başladılar ikna için dil dökmelere... İçimden diyorum, gülsem mi ağlasam mı? "Sistemin zengin etmemesi mümkün değil!", **"Haramlığı, yasallığı konusunda kuşkun olmasın! Sisteme Kabe'den fetva geldi!"**, "Hayallerini düşün!" Daha neler neler... Ofisten arkadaşımla birlikte kimseye bir şey demeden çıktım. Arkadaşıma, "Bu sistemden çık," bile demedim, çünkü artık eski arkadaşım yoktu karşımda. "Senle bu sistem çökene kadar görüşmeyelim," dedim sadece. "Madem çökecek, ben salak mıyım girdim o zaman bu sisteme?" diye sordu bana. Yine bir şey demedim...

Aradan yedi-sekiz ay kadar bir süre geçti, arkadaşımdan ses çıkmadı. Daha sonra, geçen zaman zarfında birkaç ortak arkadaşımızı daha ikna etmeye çalıştığını duydum, herhalde üye falan bulamamıştı. Ben bu arada bu sistemi biraz araştırdım. Adı 'quest.net network marketing'. Şirket birçok ülkede yasaklanmış. Aslında benzer pek çok hikaye var...

Tüm dünyada...

Titan saadet zincirinin kurucusu Kenan Şeranoğlu Türkiye'de yaklaşık 30 bin kişiyi sisteme üye yaparak yaklaşık 8.6 milyon dolar dolandırmış. Kolombiya'da 'hızlı ve kolay para' adlı sistemin lideri Carlos Suarez, ülkede 240 ofis açarak 270 milyon dolar dolandırmış. Bunun benzeri bütün sistemler çökmüş ya da yasaklanmış. Ve bunun gibi daha birçok örnek... Karşılaştıklarımdan en ilginci ise Arnavutluktaki saadet zinciri isyanıydı. **Bundan yıllar önce böyle bir sistem, Arnavutluk'ta yüz binlerce insanı üye yapmış, artık sistem öyle bir noktaya gelmiş ki ülkenin 3'te 2'si sisteme üye olmuş.** Tabii geri kalanlar da artık sistemin tıkanacağını öngördüğü için sisteme üye olmamış ve sistem tıkanmış. Sonunda, üyeler piramidin tepesindekilere isyan etmiş. Ve sistemi kendi üyeleri çökertmiş, bu 'saadet zinciri' devlet tarafından Arnavutluk'ta yasaklanmış. (Bu da sistemin matematiksel olarak tıkanmamasının imkansız olduğunun bir kanıtı.)

Bunu okuyunca kafamda bir şey belirdi: Tepedekiler-alttakiler, sömürenler-sömürülenler ve kimsenin bu sistemde kazanmak için insanları kandırmaktan, sömürmekten başka seçeneği yok... Sizin de kafanızda aynı şeyin belirdiğinden eminim. **Bu saadet zincirleri kapitalist sistemin bir kopyası!** Kapitalist sistemin başındakiler alttakileri sömürerek zenginleşiyor ve yoksulların önüne piyango, loto gibi sahte şeylerle zengin olma hayalleri sunuyor; böylelikle sınıf bilincini yok etmeye çalışıyorlar ve bunda oldukça başarı kazanıyorlar. Ve bu saadet zincirleri de aslında yine kapitalizmin sebep olduğu bir rezillik... En tepedekiler kapitalizmin yoksullaştırdığı insanları zengin olma hayalleriyle oyalıyor, onları dolandırarak büyüyorlar, kapitalistlerin yaptığı gibi dini dolandırıcılıklarına alet ediyorlar ve ezilenler yine en alttakiler oluyor. Bir yanda kapitalizmin piramidi, diğer yanda onun küçük bir kopyası olan saadet zinciri piramitleri!..

Arkadaş salak mı?

Kısa süre önce, haberleri izlerken arkadaşımın girdiği QUEST NETWORK MARKETİNG şirketinin üyelerinden bir kısmının polis operasyonlarıyla içeri alındığını gördüm. Maliye Bakanlığı, mağdur üyelerin şikayeti üzerine sistemin açıklarını bulmuş.

Arkadaşım sormuştu ya bana, "Ben salak mıyım?" diye. **Arkadaşım salak falan değildi, kendisini iyi tanırım. Ama kısa yoldan zenginleşme hayali onun zekasından daha baskın çıkmıştı açıkçası.** Hayalleri vardı. Parasından önce hayallerini sömürmüşlerdi. Üstelik vicdanı da kalmamıştı, kendinin kandırıldığını anladığında bile insanları üye yapmak için yırtınıyordu, çünkü parasını geri almak için başka çaresi yoktu. Kapitalizm de tam böyle bir şey işte... Bir çaresizlik ve şaşkınlık hali... **Kapitalist sistem de insanların hayallerini sömürüyor, 'para'nın esiri yapıyor, ahlaksızlaştırıyor ve vicdansızlaştırıyor.**

En büyük sömürü piramidi olan kapitalizm de, 'saadet zincirleri' gibi bir gün çökecek. Bundan zerre kuşkumuz yok. Her gün hayat bizi doğruluyor. **Evet, kapitalist sistem de yıkılacak ama bu saadet zincirlerinin başına gelenden çok daha şiddetli bir sarsıntıyla! Tek gereken, piramidin altındakilerin nasıl bir sömürü düzeni içine hapsolduklarını anlaması...**

Yunanistan'da yaşananlar, aslında en alttakilerin sanıldığı kadar sessiz olmadıklarını bir kez daha gösteriyor. Tüm dünyanın kendine gelmesi için, bütün ülkelere benzer sarsıntılar gerekiyor...

KALAYCILAR...

"Klasik çağda, bakır ya da pirinç eşyalar kalayla kaplanırdı. Ortaçağda gümüş eşyalarının biçimlerini kopya eden kalay kaplar kullanılırdı. Ayrıca tartı aletlerinin yapımında da kalaydan yararlanılırdı. XVI. Yüzyıl'da kuyumcular üretecekleri yapıtların kalaydan örneklerini yapardı.

Kalaycılar loncalar halinde örgütlenirdi. Bu loncalar, her parçanın yaratıcısını belirlemek amacıyla ayar damgasının kullanımını düzenlerlerdi. Loncaların ortadan kalmasıyla beraber kalaycılık örgütlü bir meslek olmaktan çıkarak usta-çırak ilişkisiyle gelişip öğrenilen bir iş oldu..."

Böyle bir bilgiye ulaştık kalaycılık üzerine. Görüldüğü gibi meslek gerilerken bilgiler de yetersizleşiyor. Oysa hakkında kitaplar basılabilecek bir alanken kalaycılık; madeni, meslek olarak gelişmesi, bağlantılı olduğu nesneler ve madenler, bir ihtiyacı karşılaması Anadolu'da ve dünyadaki tarihsel macerasıyla, insanlarıyla ve daha bir dolu ayrıntısıyla kitaplarda boy gösterebilecekken, birkaç satırlık bilgiyle geçiştiriliyor. Bilmem, belki bir yerlerde öyle bir kitap vardır da ben habersizim. Doğrudan maden olarak arayınca da aşağıdaki bilgilere denk geldik:

"Kalay, periyodik cetvelde atom numarası 50 olan elementtir. Simgesi Sn olup Latince stannumdan gelir. Gümüşümsü gri renktedir. Havada kolaylıkla okside olmaz, korozyona karşı dirençlidir. Bu özelliğinden ötürü diğer metallerin (korozyondan korumak amacıyla) kaplanmasında kullanılır. Tarihçesi M.Ö. 3000 yıllarına dayanır. Mısır'da ve Mezopotamya'da bronz alaşımında kalay kullanılmıştır. Dünyada 35 ülkede kalay madenciliği yapılmaktadır."

Neyse, biz de yaptığımız röportaj sonrasında elde ettiğimiz bilgilerle denizde bir damla olalım o zaman. Yine hakiki hayat sahnelerinden karelerle...

Genel bilgidir, hayatımızda olan her şeyi ihtiyaçlar belirler. Sıralamayacağım bunların ne olduğunu. İhtiyaç olmaktan çıkanın da ömrü biter. Peki, her zaman ihtiyaçlarımızı biz bilinçli olarak mı belirleriz, tercih ederiz, özgür, bağımsız, müdahalesiz bir iradeyle? Yoksa ihtiyaçlar bize dayatılır mı? Pazarlamalarla, reklamlarla, kampanyalarla, kredi kartlarıyla, kandırmalarla, numaralarla, tilki kurnazlıklarıyla, masumiyetlerimizden yararlanarak, duygu sömürüleriyle, çoluğu çocuğu da alet ederek, umut vererek... Değil mi?..

Kanımca şu ihtiyaç dediğimiz şey bize çoğunda dayatılır. Yoksa bu memleketin Recep Tayyip ve garnitürlerine nasıl bir ihtiyacı oldu da kaç zamandır tedavüldeler. Bir tek örnekle de anlaşılacağı üzere bir başkasının ihtiyacı bize bizim ihtiyacımız gibi 'dayatılmıştır'. Hakikatte o ihtiyaç -en kısa ve klişe ifadesiyle söylüyorum- sömürgecinin ihtiyacıdır. Bu kelimenin içi de hem yerelde hem de evrenselde pek kolay dolar, çevreye şöyle bir bakmak yeterli. Ayrıca TV'lere baktığımızda gördüğümüz nedir? Birbirinin benzeri diziler, şarkıcılar, programlar resmigeçitte. **Yahu it sürüsü gibi telefon ve banka reklamına nasıl bir ihtiyacımız olabilir ki?** Anlayanın...

Modernleşmek... Gelişmek... Çağdaşlaşmak... İlerlemek... Yola devam etmek... Ne güzel, ne çarpıcı, ne sihirli sözler. Ama sihir diye bir şey yok, hakikatler var, biraz fasılalı algılıyor olsak da...

Cengiz Hoca ve Bülent Hoca ile bir kalaycı ustasıyla röportaj yapmak için tuttuk Kozan'ın yolunu. Çukur ova'dan çıkıp yukarı ovaya vardık. Yeşil tarlalar, tepeler, portakal bahçeleri de adeta bizimle seyrüseferdeydi. Veya biz zaten duruyorduk da yolun bir yerinde, onlar geçip gidiyordu, biz ilerlediğimizi zannederken...

Kozan'da vardık bir çarşıya. Bülent Hoca memleketten olunca eş dost sarıverdi çevreyi. Görüşmeyeli çok olanlar hasret giderdi. Fotoğraflar çekildi. Sonra Celal Mazak bizi bir kalaycı atölyesine götürdü. Burası Kozan'ın en eski kalaycılarından **Deveci Hasan**'ın dükkânıydı. Şimdi dördüncü kuşak işletiyor. Görüştüğümüz usta, torun Hulusi Deveci'ydi. Aynı zamanda Cumhuriyet Mahallesi muhtarı, yani Kalaycı Muhtar... Tabii kalaycılığın şimdiki hali onu meslekten alıp muhtarlığa bırakmış.

*Ben dördüncü kuşağım. (Atölyeye bir genç geçiyor, "O da beşinci kuşaktır," diyor, "Ama bu işe devam eder mi bilmem," diye ekliyor.) Dedem Hasan Deveci bu işi Ermeni ustalardan öğrenmiş. (Bu arada parantez açılıyor, bu coğrafyada farklılığın neye göre belirlendiği aslında meçhul olan farklı insanların usta-çırak ilişkisiyle birbirlerine bağlanacak kadar yakın oldukları, ayrılığın ve çatışmanın yine dayatılan bakış açılarından kaynaklandığı notu düşüyor satır aralarına.)

Öğrenmek zahmetli iş... Gün doğarken gelip atölyeyi açmak, körüğü, kalay çubuğunu, nişadırı, malzemeyi hazır etmek, ateşi yakmak, işleri sıraya koymak, biten işleri ayırıp kendi rafına yerleştirmek, kostiği kıvamına getirmek, kazanı doldurmak, kumu hazırlamak, büyük kazanların içine girip kumunu öyle sürtmek, temizlik- tavlama- kalaylama- silme aşamalarında ustanın eli ayağı olmak, ateşi hep diri

tutmak, körüğe sarılmak, kömürden sıçrayan kor parçacıklarının acılarıyla kavrulmak, akşamla birlikte temizlik yapmak, malzemeyi toparlamak… Hep çırağın işidir. Kolay değildir, zahmetlidir, acı verir, sebat gerektirir. Ancak böyle bir insanın eli ekmek tutar olur. Gerçi gayri insani şartlarda çalışmak icap eder çoğu zaman. Çalışma saatleri, madenin kokusu, kömürün isi, tozu, dumanı; ateş… Bunlarla bir ömür muhatap olmak zannedildiği kadar da kolay değildir. Ama işte burada hayat da böyle bir şey…

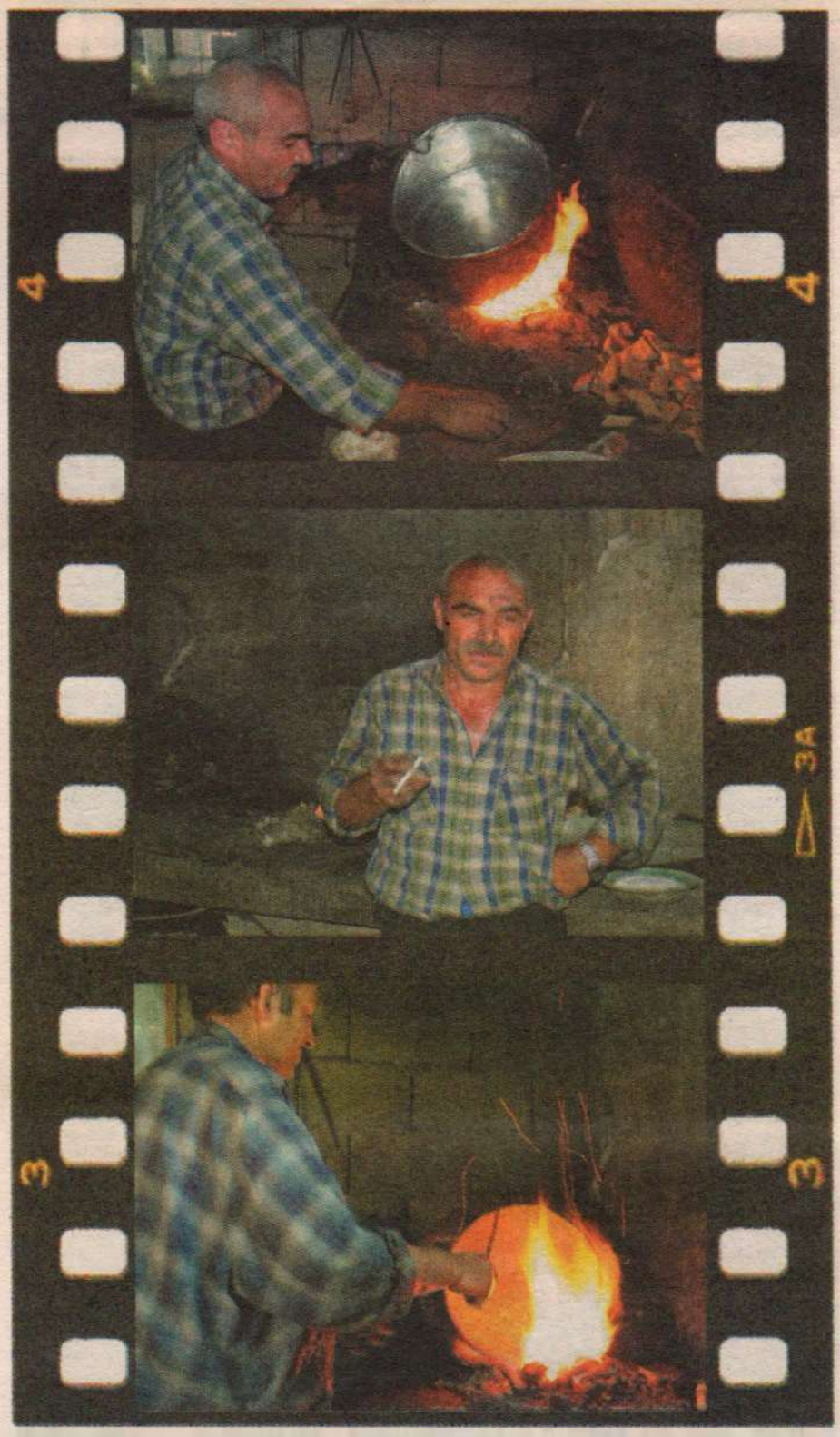
*Şimdi öyle bir iş ve çalışma yoğunluğu da yok. Haftada iki gün açıyoruz atölyeyi. Gerek olmuyor. Eskiden ta Ankaralardan gelirdi iş. Kozan'a tatile, eş dost ziyaretine dönenler yanlarında kalaylanacak eşyalarını da getirirlerdi. Bu kadar değer verilen bir müdahaleydi bizimkisi. Şimdi köylerden geliniyor daha çok, çevre mahallelerden; yani Eski Kozan diyebileceğimiz yerden.

*Bizim malzememiz kalaydır evet, ama işimiz bakırla, bakır kaplarla. Tencerelerle, taslarla, sinilerle, kazanlarla ama ille de bakırla. Bakın şurada alüminyum kaplar var, inanın bunları evime bile sokmam. Ama satıyoruz işte. Çünkü insanların belli bir alım gücü var. İhtiyacına göre tercih etmek zorunda. Ben biliyorum her bir müşterim kalaylatmak istiyor elindeki kabı. Lakin o da mutfak hesabını yapmak zorunda. Bir kabın kalayı 5 lira, tencere 10 lira, kazanlar 20 lira. Ama bakın şurada bir alüminyum kabı 7-8 liraya satıyoruz, kalayı yok bir şeyi yok. İnsanlara daha ekonomik geliyor haklı olarak. Ama bakır kabın lezzeti de bir başkadır. **Alüminyum veya plastik kapta iki gün kalan yemeği yiyemezsiniz, suyu içemezsiniz. Bakır kapta bunu yapın, yemek de, su da ayrı bir lezzet kazanır.** Arada böyle bir fark var. Hem lezzet farkı var hem sıhhat farkı var.

*Aşama şudur kalaylamada:

Gelen kabı önce kostik kazanına koyarız. Kazandaki maddeyle iyice sıvarız onu. Bu, temizleme işidir. Sonra kumlamaya geçeriz. Kumu kaba sürterek yaparız bunu, daha çok çırakların işidir.

"Peki çırak?" diyoruz etrafa bakıp. "Kim kalaycı olmak ister ki artık? İş yok, mesleğin geleceği de yok," diyor.

*Gelen malzeme orasından burasından darbe almış olabilir. Sonuçta her gün kullandığımız eşyalar. Doğrultma işi burada başlar. Daha çok tokmaklarla yaparız bu işi.

*Üçüncü aşamada işimize adını da veren kalaylama vardır. Bu esnadan en önemli malzememiz 'nişadır'dır. Kalay çubuklarını eriterek geçeriz bu aşamaya. Kabın içi bu maddeyle sıvanır iyice. Tüm bunlar olurken işimiz hep ateşledir, ateşle oynarız bir anlamda. Eskiden elle ayakla basılan körükler vardı, sonra biz de elektrikli körüklere geçtik.

*Son aşama silme işidir, tavlamadır, parlatmadır. (Bu arada bir sürü deyim de bu işten çıkmış gibi duruyor diyorum: **Birini kalaylamak, bir tarafına nişadır değmek, ateşle oynamak, birini tavlamak…** Gülüyoruz.) Ana hatlarıyla tabii ki temizliktir bu ve sokakta görseniz dönüp bu nedir diye bakmayacağınız eşya gelinlik kızın çeyizi gibi yepyeni olur neticede.

*Bir tabağın kalaylanması her şeyiyle beş dakikamızı alır. Kazanda ortalama süre 20 dakika filandır.

*Şu kalay çubuğu bize İstanbul'dan geliyor. Bulmakta bile zorlanıyoruz şimdi. Bu maden Türkiye'de yok. Bize de dışarıdan geliyor haliyle. Denizden çıkarılıyor diye biliyorum.

*Gitgide geriliyor işimiz. Daha ne kadar devam eder bilmiyorum. Dedim ya, haftada sadece iki gün açıyoruz atölyeyi. Hele beş-altı senedir iyice kötüledi işler. Eskiden dükkânın önü dört sıra mal olurdu; tabaklar, tencereler, tavalar, siniler, kazanlar… Tepeleme mal vardı, satılırdı da. Şimdi öyle mi?! Bakıyoruz, ortada bir tek bakır kap yok. Birkaç alüminyum kap, çelik tencere ve saire…

Atölyede Habip Usta ve onun yancısı Kalfa Yaşar… Anlatılan sistemde kalaylanıyor işler. Biz oradayken bir müşteri geliyor, belki dağ köylerinden, pazarlık yapılıyor, "Şu saatte gel al," deniyor. "Habip Usta, nasıl gidiyor hayat," diyoruz. "Bildiğiniz gibi," diyor. "Başka iş, uğraş var mı?" "Yok. Son demler bunlar da. Bir sürü kalaycı ustası vardı, şimdi yüzde doksanı işi bıraktı." **"Geçim…"** diyoruz. **"Kıt kanaat,"** diyor. Ya sonrası? Allah bilir. Yaşar Kalfa'da da hayat aynı. Uzun uzun yazmaya gerek yok. Bu maceranın da olay örgüsü belli… Sonra yeni gelen iş kostik kazanına giriyor, sonra ateş yine harlanıyor, bir kömür kokusu sarıyor ateş yine harlanıyor, bir kömür kokusu sarıyor etrafı, sonra kumlanıyor, sonra kalaylanıyor, sonra temizlenip parlatılıyor, sonra…

Sonrası yok, bu hikâye aslında burada böylece bitiyor. Yaşar Kemal'in İnce Memed'indeki Cabbar gibi, Recep Çavuş gibi, Iraz Ana, İsmail Emmi, Topal Ali, Hürü Ana, Durmuş Ali Emmi, Koca Osman, Sefil Ali, Hatçe, Kerimoğlu, Seyran gibi İnce Memed'in kendisi gibi hemen hemen aynı coğrafyada bir rüya gibi akıp geçip uçup sis olup gidiyor, bitiyor…

ENTERNASYONAL kitap dizisi ilk sayıya devam...

Kitap dizisinin 'enternasyonalizm ve enternasyonaller' temalı ilk sayısı,
Eylül ayına kadar büyük kentlerdeki kitapçılarda ve **www.imge.com.tr** adresinde.
(Detaylı adres: http://imge.com.tr/product_info.php?products_id=101338)
136 sayfa... Fiyatı 5 lira... (İkinci ve üçüncü sayı Eylül'de bir arada yayınlanacak...)

SERDAR TÜRKMEN

İpotekli bir gelecek mi? Kalsın!

Gelecek Zaman, kurgusal bir zamandır. Heyecan vericiliği bir tarafa, bazen avutur, bazense cesaret katar... Yine de hep 'ihtimal' ile yakın ilişki içindedir. Buna rağmen 'temkinli' değildir. Yine de -ecek'li, -acak'lı yüklemler daha bir dik durur sanki. Buna rağmen... Yine de... Buna rağmen... Yine de...

Bu 'tehlikeli genelleme zinciri' akıp giderken, yukarıdaki soyut tespitler, 'gerçek' ile karşı karşıya gelince apışıyor elbet.

Tartışma: Gel(mey)ecek mi?

Şöyle ki; tartışma, olmayan bir geleceğin tartışmasıdır. Yani yaratılması gereken... Dolayısıyla 'geleceğimizi istemek' ile ilgili cümleleri siliyorum, yerine 'geleceği kurmak' ile ilgili cümleleleri yazıyorum.

Özet: İpotek altındaki bir gelecek mi? Kalsın!

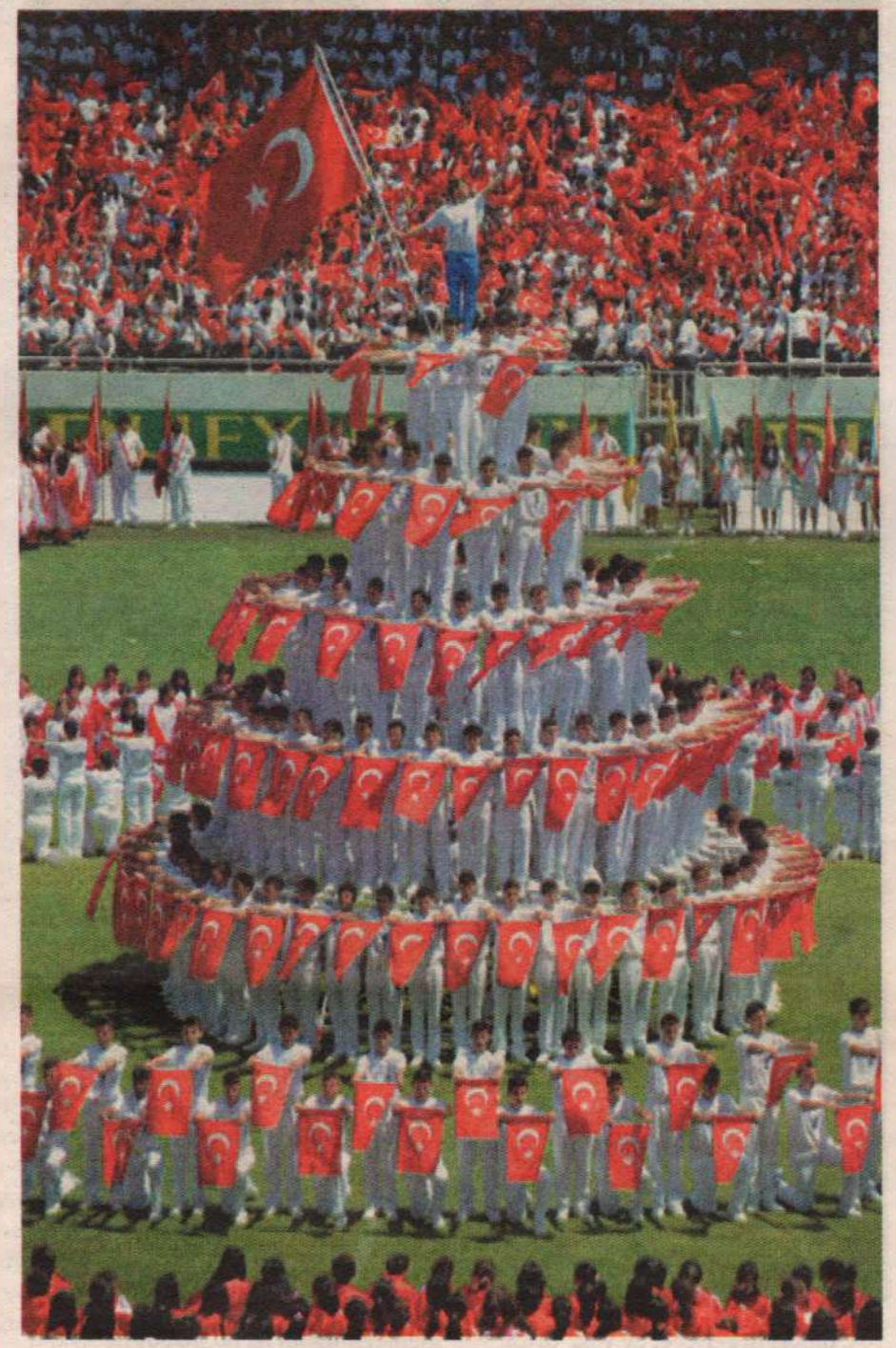
Neticede çelişkin bir toplumsal düzeneğin içinde yaşıyoruz. Kendimizi var etmek için çalışıyoruz ama çalışmamızın sonucunda ortaya çıkan 'değer' bizim yok olmamız için 'onlar' tarafından kullanılıyor.

Özet: Patronlar, çalışanları kâr etmek için çalıştırır. Bunu da ancak 'emek sömürüsü' ile yapabilir. Elde ettiği kârı da, daha fazla kâr etmek için kullanır... Bu elde ettiği kârları daha da arttırmak (ki lineer bir artış değildir bu) için çalışanların emeğini daha da fazla sömürür.

Maaşlarını kısar, ikramiyeleri vermez, tatilleri iptal eder, fazla mesaiye bırakır, muhtemelen bunun parasını bile ödemez, en önemlisi de örgütsüzleştirir, biraraya gelemezsin aynı tokadı yediğin başka bir çalışanla, hatta belki bilmezsin bile seninle durumu aynı olanları. Güvencesiz hale getirir ve istediği zaman kapı dışarı edilebilecek şekilde kapının pervazında, diken üstünde çalıştırır.

Bütün bu çalışma, uzun vadede, sınıfsal olarak daha fazla fakirleşmekle sonuçlanır. Yani kendi fakirliğimiz için çalışırız aslında!

Coca-Cola fabrikasında çalışan işçi, savaş ve işgal üretir aslında evine ekmek götürme gayretindeyken. Shell'de çalışan pompacı çevre tahribatına ortak olmuş olur. Bir ilkokul öğretmeni, mevcut egemen ideolojinin müfredatına uygun anlatımıyla, sisteme uygun bireyler 'eğ'itir. Hidroelektrik Santral yapımında çalışan mühendis, belki tarihi önem taşıyan bir yerin yıkılmasına, tahrip edilmesine, sular altında kalmasına çanak tutmuş olur. Hatta sendika bile, neticede patronlarla uzlaşma amacıyladır!

Dolayısıyla hiçbir iş "Ekmek parası be abi" saflığında olamayacağı gibi, 'onurlu bir meslek grubu' da olamaz.

Devam:

Evet, sadece bu satırlarda değil, hayatın her saniyesinde, her kadrajında kocaman çelişkiler çözülmek üzere 'decoder'lerini bekliyor!

Hatırlatma: "Hepimiz bu çelişkin sistemin, çelişkili insanlarıyız."

Annemize bile ancak şarkılarda fısıldayabildiğimiz bu yaman çelişki, 'olmak zorunluluğu' ile 'olmamak gerekliliği' arasındaki çelişkidir.

Öte yandan, "Anlamak yetmez, değiştirmek gerekir" şiarının meyveleri de ancak bu ağacın dallarında olgunlaşabilir. Yani çelişkiye borçluyuz "Böyle gitmez" deyişimizi. Çelişkiden kurtulmak için çırpınırız aslında; olay tamamen budur. Tabi bulunduğu durumla barışık olanları ya da farkında bile olmayanları -ki çoğunluktur herhalde- dışarıda bırakıyorum.

"Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm" mi, "Kariyerizm" mi?

Kariyer denilince insanların çalışma süreçleri falan akla gelmesin yalandan! Kariyer, hele de sonuna 'izm' gelmişli hali, tamamen 'önde olma' ile ilgili bir kavramdır. Bitiş noktası olmayan bir yarış içindeki beygirlerin -bu beygirler biz oluyoruz- hiçbiri yarışı kazanamayacaktır elbette. Belki bazen birisi öne geçecek, bazen ötekisi, ama bu yarışın kazananı yok! Yarışı düzenleyenden başkasına faydası da yok! Üniversitede yaptığımız mühendislik günleri etkinliğinde, kariyer bokunu yerden yere vurduğumu zannettiğim andan hemen sonra bir öğrencinin mikrofonu alıp, "Tamam da, işe girmek için mülakatta nasıl davranmam, nasıl giyinmem gerekiyor?" anlamazlığındaki sorusuyla, mevzuya yeniden ayıktığım üzere, "kariyerizm" ideolojisini (!) zihinlerden kazımadan "Bu iş zor Yonca".

Bir taraftan da bu 'Geleceksiz' oluşun toplumsal eleştirisinde boğulup, kendini kötümserliğin kollarında bularak, mesleki alandan soğumak olasılığı da var ki, işte ben de onu yaşıyorum. Umarım atarım üzerimden.

Özet:

Açık-seçik, sloganvari bir cümleyle ifade etmek gerekirse; "Kapitalizmin, biz gençlere vaat ettiği, özgürlükten başka neredeyse herşey, sömürüden başka neredeyse hiçbirşeydir".

Sonsöz:

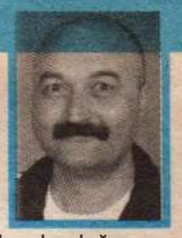
Neticede 'gelecek' denilince, çalışma yaşamından ya da çalışma sonrası yaşamdan bahsediliyor. Çalışma sonrası yaşam –emeklilik- artık kişinin mezar çağına denk geldiği için onu geçelim. Çalışma yaşamı ise, meta (mal) üretmek ve değişim yapmaktır. Öte taraftan, masanın üzerindeki tabağın içinden yemek yiyebilmek için başka bir yerde paspaslık yapmaktır...

Edirnekapı Öğrenci Yurdu'nda faşist saldırı!..

Geçtiğimiz ay sonunda, İstanbul Edirnekapı Öğrenci Yurdu'nda yatılı bir grup muhalif öğrenci yönetimin ve MHP'li faşistlerin baskıları sonucu yurttan ayrılmak zorunda kaldı. Ayrılmak için yurttan kayıtlarını sildiren öğrenciler, dışarıdan gelen bir grup faşistin saldırısına maruz kaldı. Bir süre yurttan çıkamayan öğrenciler dışarıdan gelen velileriyle birlikte yurttan çıkabildi. Yurttan ayrılırken üzerlerine cam ve plastik şişe atıldı. Öğrenciler çıkarken "Edirnekapı faşizme mezar olacak!" sloganı attı. Bundan sonra yurda dönen faşistler, dışarıdan gelen destekle birlikte yurdun içindeki öğrencilere, "Bundan sonra bu yurtta Kürtçe müzik dinlenmeyecek!" diye bağırıp saldırdı. Yönetim ise bütün bu durumlara sessiz kaldı. Üstelik danışma, "Yurttan olmayan öğrenciler çıksın yoksa gözaltına alınacaklar," diye anons yaparak yurdun dışından gelen faşistlerin güvenlik görevlileri tarafından içeri alındığını dolaylı bir biçimde kabul etti. Geceleyin ise odaları basılan Kürt öğrenciler tartaklandı. Yurtta gerilim sürüyor. Yurttan şu ana kadar 50'den fazla öğrenci kaydını aldırdı...

SITKI DEMİRKAN

Her alışın bir verişi var!

Biraz sıksak ihracat kalemlerimiz listesinin en başına ekonomik modelimizi koyabiliriz aslında. Öyle ya, hangi ecnebinin ilgisini çekmez ki bu kadar yokluk içinde böylesi bolluğun yaşandığı bir ekonomik model? Sizin de denk geldiğiniz bir sohbet değil mi, "Millette para var aga!" girişiyle başlayıp herkesin her türlü lüksünün tam olduğundan yakınarak geliştirilip, sonunda kendi yoksulluğuna dayandırılan muhabbetler? Ki genelde taksiciler ve şehirlerarası yolculukların yan koltuk abileri tarafından yapılır.

Önceden bu tip muhabbetleri, "Usta, ne sıcak yaptı bu yaz be!" veya "Güzel zeytin oldu bu sene," gibi lafa bunalıp, havadan-sudan tabiriyle genellediğimiz, bi'şeylerden bahsetme gereği hissedilen zamanların söz sanatları zannederdim. Birbirini hiç tanımayan insanların mecburen bir araya geldikleri taşıma araçlarında, sessizce yolculuk ederek daralmalarını önlemek maksadıyla geliştirdikleri bir halk edebiyatı türüdür ya hani. Taksiciler de, yan koltuk abiler de, sustuklarında ya da sizin suskunluklarınızda ortamın gerileceği endişesiyle sohbet mecraları yaratmayı boyun borcu olarak taşırlar. Yaratılan bu mecraların ilerlemesi de birkaç kalıp üzerinden olur bilirsiniz. İşte az evvel bahsettiğim kalıbın da bu susulan ortamların gerginliğinin aşılması için türetilen bir kalıp olduğu yanılgısından çevreye dikkat kesildiğimde sıyrıldım.

O likit ne likit?

İlk anda insanın dikkatini çeken şey arabalar oluyor. Sakın yanlış anlaşılmasın ama herkesin evinin önünde arabası mevcut. Ve en kıytırığı beş ila sekiz yaşında. Periyodik model yükseltme hadisesini de kimsenin sektirdiği vaki değil. Şimdi bizim hal-i pür melalimizden haberdar olan eş-dost durumun haset duygusu ihtiva ettiğini iddia edecek ya benim dediğim o değil. Bir sürü kriz–mriz muhabbetleri oldu, herkes eline geçenin üç otuz kuruşu bir lira geçmediği iddiasında. E o zaman bu vesaitler, suyu geçtim, hangi likitle piston devindiriyor?

Daha sonra Türkçenin büyüklük sıfatları yetersiz bulunduğundan herhalde, birkaç yabancı dilin sıfatıyla büyütülmüş koca dükkanlardaki yoğunluk dikkat çekiyor. Gross, hiper, süper diye niteleme sıfatlarını kullanmayı olmazsa olmaz addeden market namlı yerlerdeki hareketlilik hiç de öyle haftanın şu günü, günün şu saati diye kesinliğe yaklaşan bir ifadeyi giyinemiyor. Kimsenin bundan çok değil 20 sene öncesinin alışveriş alışkanlıklarını hatırladığı yok. Çerden çöpten, entipüften ne lazım olursa olsun herkesin aklında ilk canlanan adres

bunlardan bir tanesi. Artık reklamların gazıyla mı nedir? Hop oradan alınıyor soluk. Akla ilk gelen şey alınıp çıkılsa belki sorun olmayacak ama millet iki parça bi'şey alıp çıkmayı kendine ar saydığından olsa gerek mutlaka köşe bucak bütün reyonlar geziliyor. Böyle olunca da mutlaka; fiyatıyla, görüntüsüyle cazibe yaratan bir şeye rast geliniyor ve gerekliliği sorgulanmadan sepete atılıveriyor. Türlü çeşit pazarlama taktikleri ile abuk albeniler yaratılmaya çalışılıyor. Az önce hangisi olduğunu bilmediğim bir kurum müdahale edene kadar kredi kartına yapılan çoklu taksitlerle gerçekleştirilen alışverişler, şehir hatları satıcılarının, "Bunu alana, bu yanında bedava," oyunları, bilmem kaç kalemde yüzde şu kadara varan indirimler... Sonrası kaçınılmaz şekilde kasa önü kuyrukları. Bu arada ufak bir ayrıntıyı da şöyle bir gözünüzün önüne getiriverin: Kasiyer kızların suratları her daim asık, ifadeleri her zaman mutsuzluk. Her ayrıntısı Amerikan satış hileleri ile bezeli bu büyük satıcılar çalışanlarının mutluymuş gibi görünmesini sağlama oyununu beceremiyor. Aldıkları taş çatlasın asgari ücret kızcağızların lay-lay-lom maskeleri takınmalarına yetmiyor tabii. Ekonomik gidişat hakkında edindiğim 'kimsenin derdi tasası yok' izlenimi orada biraz bulanıklaşır gibi oluyor.

Ama Allah'tan; artık hemen her şehrimizde mevcut alışveriş merkezlerimiz var da pek şüpheye kapılmadan halimizin ve vaktimizin yerinde olduğu fikri sağlamlaşıyor. Çok çok ayıp kaçacağından TDK imla kılavuzuna muhalefet ederek ayrı yazdıkları alışveriş kelimesine merkez belirleyerek kısalttıkları şaşaalı mekanlar artık hayatımızın bir parçası haline geldi. Bizim memleketimizde köşeleri net bir şekilde belirlenmiş sosyoekonomik katmanlardan bahsedilemeyeceği en çok bu gibi yerlerdeki profil incelendiğinde ortaya çıkıyor. Girişlerdeki düdüklü kapının yanında yer alan tasın içine cep telefonunu bırakan herkes, düdüğü şiddetli bir şekilde öttürmediği ve öten nesnesinin masumiyetini kanıtladığı takdirde içeriye kabul ediliyor.

Tayyipcan'ın teğeti

Ucuz ötesi işgücü potansiyeli nedeniyle imalatını Uzakdoğu'nun her köşesine yaymış dünya markalarının, hemen hepsinin bir köşeyi kaptığı bu çok katlı alanlardaki insan sirkülasyonu, neredeyse Tayyipcan'ın teğetini doğrulayacak miktarda. Gerçi dükkanların içinde ne olup bitiyor, kim ne kadar alışveriş yapıyor onu bilmiyorum. Daha bu tip yerler çok yeniyken başımızdan geçen bir tecrübe bizi buraların mağazalarının kapısının önünden bile adım sıklaştırarak geçmeye zorluyor. Fi tarihinde hatırı sayılır bir kot pantolon satıcısına ne olduğunu bilmeden dalmış bulunduk. Sadece içeri girmekle yetinsek hadi neyse. Adını kesin İngilizce bi'şeylerle değiştirdikleri tezgahtar ablanın 'hoş geldiniz' konuklamasını da ciddiye aldık. Dükkandan çıktığımda, o zamanın parasıyla eşe dosta mükellef bir çilingir masası kurduracak rakam karşılığı edindiğim bir gömleğim vardı. Ki hâlâ var. Tabii ki giymedim, giyemedim. Gardrobun en afili köşesinde özel bir gün beklentisiyle asılı duruyor o giysi.

Bu yüzden satış hedeflerini ne ölçüde yakaladıklarını bilmediğim bu satıcı mevzilerini es geçmek zorundayım. Gerçi fısıltı gazetelerinden duyduğumuz kira bedellerini yetersiz aritmetiğimizle şöyle bir tartınca, babalarının hayrına kepenk açmadıklarını kestirebiliyoruz ama dediğim gibi net bi'şey söylemek mümkün değil.

Dikkat çeken kalabalıklar sebebini bilemediğim şekilde en üst kata sıralanmış franchising masalarında tüketim deyişini doğruluyor. Önceden sadece Amerikan köfte-ekmekçilerinin işportasıydı bu food-court namlı yerler. Sonradan bittabii yurdum girişimcisinin ilgisine mazhar oldu. Artık lahmacundan kumpire aşina olduğumuz her tür ayaküstü tıkınma mevcut olduğu gibi, bizim memleketin doygunluk sağlama koşulu 'üç kap' kuralının bile yerine getirildiği bir alana dönüştü. Yaratılan havaya aldanıp hiç olmazsa yeme içmenin ucuza getirilebileceği hissine kapılmayın. Görünür yerde bulunması zorunlu tabelalardaki fiyatları incelediğinizde kazın ayağının hiç de menüde yer almadığına uyanıyorsunuz.

Lavabo ne tarafta?

Şimdi ben böyle hep olayın uzağındaymış gibi anlatınca ister istemez sizler, "İyi de sen ne geziyorsun orada?" diye soracaksınız. Efendim benim bu AVM'lere giriş sebebim sadece ve sadece ücretsiz ferahlama. Kulakları çınlasın Serhat Abi'nin (Serhat Özcan) tek kişilik oyununda değindiği gibi, 'lavaboya gitme' maksatlı buralara uğruyorum ben. Hem bedava, hem de şimdi haklarını yemeyelim tertemiz helalar var her katta. Yanisi ekonomik faaliyetlerden uzak durup biyolojik eylemlere iştirak ediyorum ayıptır söylemesi.

Ha bir de bu çok katlıların tek kat, geniş yüzölçümüne yayılmış olanları var. Oralardaki ürün çeşitliliği daha bir gaza gelinecek cinsten ekonomik iyimserlik adına. Mobilyadan, musluk contasına kadar aramayacağınız her şeyin var olduğu daha hayret uyandırıcı alanlar. Kafa kurcalayan taraf ise yaratılan şekil; herkesin Amerikan filmlerinde gördüğümüz evlere benzer bahçeli, verandalı konutlarda ikamet ediyor sanısı. Çim biçme makinesi ve tahta çit malzemeleri reyonları var diyeyim, siz gerisini anlayın.

Hal böyleyken kimseye rahat batmasın arkadaşlar. Gördüğünüz gibi memleketim refahın ötesine geçmiş vaziyette. Kimse fincancı katırlarını ürkütme amacıyla ortaya çıkıp, vay sömürüydü, vay zulümdü deyip keyif kaçırmasın. Kaderine razı olup yerin metrelerce altından, yıkayınca çıkabilecek yüz karaları çıkarmak, piyango gibi göçüklere kurban gitmek üç-beş baretliye kalsın, bizim bir elimiz yağ bir elimiz marmelat halimiz gıcır...

Toksoplazma gondii

ALİ OSMAN COŞKUN

Şu kadarını biliyoruz: Sınıfı, yaşı, yerküredeki koordinatları tutan üç beş kişiye, eşit dozlarda dil-bilim-edebiyat-sanat 'yüklendiğinde' ortaya üç beş ayrı sonuç çıkıyor; en iyi ihtimalle üç beş, bir iki'ye iniyor ki, buradaki 'yoldaşlık' da belirsizliklerle doludur... Başka şeylerle 'beslenmek' durumundadır...

***

Bir sürü 'aklı başında' insanı bilimden soğutup tanrıların peşine düşürmüş (ki, bunların çoğu göze görünmeyen eskimiş gökyüzü tanrıları değil, 'post' öntakılı dinlerin pek şöhretli yeryüzü tanrılarıdır) bir bozgun döneminden geçiyoruz...

Bozgun, her ruhta kişiye özel 'tezahürler' demektir...'Anasını satayım' dinine gider buradan, çoğunluk...

***

Yazı okuma alışkanlığına bir şekilde sahip olmuş küçücük azınlıktaki, 'sol' literatürü okuyabilen daha da küçücük bir azınlık, değişik okuma biçimleri içinde en çok 'niyet' ve 'alıntı' okuyucusu olanlardır (kimden alıntı yapmış?!!)... Temennimiz, bunların, dedektiflik yapalım derken 'meram'ı ıskalamamalarıdır...

***

Şu tespiti önemli buluyorum:

"Burjuva ideolojisi her zaman ve her durumda, küçük burjuvazinin 'diline tercüme edilerek' piyasaya sürülür. Ayrıca, egemen ideolojinin ve onun içinde yerini bulan burjuva ideolojisinin işçi sınıfına taşınmasında da küçük burjuva aracılığının (özellikle Türkiye gibi ülkelerde) özel ve önemli bir yeri vardır.

Bu nedenlerle, burjuvaziye karşı ideolojik mücadele, en başta, küçük burjuvaziyi burjuvaziden koparma, en azından 'yansız' kılma uğraşıdır." (Metin Çulhaoğlu)

Günümüzde, küçük burjuva ruh ve fikir 'ikliminde', bu açıdan vaziyetin ne derecede vahim olduğunu hatırlatmaya bilmem gerek var mı?

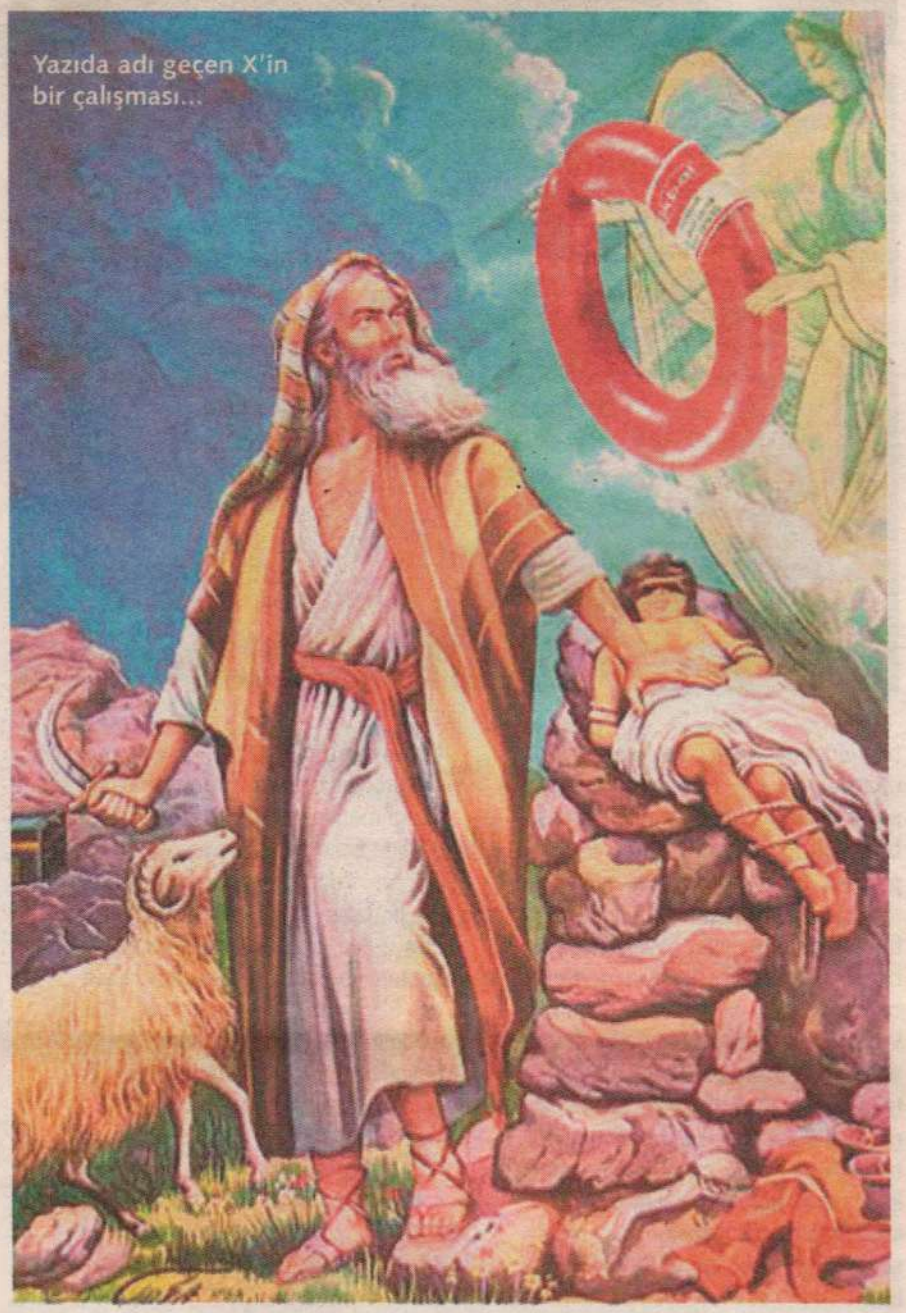
İşçi sınıfının 'organik aydın'ı ve 'öncü işçiler'i de gökten düşecek değildir...

***

Bir iki ay önce bir yazar, bir sergi hakkında aşağıdakileri yazdı... Metindeki sanatçının ve orada adı geçen bir akademisyenin adını X ve Y olarak veriyorum ki 'meram'a odaklanılsın (meraklısı isterse iz sürsün):

"Oyuncaklar üstünden kendi gerçeğini kuruyor. Endüstri tasarımı tedrisatından geçen X, geri dönüşümü ve kolajı şiar edinmiş bir insan. İki gözlükten bir böcek çıkarıyor; kollar bacaklar ayrı oynuyor; yararlı problemler yaratıyor, dilinde kemik yok çokça soruyor ama bazen de haksız yere boşa atıyor, sinir bozup yaralıyor.

'Benim işlerim dürüst; kimseye sataşan

işler değil. Ama sistemle sorunum var' diyerek, bizim üzerine yazmamıza neden oluyor.

(...)

Bu sergide çok uzun zamana yayılmış ve çok ayrı disiplinden bir sürü işim var. Heykeller, resimler, kavramsal işler, defterlerim... Bir işim var, izleyicinin hoşuna gitmemiş, altına 'kafana sanat kadar taş düşsün' yazmış. Böyle eleştiri mi olur yahu? Biz de X'e 'peki böyle sanat mı olur' dersek, vereceği cevap, 'koca koca adamlar, dünya alem yapıyor da, ben yapınca niye olmuyor?' diyecektir: sanatın eder değeri, beyin değerini geçtiği andır ki, bu konu üzerinden sağa/sola dokunarak/yakın tarihe göz atarak birkaç adım yürüyeceğiz.

X, oyuncaklı kelimelerle ciddi salvolar yapıyor; ağır şeyler söylüyor. Akıl ile zırvalar karışmış demeyin; gençlerin paranoyalarına hiyerarşi engeli koymayın. Ön yargılı davranmayın. Bu zırvalarda bir manâ, anlatılan öykü, hikâyede süreklilik ve tutarlılık var; iyi/kötü demiyorum.

(...)

Köşeleri kapmış, sayfalara halı atmış, piknik alanına çevirmiş kültür yazarları, hamili kart yakınımdır üstünden çalışan ünlü eleştirmenlerimiz, okullarda kendi zırvalarını, Batının çakma tarihini, 'sanat' diye çocukların beyinlerine şırınga eden müstesna öğretim üyeleri, doçent/profesör arkadaşlarımız, sizin dışınızda X gibi başkalarının hakkı da olan zırvalama hakkını kullanan aykırı şahısları görmezden gelerek cezalandırmayın; dikkat edin.

Üniversite eğitiminde bizzat yaşatarak, sanat/uygarlık tarihinde sınıfları çaktıra çaktıra zindan eden/derslerden soğutan, (...) değerli hocalarım:

Y gibi eğitimimizin yüz akı ilerici sevgili öğretmenlerim.

Bu tür bir sanat, çok işinize yarar sizin; X'e zemberekli oyuncaklar sipariş edebilirsiniz. Faydalı pratikler edinebilir, hatta söylediklerinden pasajlar/kolajlar alıp, Stalinci monarşiyi sosyalizm diye yutturabilirsiniz. Nikitin'den puslu intihaller yaparak yeni oyun alanları kurabilirsiniz. Olmadı Troçki'nin fotograflardan kazıdığınız, tarihten sildiğiniz geçmişine, sahte mesih Duchamp'ı montajlayıp, yanına biraz bohemlik ekler, sentetik bir tarihin müseccel/müceddit uygarlık kitabını yeniden yazabilirsiniz. Modifiye kültür tarihimiz, katkılarınızla neşelenir. Uydur uydur söyle kabilinden ortaya çıkan ders kitaplarınızın sayfalarını renklendirecek tartışmalı doğrular, mebzul miktarda yaratıcılığınızı test edeceğiniz eğrilerle dengelenir. Katkılarınızla ellerden çıkartılan kelepçeler, beyinleri zapturapta alır. Özgünlük derya/deniz değil ki, her çeşme kurnasında bulunsun.

Değerli kültür aydınları: Belki sizden daha tutarlı saçmalıyorsa sanat tarihi kitaplarınıza, yerleri gacırdıyan müzelerinize, parfüm kokan mekanlarınıza, contemporary fuarlarınıza transfer edebilir, Paris'e komşu muamelesi yapan tombul cüzdanlı simsarlarınıza, gündüz güzeli galeriçelerinize ekmek kapısı yaratabilirsiniz.

X'in sergisi, yurdu müsamere sahnesine çeviren yapay kitch alanında, doğal yapısı/dürüst iç sesi, pazarlıksız namusuyla görülmeyi hak ediyor.

Sanat kadar başınıza taş düşsün sergisi bu sergi; tekrarı yok bunun." (Emin Çetin Girgin)

***

Bir Britanyalı yazar da, oranın İşçi Partisi hakkında yazarken şu örneği vermiş bulundu:

"Toksoplazma gondii diye bir parazit vardır; beyinlerini kolonize ettiği farelerin davranışlarını, predatörlerinin (kendilerini yiyecek olanların) kokusunu takip edecekleri şekilde değiştirir. Fareler kedilerin peşinden gider ve yutulur, parazit böylece dolaşımına devam eder. İşte size Yeni İşçi Partisi. Parti, toplumsal adalet, bölüşüm ve ahlaklılık için savaşan bir hareketi kolonize etti, beynini yeniden şekillendirip onu bir zamanlar düşmanları olan 'şişko kedi'lere, yani zengin ve güçlülere teslim etti." (George Monbiot)

Bu hikâye de, fırsat verildi mi sürekli tekrarlanan enternasyonal bir 'fare-kedi-parti' hikâyesidir, işte...

***

Şimdi: Bu yazıyı, varlıkları varlığımız için elzem olan 'devrimci dedektifler'e emanet ediyorum...

Umarım, 'zeki, çevik ve ahlâklı' davranırlar...

Bizim hukukumuz

Marx ve Engels'in çeşitli zamanlarda ve yerlerde hukuk üzerine değerlendirmelerinden oluşan bir derleme yayınlandı. Her ikisinin de hukuk üzerine sistematik çalışmalarının bulunmadığı biliniyor. Yalnız bu, hukuk meselesinin Marx ve Engels'in çalışmalarına konu edilmediği anlamına gelmiyor. Onlar, hukuku, toplumun gerçek ilişkilerinin gizlenmesinde bir duvar olarak görüyordu. Bu anlayışla, çalışmalarını toplumun ve doğanın gerçek ilişkilerinin kavranmasına yoğunlaştırırken, bunu gizleyen hukuku ise parçalama amacını taşıdılar. Haliyle hukuk yeniden inşa edilmediğinden, ortaya Marksist bir hukuk felsefesi değil, hukukun gerçek niteliğini ortaya koyan saptamalar çıktı.

Marx ve Engels'in hukuka ilişkin saptamalarının özetini, "Dünya salt hukukçu bakış açısıyla açıklanıp anlamlandırılamaz," tespitiyle ifade edebiliriz. Bu tür saptamaların gün yüzüne çıkarılmasına olan ihtiyaç, bugün kendini daha da fazla hissettiriyor. Keza hem egemenler, hem de büyük bir hukukçu kitlesi, toplumsal ilişkileri hukuk üzerinden tanımlamaya başladı. Oysa toplum, maddi hayatın üretim biçimi tarafından belirlenmiş bir kategoridir. Hukuk, toplumun kurucu unsuru olamaz... Diğer taraftan, Marx ve Engels'in hukuk üzerine saptamalarını, felsefe gruplarının küçük tartışmalarına hapsedilmesine izin vermeyerek, yaşamın tam ortasına, ait olduğu yere armağan etmek son derece önemlidir. Bu saptamaların meslekten hukukçuların gündelik sorunlarını çözemeyeceği ama bunun yanında, hepimizin ufkunu açacağı gerçeği akılda tutulmalıdır.

Meslekten hukukçuların maruz kaldığı 'ideolojik radyasyon' hafife alınmamalıdır.

'Kanun maddesi' kalıbında pişirilmiş tuğladan duvarların, 'hukuk devleti' ve 'yargı bağımsızlığı' harcıyla etrafımıza ördüğü karanlık içinde yaşamamız isteniyor.

Adeta hücre cezası çeker gibiyiz. Karşılığında lonca ayrıcalıkları öneriliyor. O da hepimize değil... "Burjuvazi(nin), şimdiye dek saygı duyulan ve saygılı bir korkuyla bakılan bütün mesleklerin halelerini söküp attı(ğını). Doktoru, avukatı, rahibi, şairi, bilim adamını kendi ücretli emekçisi durumuna getirdi(ğini)" (1) kabullenmekte zorlanıyoruz.

Bugün bir tünel kazmaya başladık. Elbette bizden önceki bütün 'firar' deneyimlerini sahiplenerek kazıyoruz. Adliyeden sokağa doğru, karakoldan meydana, hapishaneden fabrikaya, mahkeme ilamlarından politik manifestolara doğru kazıyoruz bu tüneli; yani 'içeriden' dışarıya... Marx ve Engels'in, ekonomi-politiğin ve devletin eleştirisine ayırdıkları vakit ve çaba, onları takip eden bilim adamlarına, devrimci önderlere ve teorisyenlere ışık tuttu. Bugün tarihsel olarak sahiplendiğimiz birikim ortaya çıktı. Onların çalışmaları; "burjuva hukuk ideolojisi'nin eleştirisi için de son derece önemli nüveler, teorik diziler ve okuma parçaları bıraktı. Görevimiz, bunların bütünsel bir biçimde tartışılıp, adalet için avukat mücadelesine tuttuğu ışığın daha kuvvetle parlamasını sağlamaktır.

Elbette yakında, tünelin ucundaki 'sokaktan', yani mahallelerden, meydanlardan, fabrikalardan yolumuza düşecek, önümüzü aydınlatacak gerçek bir ışık var. Sokakta büyük kalabalıkla buluşana kadar, biz de tünelin karanlık girişinden; yaşadığımız, çalıştığımız, yani 'kazdığımız' yerden yaktığımız teorik meşaleyi besleyelim.

Avukatların düşünce dünyası, sınıfsal konumlarının ve mesleki etkinliklerinin şekillendirdiği bir garip alacakaranlık içindedir. 'Burjuva hukuk ideolojisi', bu alacakaranlığın ortasında hepimize meydan okuyor ve yaşamlarımızı, akıllarımızı, mücadelemizi 'mülk edinmek' peşinde. Elbette izin veremeyiz, vermemeliyiz.

Çağdaş Hukukçular Derneği, onurunu taşıdığı -40 yıla yaklaşan- mücadele pratiğinin üzerine inşa ettiği teorik düzeyi de artık paylaşarak ve tartışarak görünür hale getirmelidir.

Marksizm sadece bilmeyi değil, aynı zamanda değiştirmeyi de içerir. Bir diğer usta, Marksizme yaptığı katkılarla onu zenginleştirip geliştiren Lenin ise, Marksizmin bir dogma değil, eylem klavuzu olduğunu söyler ve, "Marx ve Engels her zaman, bizim öğretimiz bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur demişlerdi. Ve öyle sanıyorum ki en çok aklımızda tutmamız gereken şey budur," der... Bu nedenle bu derleme eserin hukuk sahasında uzun süredir ezilenlerin savunmanlığını yapan bir hukuk örgütü tarafından basılmasının özel bir önemi var. Prof. Dr. Rona SEROZAN'ın yeniden basımına incelikle izin verdiği bu güzel çalışmanın, hukuk fetişizminin aşılması ve özgürlük uğruna bilinçli bir mücadelenin önünün açılması için iyi bir başlangıç olacağına eminiz.

Ne yaptığımızı hep biliyorduk. Bugün niye yaptığımızı ve nasıl yapacağımızı da yüksek sesle söylemeye başlamanın zamanıdır;

"... Bizim (de) ortadan kaldırmak istediğimiz tek şey, içerisinde emekçinin salt sermayeyi artırmak için yaşadığı ve yaşamasına ancak egemen sınıfın çıkarının gerektirdiği ölçüde izin verilen bu mülk edinmenin sefil karakteridir..." (2)

Çağdaş Hukukçular Derneği
İstanbul Şubesi Adına
Avukat Taylan TANAY

(1), (2): Komünist Manifesto

Not: Kitap Derneğimizden ve Kitapçılardan temin edilebilinir.

ÇHD İSTANBUL ŞUBESİ
Orhan Adli Apaydın Sk. No:11/3
Beyoğlu-İstanbul
Tel:212 245 04 40 Faks:212 245 04 41

MEHMET ALİ YAZICI

Hukuk mu dediniz?!

"Yasa, büyük sineklerin delip geçtiği, küçük sineklerin takılıp kaldığı bir örümcek ağıdır." (Balzac)

Ülkemizde yargı ve hukuk yalakalığı, egemen güçlerin ve onların sözcülerinin dışında, özellikle mahkemelerle sorunu olanlar, gözaltına alınanlar, tutuklanıp yargılananlar tarafından da yapılıyor. Hukukun, mahkemelerin, hâkim ve savcıların bağımsız olmadığı binlerce örnekle ortaya çıkmışken ısrarla, "Hhukukun üstünlüğüne ve bağımsız yargıya güveniyorum," demenin ne anlama geldiğini çözmek zor...

Malumunuz, sınıflı toplumlarda egemen olan hukuk, egemen sınıfların hukukudur; sermaye güçlerinin ve burjuvazinin çıkarlarını korur. Bu hukukun bağımsız ve tüm toplumsal kesimlere karşı objektif davrandığını, tarafsız olduğunu söylemek mümkün olabilir mi? Elbette hayır. Ve her sınıfın kendi hukuk anlayışı vardır.

Marx'ın tanımıyla, "burjuva düzenin uygarlık ve adaleti, bu düzenin köleleri ne zaman efendilerine karşı başkaldırırsa, kendi korkunç yüzlerini açıkça gösterir. O zaman bu uygarlık ve bu adalet, maskesiz yabanıllık ve yasasız öç alma olarak, ereklerini açığa vurur."

Anayasa'da, "Türkiye sosyal bir hukuk devletidir", "Yargı bağımsızdır" vb. yazıyor diye bunun gerçekleşmesini beklemek, Max Weber'in deyişiyle 'bir şiddet örgütlemesi olarak, terör tekeli olan devlet'i hiç tanımamak anlamına gelir.

Geçtiğimiz yıl Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etütler Vakfı'nın (TESEV) yaptığı bir araştırma, bağımsız karar verme ve hukuka uygun davranma bir yana, hâkim ve savcıların 'devletten daha çok devletçi' olduklarını ortaya çıkarmıştı. Bu arada, TESEV'in de emperyalizmden daha emperyalizm yanlısı olduğunu belirtelim de, bir yanlış anlama olmasın.) Araştırma 51 hâkim ve savcıyla yüz yüze görüşme şeklinde yapılmış ve "Devletin çıkarları mı önemli, yoksa adaletin gerekleri mi?", "Bireyin mi çıkarları önceliklidir yoksa devletin mi?" gibi sorular sorulmuştu.

Alınan yanıtlar yukarıdaki iddiayı doğruluyordu: "Önce devlet gelir", "Ben devletçi hukukçuyum", "Devlet olmazsa hukuk olmaz, biz de olmayız", "Devletim olmadıktan sonra bireysel özgürlüğüm hiçbir işe yaramaz", "İnsan hakları biraz abartılıyor", "Ülkem söz konusu olduğunda hukuk mukuk dinlemem!" Böylesi marazi düşüncelere sahip olan hâkim ve savcılardan, daha doğrusu mahkemelerden adil yargılama ve hakkaniyetli kararlar beklemek mümkün mü?

Adı geçen araştırmanın ortaya çıkardığı sonuçlar ürpertici. Hâkim ve savcılarda 'insan hak ve özgürlükleri' bilincinin yeterli düzeyde olmadığı gerçeği ortaya çıktığı gibi 51 hâkim ve savcının yüzde 51'i de 'insan haklarının devletin güvenliği açısından tehdit oluşturabileceği' görüşünü savunuyordu. (T.Demirer, 301'le ilgili mahkeme savunması.)

Sınıflı toplumlarda hukuk, egemen olan sınıfların damgasını taşır. Egemen hukuk ve yasalar ezilen, sömürülen ve haksızlığa uğrayanların yanında asla yer almaz. Onların haklarını korumazlar ancak burjuvazinin hukukuna güvenin oluşması açısından 'yargıya güvenilmesi' konusunda bilinçli yaratılan yanılsama da sürüp gider. Onun için, örneğin ülkemizde, bir kilo baklava çalan çocuklara onlarca yıl hapis cezası verilirken (burada asıl amaç özel mülkiyetin korunmasıdır)*, kendi bankasının içini boşaltıp ülkeyi, halkın emeği olan milyarlarca dolar zarara uğratanların ceza almamaları toplumsal bir tepkiyle karşılanmadı. Çünkü toplum olarak huşu içinde yargıya, yasalara, hâkim ve savcılara güvenimiz tamdı!

Buraya kadar anlatılanlardan çıkan sonuç şu: Egemenlerin ve ezilenlerin olduğu bir toplumsal, ekonomik ve siyasal yapıyı hukuk ve yasa yönünden kontrol eden, düzenleyen mahkemeler, dolayısıyla hâkim ve savcılar bağımsız ve tarafsız olamaz. Hukuk ve yasalar egemen sınıfların çıkarlarını korumak için tasarlanırken, devletin, sermayenin ve özel mülkiyetin korunması temel çıkış noktasıdır. Bu nedenle, sınıflı toplumların olduğu bir dünyada evrensel hukuktan söz etmek, ezilen ve baskı altında tutulan kesimlere yalan söylemekten ve onları aldatmaktan başka bir şey değildir.

(*) Bilinen bir örnektir ama değinmeden geçemeyeceğim. Özel mülkiyete dayalı hukuk sitemlerinde, bir insanın gözlüğünü çalmaktan dolayı alınan ceza, o insanın gözünü kör etmekten dolayı alınan cezadan daha fazladır.

MUZAFFER ARSLAN

Mankurtlaşmak ve sabır

Cengiz Aytmatov, Kırgız kökenli bir yazar. Eserleri arasında *Selvi Boylum Al Yazmalım*, *Cemile* gibi edebiyat klasiği olmuş romanları var. Aytmatov *Gün Uzar Yüzyıl Olur* adlı romanında yine insanı edebiyat hazzının doruklarına ulaştırıyor. Romanda öyle bir bölüm ve tespit var ki, insanın kanını donduruyor:

Yuan Yuanlar, Sarı Özek bozkırında yaşayan Naymanlar'dan tutsak aldıkları Nayman gençlerinin kafalarına yaş deve derisinden bir başlık geçirir. Güneş altında kurumaya ve daralmaya başlayan deri, esirlere korkunç acılar verir. Tutsaklar bu işkencenin sonunda ya ölür, ya da belleklerini ve bilinçlerini yitirir. Aytmatov bu durumu 'mankurtlaşmak' olarak adlandırıyor. Mankurtlaşan tutsak artık efendisinden başkasını tanımaz. Hiçbir şeyi anımsayamaz, konuşamaz, duyamaz... Başkaldırmayı, itaatsizliği hiç düşünmeyen, bir hayvandan farksız, insan görünümünde bir köledir o...

Cengiz Aytmatov'un, romanında 'mankurt' kavramı sosyolojik bir terim olacak kadar çarpıcı anlatılır. Mankurt kavramı, bu adlandırmadan sonra, geçmişi unutturulmuş, tüm varlığıyla karşı tarafın emrine girmiş, efendisine yaranmak için kendi değerlerine, ailesine ihanet etmiş herkesin ortak adıdır artık.

Nayman Ana ise, mankurt olan oğlundan umudunu kesmeyen, onu kurtarmaya çalışan Kırgız kadınıdır. Onun mücadelesi, boşuna gibi görülebilir. Ölümü onu tanımayan mankurt oğlunun oklarıyla olsa da, gelecekte yaşanacaklara ana yüreği ile beklentisiz bir karşı koyuşun, yılmaz bir direnişin ilk nüvesidir.

Bugün emperyalistler dediğimiz küresel sermayeye hakim olan güçler, her toplumu mankurt yapmak için durmadan saldırıp, kafamıza yaş deve derisini geçiriyor.

Yine Aytmatov'da, bir de gönüllü mankurtlar var ki bunlar bilinçlerini, hafızalarını kaybetmez ama onu istilacının emrine verirler.

Bizde de çokça örneği mevcuttur.

Mankurtlaşmaya direnen, mankurtlaşanlara Nayman Ana gibi, "Senin atan Dönenbay," diyenler ya öldürülür, ya hapsedilir, ya da susmaları için ne gerekiyorsa o yapılır.

Mankurtlaştırılanlar ve gönüllü mankurt olanlar dışında, Nayman Ana olmayı seçenler durmadan uyarıyorlar: Siz bu değilsiniz, özünüze dönün, sınıfınızı bilin.

Fakat bilişim çağı öyle olanaklar sundu ki, bu uyarışlar, bilgi kirliliği içinde denizde damla kadar bile etki yapmadan kaybolup gidiyor.

Her yönden gönüllü mankurt saldırıları, adeta yağmur gibi yağıyor. Bunlar kimi zaman liberal, kimi zaman muhafazakar, hatta kimi zaman sosyalist maskeleri takarak sürdürüyorlar gönüllü mankurtluklarını.

Yuan Yuanlar zorla takıyorlardı mankurt başlıklarını... Emperyalistler elimize tutuşturup kendimizin takmasını istiyor.

Eğer bu başlıkları sahibinin kafasına takamazsak ve o ifrit salvolardan etkilenerek kendi başımıza geçirecek olursak, bilelim ki mankurtluğun geriye dönüşü yok. Bir kez mankurtlaştıktan sonra çok Nayman Ana kurbanımız olacak demektir.

O halde başlığı takmadan önce Nayman Analara kulak vermek en doğrusu olsa gerek.

Şu an eğer mankurtlaşmaya direnebiliyorsak, Nayman Ana sabrı ile bizi uyaranlara, bu uğurda yaşamını hiçe sayanlara, ölümü göze alanlara borçluyuz bunu.

Dedikleri Nayman Ana'nın oğluna söylediklerinden farklı değildi.

"Sen Dönenbay'ın oğlusun, senin atan Dönenbay!"

Oğlu mankurtun oku göğsüne saplanmadan önceki son sözleridir bunlar Nayman Ana'nın.

Ruhu bedeninden çıkıp bir kuş olan ve mankurt oğlunun başı üstünde uçarak aynı sözleri tekrar eden Nayman Ana'nın sabrı ile bakmalıyız geleceğe...

ulas@teori.org

Birinci Ay savaşı

Her şey, 'Büyük Patlama'yla başladı elbette; ama o andan bu ana dek olanları yazmak, sonsuz sayfa gerektirirdi. Ayrıca, o sonsuz sayfaya yazdıklarımız da, o andan sonra olanların bir parçası olduğuna göre, biz yazdıkça, sonsuzluğa yeni sonsuzluklar eklenirdi. Her neyse; şimdilik bu kadar kafa karıştırmaya gerek yok. Her şey, Büyük Patlama'yla başlasa da, dünyanın yeni biçimini alışı, ABD başkanının işkence raporunu açıklamasıyla oldu. Çin'i, Rusya'yı ve tekerine çomak sokan irili ufaklı bir sürü ülkeyi, "Sizde insan hakları ihlalleri çok. Demokratik olmalısınız," diye azarlayan o zamanların koskoca bugünlerin kümküçük Amerikası, işte bu işkence raporuyla çöküş sürecine giriyordu. Demek, 'devlet güvenliği için' işkence gerekebilirdi. ABD'nin tutucuları, bu raporun açıklanmasına büyük tepki gösterdi; bu, külliyen yalandı; doğru olsa bile, vatan-millet için yapılmıştı. ABD'nin gerçek demokratları, bu raporu yadırgamadı; çünkü ABD'nin işkence yaptığı ilk kez ortaya çıkan bir gerçek değildi. Yalnız, işkence yapan görevlilerin yargılanmamasına içerlediler. ABD dışındaki gerçek demokratlar için ise, bu, kabustu: Artık, demokrasi adına, insan hakları adına, işkenceye karşı çıktıklarında, "Ama ABD de yapıyor!" denilecekti.

Ama bakın, Myanmar'a askeri yönetimi nedeniyle ambargo koyan AB ülkelerinin demokratları, ABD'nin açığını yakalayınca bir anda aslan kesildi. Büyük kampanyalarla AB'nin, işkenceci ABD'ye ambargo koymasını sağladılar. Bunu diğer ülkeler izledi. Hatta, artık Güney Amerika'daki Bolivar Birliği'nin bir parçası olan Küba bile, ABD'ye ambargo uygulama kararı aldı. ABD, hem bu ambargolar nedeniyle; hem de İsrail'in nükleer saldırganlığını görmezden gelerek, İran ve Kuzey Kore'de başlattığı savaşların dev harcamaları nedeniyle, içinden çıkılmaz bir çöküş sürecine girdi. ABD'deki İsacı rahiplerin, işkenceye karşı, tüm eyaletlerde büyük gösteriler düzenlemesi ve bu gösterilerin ABD'nin son teknoloji ürünü ordusuyla kanlı bir biçimde bastırılması, ABD'nin en has dostlarını bile, ambargocuların tarafına çekti.

ABD'nin kabusu yeni başlıyordu: Bolivar Birliği'nin bir parçası olan Meksika, 1846-1848'deki Meksika-Amerika Savaşı'nda Amerika'nın ele geçirdiği, daha sonra ABD'nin güney ve güneybatısını oluşturan Teksas, Kaliforniya, Arizona, Nevada, Utah, Colorado ve Yeni Meksiko gibi eyaletleri geri istiyordu. Meksika'nın istemlerini, dünyanın iki süpergücünden biri olan Hindistan destekliyordu. Rusya ise, 1867'de 7.2 milyon dolara ABD'ye sattığı Alaska'yı geri istiyordu; 7.2 milyon doları ABD'ye geri verip Alaska'yı topraklarına katacaktı. Rusya, Çin ve Hindistan gibi devlerin karşısında, 'sıcak denizlere inme emeli'nden çoktan vazgeçmişti; enlemesine genişlemenin ve tüm Kuzey'in hakimi olmanın yollarını arıyordu. Bolivar Birliği'ne ve Rusya'ya karşı, ABD'nin korumalığını, dünyanın diğer süpergücü Çin yapıyordu. ABD'yi ekonomik durgunluktan kurtaran güç olan Çin olmasa, dünyanın 'hasta adam'ı ABD çoktan nalları dikmişti zaten. Çin'in ABD'yi korumasının elbette koşulları vardı: ABD'nin Pasifik kıyılarında Çin askeri üsleri açıldı. Buna karşı çıkan ABD'li ulusalcılara verilen yanıt netti: "Çin ordusu, bizi işgal etmek için değil; bizi yedi düvelden korumak için burada."

Çin takvimine göre...

Çin etkisi, askeri üslerle kalmadı; zamanla Amerikan yaşamının her yanını etkiledi: Olağan koşullarda 18 Şubat'ta kutlanan Devlet Başkanları Günü, ABD'nin ilk Çinli-Amerikalı devlet başkanının anılmasına ayrıldı. 13 Ekim'de kutlanan Kolomb Günü yerine, aynı gün, Amerika'yı Avrupalılar'dan önce keşfettiği ileri sürülen Çinli Amiral Zheng Xe'ya ayrıldı. 4 Temmuz'da kutlanan Bağımsızlık Günü, Çin'le Dostluk Günü olarak değiştirildi. İngiltere'de Hint yemeklerinin İngiltere'nin ulusal yemeği olarak kabul edilmesi gibi, Çin yemekleri, Amerika'nın varolmayan mutfağına taze kan getirdi. Televizyonlarda, Çin takvimiyle Amerikan yerli takvimi arasındaki benzerliklerle ilgili uzun tartışma programları oluyordu. Çince'nin ABD'nin ikinci kamusal dili olan İspanyolca'nın yerine kamusal dil yapılması, tüm kamusal belgelerin İngilizce ve Çince olmak üzere iki dilde yazılması, Amerikan Doları'ndaki devlet başkanı resimlerinin Çin-Amerika (dikkat: 'Amerika-Çin' değil, 'Çin-Amerika'. Yeni yayınlanıp tüm devlet birimlerine gönderilen genelgede, Çin'in, her zaman, Amerika'dan önce yazılması zorunlu kılınıyordu. ABD'nin kurtarıcısı Çin'e saygı gösterilmeliydi) dostluğuna vurgu yapacak biçimde değiştirilmesi

ULAŞ BAŞAR GEZGİN

ve gelecek Yeni Dünya Düzeni...

gibi tasarılar, her gün, artık çift-dilli olarak basılan gazetelerin sayfalarını kaplıyordu.

Çin'in ve Hindistan'ın 2100'de tüm ülkeleri geçeceğini 2009'da öngörenler çoktu. Bu konuda öyküler de yazılmıştı. Yorumcular, bir kere, bu iki devin büyük nüfusuna ve baş döndürücü kalkınma hızına dikkat çekiyorlardı. Çin ve Hindistan, bu iki üstünlüğünün ötesinde, yüzlerce üst düzey okul ve araştırma kurumu açtı. Eskiden doktora yapmak ve çalışmak üzere ABD'ye giden milyonlarca yetenekli genç, Çin'i ve Hindistan'ı yeğlemeye başladı. İki dev, en yoksullarını, nüfusu gittikçe yaşlanan, bu nedenle çöküşe giren Japonya ve Avrupa'ya göndererek, yoksulluk sorununu büyük ölçüde çözdü. Bu arada, Çin, nüfusunun yaşlanmasına ve genç nüfusun gerektiğinden az olmasına neden olan 'Tek Çocuk Politikası'nı da kaldırdı. İki dev, beyin göçünü tersine çevirerek, dünyanın en nitelikli işgücüne sahip oldu. Çin'in 2003'te, Rusya ve ABD'den sonra, uzayda insanlı uçuş yapabilen üçüncü ülke olmasından kısa bir süre sonra, Hindistan da, dördüncü ülke oldu. Böylece uzay gerginlikleri de hafif hafif başladı. Fakat iki dev de, birbirine saldırmaya yanaşmıyordu. Komşu oldukları için, birbirine saldırmayı riskli buluyor; karşılıklı bir saldırı sonunda haritadan silinmekten korkuyorlardı. Bu nedenle, kendi aralarında ölçülü bir diplomasi yürütürken; başka ülkeleri, kendileri için savaştırıyorlardı. İşte Çin'in ABD'yi; Hindistan'ın Bolivar Birliği'ni desteklemesi, bu sürecin bir ürünüydü. 2. Soğuk Savaş Dönemi'ydi bu. Bu soğuk savaşa, iki devin de, şirketlerini, ucuz işgücü olan ABD'ye kaydırması eşlik ediyordu. ABD'deki çağrı merkezlerinde çalıştırılan ABD yurttaşlarının Çince ve Hint dillerini konuşmaları, aksanlı oluyor; Çin'deki ve Hindistan'daki yurttaşlar, bu kötü Çince'den ve bu kötü Bengalce'den, Güceratça'dan, Tamilce'den vd. rahatsız oluyorlardı; ama olsun. ABD'nin gerilemesi, Çin'in de Hindistan'ın da işine yaramıştı. Öte yandan, Çin ve Hindistan'da sendikalar güçlü olduğundan, Çin ve Hint fabrikaları, akın akın, ucuz işgücü cenneti ABD'ye kayıyor; bu durum, birçok Çinli'yi ve Hintli'yi işsiz bırakmakla kalmıyor, ABD'li işçilere karşı Çin'de ve Hindistan'da ulusalcı bir dalganın büyümesine de yol açıyordu. Bu işsizler,

daha sonra, Çin ve Hint ordularına katılıyor; hem iş sahibi oluyor hem de ulusalcı duygularına hitap eden bir iş yapıyordu.

ABD'nin sömürgeleşmesi

ABD'nin içi, kaynıyordu. Etnik kavgalar ve mezhep ayrışmaları, almış başını yürümüştü. Amerika Yerlileri, kültürel olarak kendilerine yakın gördükleri Çinliler'i ve Çin Ordusu'nu sevinç gösterileriyle karşılamıştı. İspanyol-Amerikalı ABD başkanının dev heykelleri, daha ilk günde yerle bir edilmişti. ABD yurttaşları, heykelleri kırmak için birbiriyle yarışıyordu. Sökülen taşları, inşaat işçileri, kendi gecekondularının yapımında kullanmak üzere topluyordu. ABD'de yaşayan milyonlarca İspanyol ise, Meksika'nın, dolayısıyla, Bolivar Birliği'nin bir parçası olmak istiyordu. ABD'nin beyazlarının ve siyahlarının tavrı, karışıktı; çoğunun, Hintli ve Çinli akrabaları vardı. Hergün, bir mezhep, bir başka mezhebin kilisesine intihar saldırısı düzenliyordu; ölmemişleri de yoldan geçenler öldürüyordu. Beyazlar, Kanada'ya kaçıyor; İspanyollar, Meksika'ya sığınmanın bir yolunu arıyor; Siyahlar'sa Afrika'ya dönmeyi düşünüyordu. En iyi durumdakiler, Yerliler'di. Onlar, Bedeviler gibi, kentlerden uzak yaşıyorlar; patlayan bombalardan etkilenmiyorlardı.

Meksika'nın uyuşturucu kartelleri, Meksika'nın, Bolivar Birliği'ne katılmasıyla, ABD'ye sığınmıştı. ABD, tümüne yurttaşlık verdi. ABD'nin düşüncesi, onları Meksika'ya karşı oluşturulacak askeri birliklerde kullanmaktı. Bu, iyi bir düşünce olabilirdi ancak, ABD, bu kartellerin karanlık ve denetlenemez güçler olduğunu unutmuştu. Bu unutkanlık, ABD'nin sonunu getirdi: Bolivar askerleriyle ABD-Meksika sınırında çatışmaya giren uyuşturucu kartelleri, bu 2. Soğuk Savaş Dönemi'nde, sıcak savaşın başlamasına yol açtı. Küba'nın, Venezuela'nın, Bolivya'nın, Arjantin'in ve daha birçok ülkenin askerlerinden oluşan Bolivar Ordusu'nun, savaşmaktan bıkmış, Vietnam'dan Irak'a, İran'dan Kuzey Kore'ye dek aldığı yenilgilerle moral olarak çökmüş ABD ordusunu yarıp ABD'nin orta eyaletlerine girmesi, çok kısa sürede oldu. Sokaklarda sevinç gösterileri yapanlar, bu kez, ABD'nin İspanyolları'ydı; Çinli-Amerikalı ABD başkanının dev heykellerini tuzla buz ediyorlardı. İsrail yapımı kimyasal silahlar ve ABD'nin daha önce Vietnam'da kullandığı, üç-beş kuşakta engelli doğumlara neden olan portakal gazı bile, ABD'yi kurtarmaya yetmedi. ABD, Bolivar güçlerini püskürtmek için, Hiroşima ve Nagasaki'ye yaptığı gibi, ama bu kez kendi kentlerine, atom bombası atmayı düşünürken; Çin ordusu, devreye girdi. Bolivar Ordusu ile büyük çatışmalara girdiler. Bir yandan da, Hindistan'ın tam desteğini alan Rusya, Alaska'yı ani bir saldırı ile ele geçirmişti. ABD, gafil avlanmıştı. Rusya, Alaska'yı, para vermeden, bedavadan geri almaktan mutluydu. Hindistan'ın dostluğundan öyle hoşnuttular ki, Alaska'da yeni bir kent kurup adını 'Gandhi-grad' koydular.

Tarihin cilvesi buydu işte: Tam adı 'Çin Halk Kurtuluş Ordusu' olan Çin Ordusu, yine bir halk ordusu olan Bolivar Ordusu ile çarpışıyordu; iki tarafın da kurtarmak istediği halk, başka başkaydı. Savaşın Hindistan'a ve Çin'e sıçrayıp birbirini yok etmeye gideceğinden korkan iki dev, sonunda ateşkes imzaladı. Anlaşma, bu savaşları, sömürgeciler arasındaki yeni paylaşım kavgaları olarak gören 1 Mayıs Partisi'nin gücü nedeniyle tarafsız kalmış Türkiye'de, artık çoktan eskimiş, bu nedenle Asya-Avrupa Müzesi'ne dönüştürülmüş 1. Boğaz Köprüsü'nde yapıldı. Boğaz Köprüsü Anlaşması'na göre, ABD'nin güneyi, Bolivar Birliği'ne; kuzeyi, Çin Halk Cumhuriyeti'ne verildi. Bolivar Birliği, topraklarındaki Çinli azınlıkların toplumsal ve siyasal haklarını tanıma sözü verdi; Çin Halk Cumhuriyeti ise, ülkesindeki İspanyol azınlıkların haklarını koruyacaktı. Alaska'nın özbeöz Rus toprağı olduğu, bu anlaşmayla güvence altına alındı; hatta, ABD, Alaska'yı, uluslararası hukuka aykırı olarak 200 yıldan fazla elinde tuttuğu için, tazminat ödemeye mahkum edildi.

Bundan sonra ABD'de ne olur, belli değil. Zaten 'ABD' diye birşey de kalmadı. Ülkenin kuzeyi, Çin Birleşik Devletleri; güneyi ise, Bolivar Birleşik Devletleri oldu. Bundan bin yıl sonra, Amerikan ulusalcılarının, "Amerika, kendini yönetecek güçte değil; Amerika'ya manda gerekli" diyenlere karşı, Amerika'nın daha önce bağımsız olduğunu kanıtlamak için, eski Kuzey Amerika haritalarını bulup çıkarmaları gerekecek; yoksa kim inanır Amerika'nın bağımsız olabileceğine... Yine de, son zamanlarda, Kaliforniya'da bir gerilla hareketi tomurcuklanıyor. Kaliforniya'nın İspanyol olmayan halkları, kolay teslim olacağa benzemiyor. Kaliforniya'nın bağımsızlık yanlısı aydınları, Bolivar Birliği'ne ve Çin'e karşı savaşmak için, Vietnam'ın ve Irak'ın ABD'ye karşı direnişlerini ayrıntılı olarak inceliyorlar; bu iki direnişteki gerilla yöntemlerini uygulamaya çalışıyorlar. Kaliforniyalı direnişçilerin en ünlü sloganları, yıllanmış parti sandıklarından çıkma: "Ernesto'ya bin selam, daha fazla Vietnam!" Ne günlere kaldık ey Özgürlük Anıtı...

Artık, dünyada ABD de bölüşüldükten sonra, paylaşılacak pek bir yer kalmamıştı. İki dev, bundan sonra, paylaşım kavgalarını uzaya yoğunlaştıracaklardı. İlk adım, elbette, stratejik öneme sahip olan Ay'ın paylaşılması olacaktı. Dünya savaşı çıkacağına ay savaşı çıkması yeğdir, biz dünyalılar için; öyle değil mi ama?!

Sayı 45, Haziran 2010, Aylık süreli yayındır Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven Müessese Müdürü: Ali Yavuz Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) Faks: 0212 245 38 06 Abonelik: 0212 292 95 65 Baskı: Leman Matbaası-İstanbul. Tel: 0212 858 00 93 Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş. Adres: İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu / İstanbul
www.red.web.tr

HAKAN GÜLSEVEN

Milli ahmaklaşma çağı...

Deniz Baykal, istifa açıklamasında, 'Pensilvanya'ya sıcak mesajlar yolluyordu. Fethullah Gülen'den bir telefon almıştı ve Fethullah ona, kendisine ait malum görüntülerin internete 'cemaat' tarafından düşürülmediğini izah etmişti. Evet, bunları ana muhalefet partisinin müstafi genel başkanı, onca kameranın önünde, istifa açıklaması sırasında söylüyordu! Deniz Baykal'ın söz konusu açıklamayı yaparken karmaşık bir ruh halinde olduğunu, hatta, cemaate hoş görünerek ***Bir İhtimal Daha Var*** şarkısı eşliğinde, cemaat desteğiyle işi toparlayabileceği hayalini kurduğunu varsayalım. Peki, Fethullah'ın Pensilvanya'dan Baykal'ı arayıp, "Deniz Bey, Allah sizi inandırsın, görüntüleri biz koymadık internete," lafları etmesine ne diyeceğiz? Demek ki, gerisini hep siz yapıyordunuz! Bu kadar açık bir itiraf!..

Burası nasıl bir memleket arkadaş?! 70 küsur milyon insanın yaşadığı söyleniyor ama bu milyonların kendi hayatları üzerinde en ufak bir müdahalesi bile yok! Her şey komplo mühendislerinin iki dudağının ucunda! Siyasi irade beyanında bulunmak istediğinizde, bir sürü komplo teorisiyle uğraşmak zorunda kalan paranoyak kütleye dahil olmak zorunda kalıyorsunuz! Artık tüm bir siyaset, internete yüklenen ses kayıtları ya da görüntüler üzerinden yürütülmeye, Amerika'da konuşlanmış cemaatin provokasyonlarına ya da Kanada'dan ifşaatta bulunan hem Fethullahçı, hem Haham, hem eşcinsel olabilen 'tanık'ların ifadelerine göre şekilleniyor!

Şimdi hepimiz haklı olarak Deniz Baykal operasyonunun ne anlama geldiğini, Ortadoğu'da güç dengelerinin yeniden şekillendirilmesi sürecinde daha ne acayiplikler yaşanacağını, hangi uluslararası gücün hangi hamleyi yapacağını ve daha ne tür provokasyonlara maruz kalacağımızı düşünüp duruyoruz.

Kitlelerin bütün hamleleri ise, 'yukarılarda' kurulan tezgah tarafından bastırılıyor. 1 Mayıs'ta Taksim'i emekçilere açmak zorunda kalan hükümet, Genel Grev için tarih olarak belirlenen 26 Mayıs'ta sendikalardan 'makul' bir tavır bekliyor ve binlerce liralık maaşlarıyla, milyonları bulan tazminatlarıyla sendika bürokratları seve seve hükümetin arkasında hizaya geçiyor. İşçilerden köşe bucak kaçan Mustafa Kumlu, kendisini Türk-İş'in başkanlığına getirenlere diyet borcunu ödeyebilmek için açıkça iktidarın yardakçılığını yapıyor, başta Tekel işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfını satıyor. Hadi Hak-İş'in durumu belli, peki CHP kurultay salonunda fink atan ve 'devrimci' Genel Başkan Kemal Kılıçdaroğlu için etek giyip, zil takıp köçeklik yapmaya hazırlanan DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'ye ne diyelim? Ya da 26 Mayıs'ı yumuşata yumuşata takvimden kazıyan

'bizim' KESK'e?..

Peki ya 'solcu'lara ne diyeceğiz?! "Sanayici, kişisel ihtiraslarından sıyrılmış, toplumsal bir görev gören kişi demektir. Sanayici üretim demektir. Sanayicimizi destekleyeceğiz," diyen Kılıçdaroğlu'nun CHP genel başkanlığına gelmesiyle birlikte Türkiye'de 'devrim' oldu zanneden kesime hatırlatmak isterim, sanayici anasını boyayıp babasına satan adamdır. Hem 'taşeronlaşmaya karşıyım' deyip, hem de genel başkanlığa seçildiği ilk günden Türkiye'nin kan emici patronlarına, "Abim ver elini öpeyim," diye selam yollayan adamdan ne hayır gelebilir?! Ha, dürüst mü? Dürüst işte!.. Erdal İnönü de 'dürüst'tü, iktidarda olduğu dönemde Sivas katliamı yaşandı; Bülent Ecevit de 'dürüst'tü, iktidarı döneminde kontrgerilla altın çağını yaşadı...

N'olacak, biz buradan istediğimizi söyleyelim... Bir zamanlar 'Meclis'e Ufuk gerek!' diye, 'Sesimiz Baskın olsun!' diye kimlerin peşinden koştu bu 'solcu'lar. Sonra Meclis'te Ufuk'un arkasında geçtikleri manevi hizada Obama'yı ayakta alkışladılar hep beraber... İşte bunların tamamı birer ahmaklaşma alametidir.

Misal, bu memleket toprakları bu kadar ahmaklaşmış bir genç kuşak görmemiştir. Elbette küçük bir azınlığı tenzih etmek gerekir ama umumi vaziyet budur. 'Örgüt' deyince dudakları uçuklamaktadır. En 'politik' kesimlerinin tek bildiği örgütlenme deneyimi, İstiklal Caddesi'nde ya da Konur Sokak'ta aşağı yukarı yürüyüp düdük öttürmektir. Bu gençlik okumamaktadır; dünyaya, yaşadıkları coğrafyaya, siyasete dair korkunç bir cehaletle malûldürler. Buna rağmen, aynı gençlik, yarım yamalak burjuva eğitiminden ve internetten edindiği üç-beş lafı geveleyerek, en fazla siyasi dedikodular yaparak, müthiş bir bilgiçlik tavrı takınabilmektedir. Altı boş bir küstahlık...

İşte bu yüzden, Türk Solu denen psikopat toplulukla birlikte, ellerinde yağlı urgan, 'Önümüze geleni asacağız!' diye kolayca bağırabiliyorlar; ertesi gün Deniz Baykal'ın Deniz Gezmiş'le yan yana siluetinin basıldığı **'Sevdalandık Denizlere'** tişörtünü giyip slogan atıyor, bir sonraki gün internette birbirlerine Kemal Kılıçdaroğlu güzellemeleri yollayabiliyorlar. Ondan sonra, aynı Deniz Gezmiş'i Adnan Menderes'le yan yana koyup, onların yanına bir de 12 Eylül'de idam edilen Erdal Eren'in siluetini ekleyip, 'darbe protestosu' yaptıklarını sanabiliyorlar. Deniz Gezmiş'i, Adnan Menderes'in ardıllarının astırdığını bile bilmiyorlar!..

Elbette genç kuşağın genetik kodlarında bir sorun olduğu için yaşanmıyor bu ahmaklık. Hatta belki de bu işin içinde en masum olanlar onlar. Kendisini 'devrimci önderlik' olarak tanımlayan onca yapının, örgütün, partinin uğraştığı işlere bakarsak, burjuva siyasetinin sahasına mahkum edilmiş gençlerin ahmaklaşmaması imkansız aslında. Güç birliği yaparak bir emek cephesi inşa etmesi gereken, satılmış sendika bürokratlarını icap ettiğinde sopalayarak devirmesi ve işçi sınıfı hareketinin önünü açması gereken, gençliği bu işçi sınıfı mücadelesinin etrafında birleştirmesi gereken; yani, Yunanistan'daki örneği takip etmesi gereken sol hareket, düzen içi kutuplaşmanın kötü örneklerini kendi içinde yaratıyor. Hadi, siyaseten bu oluyor diyelim; bir de, kağıt üstünde birbirine sokaktaki insandan daha yakın olan, topluca kendilerini 'devrimci', 'sosyalist', 'komünist' diye tanımlayan ekipler, sebebi ne olursa olsun, birbirine saldırmayı kendilerine hak görüyor!..

Bu işlerin goygoycuları da var tabii. Roni Margulies, hükümet ve Fethullah cemaati desteğiyle çıktığı belgelenen ***Taraf*** gazetesinde kendisine sağlanan köşeden şöyle yazıyordu geçen ayki bir yazısında:

"ODTÜ'de geçen hafta Kürt öğrencilerle Türkiye Komünist Partisi üyeleri çatıştı. Karşılıklı laf atma, tartışma şeklinde değil. Birkaç kişi hastanelik oldu. Aranızda solcu olan, bu haberi gazetelerde okuyan ve olayı sol içi şiddet olarak yorumlayıp üzülen, kınayan olmuştur. Üzülmeyin, kınamayın. 'Sol içi' değil çünkü. TKP hakkında epeydir yazmıyorum. Solla ilgili tartışmalarda bu partiyi hesaba katmak o kadar anlamsız hale geldi ki, yazmaya gerek görmüyorum."

Yani diyor ki, ortada sol içi bir çatışma falan yok, çünkü TKP solcu değildir, kimse üzülmesin, kimse de kınamasın yaşananları... Evet, bundan aylar önce bazı ÖDP'li gençler kafasından aşağı yeşil boya döktü diye ortalığı ayağa kaldıran Roni yazıyor bunları! E, peki, bırakalım her şeyi, "Baskın Oran aday olmasaydı oyumu AKP'ye verecektim," diyen ve Nazlı Ilıcak'la, Abdurrahman Dilipak'la kol kola eylem yapan Roni de benim için solcu falan değildir. Pek çok kimse de böyle düşünüyor. Ne yapacağız şimdi? Bizzat Roni'nin mantığına göre, kimse üzülmesin ya da kınamasın, kendisini tokat müptelası yapmak hakkımızdır, değil mi?

Hayır, öyle değil. Kimse goygoycuların dolduruşuna gelmemelidir. Görüşlerini kabul edin ya da etmeyin, bir kez sol içi şiddeti şu ya da bu gerekçeyle meşrulaştırdığınız takdirde, bu işin sonunu getirmeniz mümkün olmaz. Marjinalleşen sol, sınıf hareketinin önünü açmak üzere güç birliği yapacak yerde, lümpence sokak çatışmalarına girdiği sürece, devrimci hareketin burnu pislikten kurtulmaz, emekçilere güven veremez, böylelikle işçi sınıfının kaderi hain sendika bürokratlarına, müteahhit partisi CHP'ye ve boğazına kadar yolsuzluğa batmış AKP'ye terk edilmiş olur... Böyle bir lüksümüz yok...